

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 277.

ספר

חדושי הר"ן

על מסכת

עבודה זרה

שיטת מפוארה, על כל המסכתא ההדורה, תולדות איש חי רב פעלים הנשר הגדול מאור הגולה אשר האיר עיני ישראל בפי להר"ף וביתר חבריו המפורסמים, שמו נודע בשערים המצוינים

רבינו גסים זלדה"ה

אשר עד הנה הי' בכת"י ספון וטמון, תחת ידי הרב הכולל בנש"ק וכו' כה"ר אברהם נ"י, נין ונכד להרה"ג ח"ק מהר"א עזריאל ז"ל בע"ס כפי אהרן וא"א, והעיר ה' את רוחו ליבות בו את הרבים להוציאו לאור עולם, ובעזר השם באתי הלום לקבץ פזוריו ולחדש נעוריו בסדור נכון ובהנהגה מדויקת, ונלוה אשר בקצה היריעה, הערות נכונות, בשם דבק שלמה יכונות, ממני הצעיר שלמה אהרן ווערטהיימער.

פניה"ק וירושלם תובב"א

שנת זהו חדושי הר"ן זלדה"ה לפ"ק.

בדפוס של הר"ר אברהם משה לונץ נ"י.

תעודת

שני המאורות הגדולים ראשי אלפי ישראל הרבנים הגאונים
רועים נאמנים לעדת הספרדים ואשכנזים הי"ו דפעה"ק ירושת"ו.

ב"ה.

הדרור אחס התילצו וכלו, רגשות ופעולות
קודם התעוררו, כלצב ידידי מה
יקרו, עוצים השנים, רצנים כוללי תפלות
כעלם השמים, וילאו הראשון ונצחר. עלוויס,
הרצ הכולל, אור גולל, אחד ה' אברהם זרע
בך כין וכנד להרצ הגדול מו"ו ח"ק לישראל
ראצ"ד נקודת אהרן צהיר ה' זלוק"ל צעהות"ס
"כפי אהרן" צ"ה "ואזן אהרן", והן שני לו
הרצ החכם השלם חו"צ זרע ר"צ כוהר"ר
שלמה אהרן ווערטהיימער יל"ו לאסוף כהני
ידות ונתורתן של ראשונים, ארכים גדולים,
וואריס כספירים, להוליאם לאור עולם, לאמור
לאסורים לאו, ולאשר היו עוונים צחשך הגלו,
והפי ראשית יקודתם להוליא לאור קפר
חדושי מס' ע"ז להאדם הגדול צענקיס הר"ן
זל"ה, אשר כצדו ומוקן ובזקה צס שיצה

ב"ה.

אורן עיני לראות את הדושי הר"ן זל"ל
על נוסכת עבודה זרה אשר נוטלו
צירושלם צכתו ידו, וילאו לאור ע"י עוצים
השנים, הראשון הוא כין וכנד להרצ הגדול
ר' אהרן עזריאל זל"ל שה' ראצ"ד ככולל
ספרדים הי"ו, והשני הוא הרי האצרך המופלג
מו' שלמה אהרן ווערטהיימער כ"י. ובכתי
צרוך הטוב והמוטיב, והלואי סכל חידושי
וורנו ומוארנו הגאונים. הסקדונוים זל"ל יראו
אור, והי יעזר להווליאם לאור, וזכות הר"ן
זל"ל תגן עליהם להתצרך צועשה ידיהם,
כעתירת החותם בצרכה, צמודם אז תרה"ס
ירושלם ת"ו.

שמואל בלאנט

(מקום חתמו)

נשערה, והאחרון הכביד לכפותם צנפת השכל
ודעה וללרפס יוכל סיג וסגיאם אשר נפל צהם צנושך הימים, ויוסף הירד שאל' ונשלמו
הערות והגהות ויקרא אותם דבק שלמה. ואלכיס אישים אקרא, הרי ישראל הוונדצים
אשרי שיאחו את ספר התו' הזאת חילת אהצים, וסווק ידו סוויכיה צעזרים צמונה הראוי'
להתכצד איש אשר כצרכתו כעל וואת ה' וכרצוים, להיות עויער לעזור להלי תרי לור"ו
לפדות ונרדת סחת את יתר פליעת כתבי קודש הסמוקים תחת ידם לנוען יענדו
יוים רצים, וגדול הוונכה את הרצים, זכות הגאונים הוונדצים יהיו לכס לכתרה. — וזאת
חוקת התורה לנוען אשר לא יקרב איש זר להשיג את גבולם לפעולתו על ונצח הדפוס
עד נושך עשרה שנים ויוים דלנוטה צלתי רשותם וכל העוצר על דצרכו ליערקיא חויל
דרצנן, והוועו לנו יסכון צטח ושאלן והי' עליהו רענן כיר"א. — הלכ"ד הכו"ח פעה"ק
ירושלם ת"ו צט"א לה' הוועו סנת תקוס תרד"ח ליון לפ"ק צרצ עוז ושולם :

העביר רפאל מאיר פאניזיל סיג

(ראשון לציון)

דבר אל הקורא !

אחינו אתם באו וראו! חמדה גנוזה. כל רואי' יאמר ראה כי חדש הוא זה. כי עד זמן זה היתה ספונה וגנוזה. זה יותר מחמש מאות שנה. לא שזפתה עין עדנה. ואף הוקרי קדמוניות לא הזכירה ולא דברו למענה. אפס בפרוש הר"ן להלכות הרי"ף יזכרנה. בלשונו הזהב "וכבר כתבתי בחדושי" ובחדושי כתבתי בדרך אחר' וכדומה. ועתה עתה! עתה הגיע וקול תורתו נשמע—בארצינו כי מאת ה' ומפענה נעלמים. ומאיר עיני חשכים. היה לנו לישועה. כי הוא אמר ויהי ויגל לנגד עיני בתוך מסתרי' ספרי כתבי ידות המונחים באוצר גנוז הספרים אשר לידיו הרב החכם הכולל. בישראל להלל. כש"ת מ"ה אברהם עזריאל נ"י נין ונכד להרב הגדול. ח"ק לישראל. ראב"ד מקדש כמחריא עזריאל זצ"ל בעמח"ס ספר כפי אהרן ב"ח וא"א. כשמחת בקציר עליו שמחת. וכילד שעשועים על ברכי לקחתיו. וכל העמל וטרח אשר היה לי עד אשר קריתי והגיתי בו — כי כבדו מזוקן הימים ושיני הזמן כבר הראו בו אותם אותת ברקבון כמשמש ובמחוק — לא נחשב אלי מאומה לא נחתי ולא שקמתי יגעתי ומצאתי להעתיקו ולסדרו בסדר נכון. את החסר מלאתי בשני הצאי רבוע [] ואת היתר סברתי בשני הצאי עגול () וציינתי בו הדפי' שבגמ' להקל מעל הקורא. אף גם כתבתי בצדו מעט ממה שהערותי בעניי בעת עברי על פני דבריו — והדברים הארוכים לא כתבתי פה ושומר אתי לעת מצא — לעורר המעיין וקראתים בשם דבק שלמה לאמור שהמה דברי דברי קמן. אשר אמרתי לדבק טוב. ויהא רעוא מן קדם אבוהון דבשמיא שאמצא הן ושכל טוב.

ולהשואל מי יעיד לנו כי החדושים הללו להר"ן ז"ל הם? ומידו היתה זאת לנו. אענה ואומר כי על פי שלשה עדים ברורים יקום דבר. הראשון הוא כי בכל מקום שזכר הר"ן בפרושו להלכות הרי"ף דבריו בחדושו למס' זו. המה נמצאות בחדושו הללו בלי שנוי ותמורה. ולמען יאמנו דברי הגני לפורמן ולהציגן מול עיני הקורא. (א) בריש מכילתין כתב "סוגיין בגמ' דהמא משום דאזיל ומודה כמי' בחדושי" ובחדושו אלו מכאן כן בראיות נכוחות. (ב) בסוף פרק גל הצלמים כתב "אע"פ שלא העלתי כך בחדושי" ובאמת בחדושו אלו אתחלפא שיטתיה מכפי מ"ש שם. (ג) בפרק ר"י במתני' דע"ז של נכרי אסורה מיד כתב "וסמכתי סברא זו בסוגית הגמ' שלפנינו כמי' בחדושי" והוא בחדושו אלו. ברא' ג"ב בגמ' ותבעי' לי' כלים עיי"ש. (ד) עוד שם בדר' וגרסי' תו בגמ' כתב "והארכתי בזה בחדושי" והוא בחדושו אלה. (ה) גבי האי גוי דנסכי' לחמרא דישאל כתב "ובחדושי כתבתי לישון אחר" והוא בחדושו אלו בר' נ"ט. (ו) בסוגי' דנצוק חבור כתב "אע"פ שלא העלתי כך בחדושי" והוא בחדושו אלו שדחה ד' הראב"ד עיי"ש.

השני כי רוב דברי הר"ן שבפי' להרי"ף היו כתובים בחדושו אלו ככתבם וכלשונם (ולדעתי נראה שהוא מפני שהר"ן כתב חדושו מקודם. לכן העלה בתוכם כל מה שחידש בגמ' ובד' הרי"ף ואחרי כן כשניהם ועלה בדעתו לעשות פי' מיוחד לדברי הרי"ף לקח מחדושו כל הדברים הנראים בעיניו השייכים

לדברי הר"ף וספחם לפירושו להר"ף ולכן נמצא הרבה פעמים שבו בפ"י להר"ף יוכיח הרב אלפסי ז"ל בהלכות" שלשון זה לא יתכן לאמור בעסקו בתוך פ"י הר"ף, אולם לפי השערתנו הנה אמת נכון הדבר שלשון זה כתב מתחילה כשכתבו בתוך הדושי, וכשיצו להעתיקו אח"כ בפירושו להר"ף נשאר כתוב כן) אמנם אנכי כהעתקתי חסתי על טורח הקורא והוצאות הדפוס כי רבה, לכן השמטתי אותם, (כאשר כן ראיתי בשו"ג מעי גדולים אות ו' סי' י"ב בהגדמ"ח שבו"ש שחדושי חולין להר"ן נתקצרו שנשמט מהם בדפוס מ"ש הר"ן כביאור הלכות) וזאת הבאים בתוך הדושי שאינם נזכרים בפירושו, או כשיש איזה תוספות או גרעין: ועוד בה שלישיהו, מ"ש בד' מ' כנמ' "ששנה זו שנת ה' אלפים קמ"א היא שנת שמיטה וכן כי גם כסוף דבריו: והוא השנה שעמד בה הר"ן כנמצא בתשובתו סי' ל', וכן כי היוחסין.

ומלבד זאת הוואה יראה שהרבה פעמים חדושו פה מתאימים עם מ"ש בחדושו כשאר מס' (כאשר הוואה יראה גם בהערותי ע"ע) וכן כל עין רואה לשון אמרתיו כי נעמו, והבקי והרגיל בחדושי הר"ן בעיניו יראה ולבבו יבין כי חדושים הללו ממעי הר"ן ז"ל יצאו.

ומלבד כל אלה נאמנים עלינו עדות הגאון מהר"ל ז' חביב ז"ל שבו"ש בתשו"י סי' קכ"א "אח"כ זכני ה' ובאו לידי חדושי הרב רבינו נסים ז"ל לע"ז וראיתי שם וכו' וזה לשון הרב רבינו נסים ז"ל יש בחדושי למעלה בסוגית הגמ' שהיא על משנת זה הכלל וכו' כי בכאן לא דיבר דבר, לא אסרה תורה וכו' עיי"ש שהעתיק לשונו הזהב אות באות ככתוב פה בחדושים הללו, וברור כי הוא הכת"י אשר הי' למראה עיני המרגל"ח בעת באו לירושלים (ונראה כי בעת שכתב תשו"י קמ"ג לא הי' עוד לנגד עיניו כנראה ממה שלא הזכירו שם, ובאמת כיון לדעתו במקצת דבריו כאשר הערותי בדף ט' עיי"ש).

עתה עתה! בית ישראל משכו וקחו לכם את הספר הקדוש הזה ההובאת לכם ברכה מעיר ה' המבורכה, ותברכו גם אותי על העבודה והמלאכה, אשר הרבה יגעתו עד אשר עשיתי בו העקוב למישור והחר לעמק ברכה, ואל אלוה אשים תפלתי, היצילני משיגאות, והראני מתורתך נפלאות, וזכות מרן המחבר אשר טרחתי בעדו יהי' לי למושעות.

כעתירת הכר"ח פעה"ק ירושלם ת"ו: כיום ה' תמוז, יום שמת בו אבא מארי זצ"ל לפני שלשה עשר שנים, נשמתו בצרור החיים יוצרה, עד יקצו ישני אדמת עפר, ולציון בא גואל יאמר.

חקי שלמה אהרן ווערמיהימער
בלאאמ"ו הרב המובהק מוה' יעקב זצ"ל.

אל עין הקורא!

כ"מ שזכור גוי בכ"וים וכדוואה קא' על האוונות הקדושים אשר הם ה' לא ידעו ואע"ז לנעץ ואכן אלוי חסה ונסכו יינס לפני ע"ז, אזל חין הדברים חנוניים על הגוים שזונון הזה, כאשר כתב וכן הוואה צעלנו צלד י"ז ע"ז "וויחה צונון הזה שאין הגוים צקואין צע"ז וכו' אפי' ויגבן ווחר הצהלה לפי ו"ה שזעלל צע"ז הגוים ז"ל וכו'":

מתני'. לשאת ולתת עוהן. פירש"י ז"ל נשום דאזיל ונודה לע"ז ציוס אידם, ואע"ג דצעינן
 צגנוי האי לשאת ולתת אי נשום הכוחה הוא, כלומר ואזיל ונודה, או נשום
 לפני עור לא תתן מכסול, ולא אפשר, נקיט ל"י רש"י ז"ל לטעמא דאזיל ונודה נשום דקובין
 צגנוי הכי וכמו שפירש. — והזקיקו לרש"י ז"ל לפרש נשום דאזיל ונודה ציוס אידם, ולא פ"י
 דאזיל ונודה ונשאת, שאם אתה אומר כן סכל ונה שהוא נוריה ג' ימים קודם לאידו ניד
 הוא נודה לע"ז שלו ח"כ למה אונרו בצרייתא דחיי כצ צדי צדצי ר' ארבעה דבר שאין נחקיים
 נוכרין להם, הא אזיל ונודה קנוך לנחמן, אלל ע"כ לא חייסין דאזיל ונודה, עד יום אידו,
 ולפיכך כל שאין אותו דבר צעינו ציוס אידו אינו נודה עליו :

דף ה'. גמ' ווי צעינן כולי האי, פירש"י ז"ל דניחוש דוצין לה גוי האי צהנה ללורך יום אידם
 ג' ימים קודם, והזקיקו לפרש [כן] ודלונרי צקובין הכא דלהקצה צעינן תלתא
 יווי דאלנא איסורא נשום דחייסין דללורך יום אידו זצין לצהנה הוא. וקשה לי דא"כ כל הך
 קובי רהטא דטעמא דאסור לשאת ולתת עוהס נשום טעמא דלפני עור ל"ת וכסול הוא
 וכספיקא דצעינן צקנוך, ואי אפשר, דהא קובי לקנון רהטא דנשום הכוחה הוא וכמו שאני
 עתיד לפרש לפנינו. והכי אתה רואה פרש"י ז"ל כתב צונסתינו שאסור לשאת ולתת עוהס
 נשום דאזיל ונודה לע"ז, ולהוא טעמא וואי נקשה הכא ווי צעי כולי האי, אלל ה"פ ווי
 צעי כולי האי כלו ודאי גבול שנתנו חכמים צג' ימים דחייסין צהו דילנא אזיל ונודה, הוא
 נפני סכל זונן זה שהוא נחשקן צלרכי ע"ז שלו וכל ריוח שצא לו צזונן הזה תולה אותו
 צעצורה ואזיל ונודה, ולהכי פרכינן ווי צעי כולי האי כלו ווי נחשקן צלרכי ע"ז ג' ימים
 והא תנן דציוס אי קגי, ונחלמי התס דלא וניעסקי אלל צאכילה קגי צחד יונא, אלל הכא
 דויעסקי צלרכי הקצה צעי תלתא יווי, וכל ונה שהס נורחים צזונן הזה אזלי ונודו עללי לע"ז :
ע"ב. ודילמא כח גופי עריפה הוה, ואע"ג דחי צחר הכי עוצא אפשר דלמו"ד עריפה
 חי קא פריך ואפ"ה סצירא לן לננעטי וכלל חיי, דחי נשונע צריא וזה
 אינו כן, ועוד דכונן אינן חיות א' ח"כ י"ל דאפשר דצאדס איכא עריפות שהוא חי צו סכנגדו
 צצהנה

ד ב ק ש ל מ ה

א' מדברין הללו וצואר דק"ל דאף וייד עריפה חי אינו ר"ל דבולס חיים ב"א וניעוטס, וא"כ ע"כ נאן
 דק"ל עריפה אינה חי ר"ל דאף וניעוטס אינן חיים, והוא דלא כמיש ציש"ש צרי"פ חלו
 עריפות (קי ס') דאף וייד עריפה אינה חי נודה דניעוטס חיים, וכן נראה דעת הר"ן גם ווי"ש צחי
 צרי"פ אינו עס שהקשה איך נחלקו חבוי ישראל בצצר שאפשר לנעווד עליו עשהו אח העריפות ו"צ חדש
 לראות אח הס חיים או לא ותי סבצר סיהו וחק ולי"ה נחקיינות ואפ"ה ווי שהיה אומר עריפה חי נדרך
 קבלתו או נדרך בחמתו לא הי' חוזר צו שהיה יבול לומר צנקה ונתה ולא שהחולי גרס לה עיי"ש, וצואר
 וזה דק"ל דו"ד עריפה אי"ה ר"ל דאינה חי כלל ואפי' וניעוטא לא, דלמיכ וואי קוטיהו דצחין לראות אח
 הס חיים הלל אף אח יסיו אבתי אינו נצורר דעריפה חי' דהא אף וייד דאינה חי נודה דניעוטא חיים,
 אינו ק"ל דו"ד דאינה חי ר"ל דאינה חי כלל, ופלא על הפרי"ח שהשיג (ציורי"ד צקי ס"ח) על ד' הישי"ש
 הכ"ל נכמה ראיות, ולא הביא וודי הר"ן הכי"ל דנצואר וודי דלא בישי"ש :

אמנם דודי הר"ן הכי"ל נצואר דעבתו דלמו"ד עריפה חי ר"ל דבולס חיים, ולכן הולך לתרץ דאס לא

צבטונו אינה ח"י וקשה להאי תיובלא הסיח לאור"י צריט פי' אלו עריפות לאור"י ל"י חצ"י ל"י
וסי' צ"ד יסודא ישפוך לחצן ונירתי ועדיין איזב קייס, ואס בדצ"ו וסי' קושיא (דאיכא) [הא
איכא] ערפיות צאדס שהוא חי שכתבדו צבטונו איכה ח"י :

אבטיא

ד"ו. לכו אקור לשאת ולתת עמהן ונשום הרותה הוא דאקור וכו', פי' בלשאלתן
ולתלותן פשיטא לן דנשום דאזיל ונודה הוא שהי הן כהנין דצדע ואיזן
חסידין כלום, אצל צוקה ונוכח ונציעא לן ווי' אור"י אזיל ונודה אין כאן לפי שכמו שצא
לידו ספן יולאין ונתחת ידו ונעות ח"כ איפכא הילכך ליכא צה נשום אזיל ונודה, אלא נשום
לפני עור, או דילמא כיון שצא לידו נשם שהי רובא אזיל ונודה. ואור"י לנאי כ"ו דאית ל"י
צהונה לדידי, וא"ת אור"י לא אור"י כ"ו לזבזי ל"י וידי' דלא חזי לתקובת, ותלכו דאין ס"כ
אלא דאית לאשנע"י רבותא דכי אית ל"י צהונה לדידי' לית צ"י נשום לפני עור. — ולא
אפשיט צעיין, וכיון דהאי אקורא ונרצבן הוא כ"י הכנצ"ן ז"ל דנקעינן לקולא. וכן כי הר"ר
אסנן הלוי הלנידו זל"ל. ולפ"ו וותר לנוכר להס כל דצר שאינו של תקובת, ואי אית ל"י
צהונה לדידי' אפי' דצרים שראויס לתקובת, ואיני רואה שיהי' זה דעת הגאונים ז"ל, שהרצ
אלפסי שנוני צעיא זו וכו' ונשתנו צתס ונשנע דס"ל דכולא צחד גונא היא נשום דאזיל
ונודה, וכן ראי' לכו' צנו"ל כ"י צפ"ט וסי' ע"ז שלטס יניס לפני איליהן של גויס אקור
ליקח ונשם ולנוכר להן דצר הנתקייס, הכי שאכר הכל ולא חילק צין דצרים הראויס לתקובת
לשאינן ראויס, וצין אית ל"י צהונה לדידי' לבית ל"י, ובדצריהס כ"ל, דאע"ג דצעיין הכא לא
אפשיט, קוגין נשום אזיל ונודה הוא, שהי אס כפרט לשאת ולתת עמהס ליקח ולנוכר כוונ
שאתס קוצר ודי' הר"ו צנו"ל שהוא נפרט ארתס כן, אס אתה אור"י דנענא נשום לפני עור
הוא ולא נשום דאזיל ונודה, ע"כ ליקח ונשם אינו אקור אלא נשום גזירה דלנוכר, וא"כ
כי צעיין צקנווך צלנוא להשאלין דקא ונרוח אלא לשאלו נשם ונעטי קא ונעטי להן, ואור
אצ"י גזירה לשאלו ונשם אנו להשאלין, ס"כ הוא לן לנציעא צוקה ונוכח צלנוא לנוכר להן
נשום ולפני עור, אלא ליקח ונשם אור"י ומה לריבין לשנוי דנשום גזירה הוא, ועוד דלרצא
דלית ל"י גזירה צכולה ונתי' ה"י לריך לפרט יותר דרישא צלוקה נשום גזירה הוא, ח"ו נשנע
ל"י לתלמודא דלשאת ולתת נשום אזיל ונודה הוא, ולהכי לא צעי' לה צצין ליקח צין לנוכר
ודינא אקור ב' ואפי' לדצרי ווי' שנפרט דלשאת ולתת הכא אין ונשנעו לנוכר להס, ולפ"ו
הפ"ו

ד ב ק ש ל מ ה

תח"י חק. וקשה הוא, דלג"כ אין וקוס לקי' שהקשה דנצחק לראות אס תחיה או לא, דהא אס לא תחיה
אבתי וי"ד עריפה ח"י יאור דהיא נרובס דאיכס חייס, ולי"כ לכאור דצרוו סתראו לניש' כאן, — ואזיל
י"ל דכונת הר"ן הכא סרובן קובן לננח ונתת חלייס ולא יחיו כוונ' שאר צהונות, כוונ' התוס' צסנדרין ד' ע"ח
דלכחי הסורג את העריפה פטור אפי' לנמיד עריפה ח"י עיי'ש ול"ש ד' ע"ח
ב כפ"ל לסי"ף ב' צנות' ע"ד ר"י דנצערין ונתן' ונפי' שניאר, דלנמיד דלחפרע ונהן אס ר' נשום דאזיל
ונודה פליג ר"י ואוח' דליתא נשום דניצר הוא וליכא הודאה, ולנמיד דלחפרע ונהן אקור נשום
גזירה וכו' עיי'ש, וזה גראה דס"ל דאצ"י דאית נשום גזירה לא קיל' עינא דאזיל ונודה דלא כוונ'ש
הכא. — ולי' דכאן קיל' בריעת התוס' דק"ל דק' לנענא דשוח' לאחר וזון צעי' אצ"י לננח דנענא כוונ'

הפי' אין צדיקו הכרע וכו' שאונכו, אעפ"כ יש להכריע כדי הגאונים ז"ל ונדאונרי' בסווד
 ולכיבא דאי הנא לשאת ולתת ושום דקא אורוח לכו אצל לשאלו וזהו דווענטי קא ווענע
 להו אינא שפיר דווי אלנוא טענא דלשאת ולתת ושום הדוחה הוא ונדאונרי' צדיק ושום
 דקא אורוח להו, שאם דתה אונר דלשאת ולתת ושום ולפני עור וכו' הוא אין שום
 דוויין צינה וצין לשאלו וזהו כדי שטענא צהן לתיכותא, דהאי טענא למוד, והאי טענא

למוד כנ"ל : דהאי טענא דהאי טענא

הלכך

פסקן של דברים דצדרי הנתקיים אקור צין לנוכר להם וצין ליקח וזהו אצל דצר
 שאין ונתקיים ווכרין להם אצל לא לוקחים וזהו, וכפשטא דצרייתא דתינא כשאונרו
 אקור לשאת ולתת ענוהן כלו צין ליקח צין לנוכר, לא אונרו אלא דצדרי הנתקיים אצל דצדרי
 שאין ונתקיים ונתק, כלו יס צו לד היתר דהיינו לנוכר להן אצל לא ליקח, והיינו דאיתי
 תלמודא סווד להך צרייתא אידך צרייתא דהני ר' זביד צדרי ר' אושעיא דצר שאין ונתקיים
 עוכרין להן אצל לא לוקחין וזהו, וכי קאונר אצל לא לוקחין וזהו גבי דצר שאין ונתקיים
 לאו לוינורא שיהא ונתק דצדרי הנתקיים אלא כלפי צרייתא האחרת אונרה קתס אצל
 דצדרי שאין ונתקיים ונתק דהני ר' זביד דלאו ונתק לגווי קאונר אלא צווכייה אצל ליקח אקור
 צין דצדרי הנתקיים צין דצדרי שאינו ונתקיים, זו היא טיעת הגאונים ז"ל. — אצל יש כאן
 דעה אחרת לרש"י ז"ל וכו' עד וכן דעת הר"ן צו"ל צפ"ט וזהו ע"ג, (ככתוב צפ"י הר"ן
 להרי"ף ז"ל עיין סה) :

ד"ו הנשאל

לחכם וציונא, לא ישאל לחכם ויעהר, לחכם ואקר וכו'. כי הרמב"ד ז"ל
 צפ"י ע"ז שלו דלאו ושום כבודו של ראשון נגעו צה אלא ושום דכיון
 דאקרה ראשון שויה חביבא דאיכורא וצוב אין לה היתר דאפי' התייה שני אינה ונתרת,
 והיינו דתני צפ"י אלו עריפות חכם טעיונא אין חצירו רשאי לטור אקר אין חצירו רשאי
 להתיב, כלו אינו רשאי דאפי' התייה אינו ונתק ואפי' הי' גדול ונעו צחכונה וצוונן דנדקאונר
 ואם הי' שנים אי' אוקר ואי' ונתק אס' אי' וזהו גדול צחכונה וצוונן הך אחריו וכלל דהיבא
 דלא הי' שנים צצת אי' אלא שהאי אקר צפ"י עליו אין חצירו רשאי להתיב אפי' גדול [וונרו]
 צחכונה וצוונן, והני וילי דצדרי שאין צו ונתלוקת אלא ונקול דעת, אצל אס טעה דצדרי
 ונעס חוזר ונעסר ונתק כדחתן צצכורות צפ"י עד כונה וכו' (ככתוב צפ"י הר"ן להרי"ף עיי"ט) :

שם ואם

היו שנים וכו', אונרו צטס דצירו ילחק ז"ל דכל איבא דאונרי שצתלמוד הכי
 דייכין ל"י כשני ת"ח שקולים דצטל תורה הך אחר העוממיר וצטל קופר"י הך
 אחר הניקל, אצל הרצ"י ילחק אכן גיאת ז"ל כתב דלעולם קיי"ל בלישנא צתרא צין צטל
 תורה צין צטל קופרים צין להחוויר צין להקל שלכך קדמו צעלי התלמוד הלסון ההוא אחרון
 דהיינו דהוא אחרון וצטל דהוא אחרון וצטל דהוא אחרון וצטל דהוא אחרון וצטל דהוא אחרון

ד בבק שלמה

ושום גזירה, והוא ופני שהחוק ק"ל דענה הוא בלחקר זמן ד"ל בלחקר יום אידך, ואפי' גם טענא דאזיב
 ונודה ל"ש גז', אצל הרמ"ן צפ"י להרי"ף עיי' טענה בלחקר זמן בלחקר שפיר חוצו בלחקר, להכי שפיר כתב
 דע"כ אצ"י לא ק"ל טענא דאזיב ונודה דאזיב ושום טענא דענה ציוס חידו לחוד ד"ך אינו ק"ל דענא
 ושום הקוסה, וזה ל"ש גם אי טענה צו ציוס דהא אכתי לאו סרוסא הוא גז' ולכן ל"ל טענא ושום גזירה :

ליוור שהוא עיקר. אבל צה"י הרשב"א ז"ל צננף ר"ה ראיתי שהרב אלפסי ז"ל ונקלה הגאונים
 קוצרים דבטל תורה הלך אחר הנומור וטל קופרים או צדיני ונומנות הלך אחר לשון האחרון
 ואיני יודע מה נשתנו דיני ונומנות נוטל תורה אבל קבלה היא נקבל :
 ד"ח. ור"א קבר לא ילפינן ונומנה שאני ונושה דרב גוברין, וח"ה ח"כ לר"א לונה תקנו ג'
 ראשונות שהן שצחו של וקום קודם לשאלת לרכיסי, איכא ליווור לרכי לבור
 כינהו ולבור כווי רב גוברין הלכך גוברי ונומנה :

אם יש לו חולה בחוך ציתו אלוונה בצרכת המולים. פי' אינו ראוי שינתין עד שווע תפלה
 והו ונה שמידש רב חייל בר אשי על רב יהודה צריי דר"ס בר שילת, וניהו אם לא
 הזכיר עד שווע תפילה וזכיר :

ד"ש. הגרש"י ז"ל האי ונאן דלא ידע כוונה שני בצצוע נחשוז כללי ציובל ופרטי בצצוע
 ולסקול ווכל ונאה תרתי ונשדי אפרטי ונוספי חדא שחא, ופי' הרב ז"ל
 דצית שני עווד ת"כ שנה עם שנה שכח רב, ואותה שנה ונולאי שביעית היתה, ולפי שילאה
 רובה בצבין היא כוונה ווכלל שנת הצבין ונש"ה אור"י נטפי חדא שחא, והא דאור"י נסקול
 ווכל ונאה תרתי ונשוס דקצירא לן כרי יהודה דאור שנת כ' עולה לכאן ולכאן. — ואם
 תשאל לונה הולכך הרב ז"ל להענידה כרי יהודה ונשוס דאור נסקול ווכל ונאה תרתי, אפי'
 כרצבן הוה עלי לאוקווי דהא ונווע צפי צחרא דערבין [ד' ל"ב] דונשגרו טצט ראובן ושצט
 גד וחלי טצט הונמנה צטלו היוצלות ונפי טלא היו כל יתציה עליי וכו"ש צצית שני ואל"ל
 לאחר המורצבן, וכיון שכן אפי' לרצבן כווי נסקול ווכל ונאה תרתי, לא תקשי לך דהא אור"י
 [סס] דצצית שני אע"פ שצטלו היוצלות ונוכין היו אותן אבל לא לעלון שהרי צטלו חלל
 כרי שיחקשו השויעין. צוננס הלכך אפילו לאחר מורצבן וניכין יוצלות לקדש שויעין ולא וליכין
 לונסקל וכל ונאה תרתי :

וכתב עוד רש"י ז"ל דצננף ערבין פרכי ולרי יהודה מורצבן צית שני צוולאי שביעית ווי
 ונשכח"ל ונכדי צית שני כוונה קס ת"כ פייסי ל"י ח' שנים לדי ונאות שדינהו אל כי
 הרי כ"ח אשתכח דצננת השויעה חרב, ונשניכין הך שית שנין דעד דקליק עזרא ונקדש לא
 קא חשיב, זה כתב הרב ז"ל, ואין קפק דאגז שנופא לא עיין צה שקוויית ערבין ונפורשת
 הפך דצריי ז"ל דונקווי דפריק רב אשי החס דשית שנין דעזרא לא קא חשיב קיינא שפיר
 לרי יהודא, דהכי איי החס צבני צוולאי שביעית ווי ונשכח"ל ונכדי צית שני כוונה קס די ונאה
 וכו', די ונאה תוניא יוצלי, ארצברי תרי טצוע, פשו להו שית הוה ל"י צשיתא צצוע הא וני
 כי יהודה היא דאור שנת חוויסיס הוא לכאן ולכאן אייתי תוניא ונחניא יוצלי והכי שית
 הוי להו ארציקר אשתכח דצוולאי שביעית חרב, אלנא לר' יהודה צלאו פרוקא דהכך שית
 טנין קליק שפיר, וההוא פרוקא רב אשי הוא דפריק ל"י החס אליצא דרצבן, ועוד קשה
 לגירסתו של רש"י ז"ל דגריס ונטפי חדא שחא דכיון טלא פירש ונהיכך יתחיל ונינו היכי
 קאור לטפי חדא שחא, ואנחי לטפי

לפיכך כנאה עקנן של דצרים כג"י רציו חכאל ז"ל, וכך הוא גורס האי ונאן דלא ידע
 כוונה שני בצצוע לשי"ליי לקפרא כוונה כחצ ונצלר וניהו תרתי שני או נטפי עליי
 חוש שני ולפיכתינן בצצוע וידע כוונה שני בצצוע, וסיוונך כי זה שנתים הרעצ בקרב הארץ ועוד
 חוש

חונט שנים, והכי פי' צית שני עמוד ת"כ שנים שלמים ונלצד שנת החורבן שהי' שנת תכ"ח והיא ונולאי שביעית לר"י כי שקלת ווכל ונאה תרתי והיא כוונת צכלל שני חורבן, ולהכי לא נרס"י לטפי הדא שחא, ונחאן דלא ידע כוונה שני צצצו בשיי"ל לסקפרא שהוא וונה לנלכות יונים והוא ונחיל לננותן ארבעים שנה לאחר שנצנה הצית, ננולא שכססתחיל קופר זה לננות היו ה' שנים בתוך השנייה, שהרי ארבעים ושתים הן שש שניעות, לפיכך הרולה לעמוד על שנת השנייה יגרע שתי שנים ונננינו של קופר או יוסף עליו ה' שנים ואחר כך יונה ז' ז', ואחנה קיונא אקרא דכתיב כי זה שנתים הרעב צקרב הארץ ועוד חונט שנים, כלומר צצצונו חלוי בשנתים וחונט שנים, זה לחובפת זה לגרעון, ויש שנוסיפין צגי' זו ולהשז צללי ציוצל ופרטי צצצווי ונשקול וכל ק' צ' ונשדי אפרטי ונצלר ונ"י שני שנים, והכל עולה לננין א' אלל שהאריכו צגי' זו יוחר לנמד קדר החצרון, ועוד לנמד דכר' יהודה עצדינן דאורי שנת כי עולה לכאן ולכאן, ולפ"ז כי אנרי' התם צפי' אין נערכין אשתכח לטיחא צצצווי, הוא על שנת ת"כ שהוא צקוף צנין ולא על שנת תכ"א שהיא שנת חורבן והיינו דאנרי' צחר הכי לר"י אשתכח דננולאי שביעית חרב. — ולפי פי' זה לית לי' לר"י הא דשני רב אשי התם אליצא דרצנן הכך שית שנין עד דסליק עזרא ונקדש לא קא חשיב, דאי אית לי' לא יושכח חורבנו דננולאי שביעית אלל צצצווי אלא ודאי דההיא לתי' דלרצנן אחר דצין לר"י וצין לרצנן ק"ל דננולאי שביעית חרב, אלל דרצנן לא חצבו הכך שית שנין ור"י קא חשיב להר"י וסליק לכל חד שפיר, וא"ת צצצווי לשניעות קרקעות שהיא חלוי' צארץ דין הוא שנכונה צחתי צית שני שהרי ציאתן ציווי עזרא צחדוש כל הדברים הללו היתה כלומר שהחילו לננות שנייעין ויוצרות כדאי' צפי' צתרא דערכין ונפני שקדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לצא, אלל שניעות כספים שאינה חלוי' צארץ כוונה אותה ונהר סיני שהרי ונשם התחילה ונורה זו, תי' הרננצ'ן ז"ל שאע"פ שנהגה ונורה ה' השנוות כספים קודם לכן, כשהחילו לננות יוצרות ושנייעין לאחר כצו וחרוק חזרו וננו ענוהן לשניעות כספים, וכן כצאו ציווי עזרא שלל היו להם שני שנייעין ישי' חצוונות ונולס :

ולפי פי' זה שאנרנו שנת תכ"א הי' ונולאי שביעית, שנה זו שהיא שנה חונטת אלפים ק"ט היא שנת השנייה, שהרי קע"צ שנה אחר חורבן הצית נשלנו ד' אלפים, וקע"צ וחלף ק"ט הם (ס"כ) אקפ"ג] שביעות. ולפנ"ס רס"י ז"ל צהלכה זו שנת ת"ך הי' ונחיל שביעית, שנת ק"ח היתה שנייה, אלל אין לבווד על דצריו של רס"י ז"ל צכאן שהרי הוא עלמו פי' צווקי ערכין שנת תכ"א הי' ונולאי שביעית וזה חרב הצית, ולחצרון זה הסכים סר"ו צנול"ל צסם הגאונים הלכה לנעשה צפי' ויהי שניעות, אע"פ שהוא יש לו דרך אחרת צשנועה זו שהוא ונעלה אותה כדי חכמים דלית להו שנת חונטים עולה לכאן ולכאן, אע"פ כ הוא ונעלה אותה לחצרון זה ונשום דרצנן ק"ל דהנך שית שנין דעד דסליק עזרא ונקדש לא קא חשיב וכמו שכצנו לנעלה, ננולא שנת תכ"א הי' ונולאי שביעית וצחר חורבן שקלינן ננוי לרצנן וכל ונאה תרתי, שכן כי הכי ז"ל שכך היא קצלת הגאונים איש ופי' איש"ל לפי שהגאונים

ד ב ק ש ל מ ה

ג) ונחור דק"ל דלא כן הי' דעת הרננצ'ים ז"ל, והכ"י נסתפק ציה, וסוד נטה ג"כ לדעת כן עי"ש, ובכ"ב

שהגאונים סוברים שאחר החורבן לא ונו יוצלות לקדש שמיטין, ונראה שהם גורסים כו"ש
 צונקלת נוסחאות נשילי' לתנא דקדר עולם כוונה חשיב ולחשיב כללי ציובלי וכו' ולשקול ווכל
 ונאה תרתי, ולפי גי' זו נאמר שתופס וסדר טולם לחשבון החורבן, ושקיל ווכל ונאה שאחר
 החורבן תרתי, שא"ל לגרוס כפי דרכם כגי' רצ"י הנחלל ז"ל שאם כך היאך יאמר בפתח
 לשקול ווכל ונאה תרתי והרי חשבון זה ונשיב צנין ונחיל ונשיב צנין הרי הגאונים הללו
 סבורין דלא שקלי ווכל ונאה תרתי דכרצנן קיי"ל. וכך נראה לי בטעמו דהא אור"י צקוף
 ערכין ונו יוצלות לקדש שמיטין היינו לרצנן דלית להו דך הקישא דרי דנוקש שמיטה ליוצל
 וכדא"י צפי השולח [ד' ל"ו] ובשאר דוכתי וזה דבר השמיטה שנוט צ' שמיטות סכ' נדבר
 אחת שמיטה קרקעות וא' שמיטה כספים דהיינו שציינת צוון שאתה ונשנוט קרקע אתה ונשנוט
 כספים כל' כשהיוצל נוהג אתה ונשנוט כספים כלוור שהשביעית נוהגת, אזל צוון שאין אתה
 ונשנוט קרקע כל' שאין היוצל נוהג אי אתה ונשנוט כספים כלוור שאין השביעית נוהגת,
 אזל רצנן קצירא להו דלא תליא שמיטה ציובל כלל, הלכך צצית שני אשפי' שלא כהג יוצל
 כלל ון התורה כדא"י צפ' בתרא דערכין, שמיטה ה"י נוהגת ון התורה, ולפי' לרצנן ונו
 יוצלות כדי שיתבררו השמיטין צוון הראוין להם ון התורה, ואף ציובלות ה' כוהגין ונדצריהם
 כדמוכה בערכין שהתקין הלל צווכר בית צצתי ערי חוונה שיהא חולט ונעותיו ללשכה, וכיון
 שה"י בית צצתי ערי חוונה נוהג ע"כ ה' היוצל נוהג שהרי אין בית צצתי ערי חוונה נוהג
 אלא צוון שהיוצל נוהג, הלכך שניהם יוצל ובית צצתי ערי חוונה היו כוהגין ונדצריהם, ואף
 לאחר חורבן ג"כ שלא ולינו שנהגו יוצל כלל אפי' ונדצריהם ונו יוצלות לקדש שמיטין צוונם
 הראוי ון התורה, (אצל ל' יסודה דלאו שמיטה) [לרצ' דשמיטה] ויוצל תלוים זה צזה, כל
 יוני בית שני ונו יוצלות ושמיטין, לא שכאור ונו יוצלות לשמיטין שאין לשמיטין עיקר יוחר
 ון היוצל אלא ונו איהו וקדשו שניהם ונדצריהם, אזל אחר שנחרצ הצית שהדצר נראה שלא
 כהגו יוצל כלל, וכ"כ הרמב"ם ז"ל צווס' גיטין לפי שבטלה עיקר ונלותו של יוצל שהרי נחלתו
 היו לזרים, לא ונו אלא שמיטין שהן נוהגות היום ונדצריהם. — והגאונים הללו פוסקים כרי
 דשמיטה צוון הזה דרצנן דהכי ונכרעי קוגי' דצפי השולח דאזלי לקולא צכל דיני פרוצול וכן
 פסק הרמב"ם ז"ל כרי צפ' זה, הלכך כיון שהיוצלות לאחר חורבן כתבעלו לגומרי ואף השמיטין
 לא כהגו אלא ונדצריהם לא ונו יוצלות כלל אלא קדשו שמיטין שבטלה שצעה הכל כטעון
 של הגאונים והר"ם צוונ"ל שהסקים לדצריהם, ולפי' ג"כ שנה זו שהיא ט' ה' אלפיים ק"ט היא
 שנת (שנ"ח) שמיטה :

לא

דו"א ע"ב לא חשו להם חכמים ונזר צטר נבלה. פי' רש"י ז"ל לא חייטינן דילנא אדוהדר
 אפיה ישראל שקל גוי נבלה ונקדירה שלו ושם לקדירה ישראל, וצלישנא דרצח
 פי' האי לא חשו לאו לצטר נבלה קאוור דניליף ויכה דכוותה דלא כיחוש לדוני ע"ג, דהא לא

דב ק ש ל מ ה

גם הגאון והרמב"ם צתשו קו"ג. — ונצוחר עוד דק"ל להרין צדעת הגאונים דצוון בית שני היו
 נוהגין יוצל כרצנן, וכ"ה גם דעת והרמב"ם שם, והוא דלא כו"ש הכ"ו ע"מ. ועי' צתשו והרמב"ם שם שבוין
 לדעת דצינו צוונ"ש שאין לוור שלשהגאונים ה"י הגי' צגו' בגי' הר"ם, ובתב שאין זה הכרח חזק :

דונו דהתם לית ל"י הכאה לגוי דנישדי כצילה ונשתפי דאי הוי ל"י ישראל חצע ל"י צדיקא,
 אזל טכא גוי ונחויין לעשות רחון חצירו, הלכך לדוני ע"ז ודאי חיישין אס לא שרחינו שמוחך
 תיבתו לקמן, ואין פי' ונחור דהיכי טעי אצ"י לדוויי סך חששא דנצלה לדוני ע"ז ציד גוי
 דודאי לנצלה ליכא לניחש כלל דלעולם לא חיישין שיחליף הגוי או יערצ אלל כשיש לו
 חועלת צדק, אזל כשאין לו חועלת צדק לא חיישין שיחליף או יערצ כדי להעציר הישרא
 והכא' ונדאנרי' לקון צפרק אין ונעוידין [ד' ל"ד] קסטא דמורימא צלווא קסטא דמורא
 צארכע לווי, וכי תינא חיישין שווא יחליף בחושה צשוינה הא' אסיקנא צפ"ק דחולין [ד'
 ד'] דצין ל"ן צין לשאר איקורי קגי ציולא ונכנס, ואפי' לאצ"י דאנר התם יולא ונכנס לכתמי
 לא, ו"ו צעווד על גביו קגי והכא הרי שניהם קס וכל אחד ונאנר את שלו :

והנכון

צשועה זו ויה שפי' צם הרצ ר' יונה ז"ל דהכי קאנר לא חשו ונשום צשר נצלה
 כל' לא חיישין שווא ונחך שהקדיות סנוכות כל כך יעשה הגוי סיהי' סצור
 לתת נצלה לחך קדירתו ונתנה לקדיה של ישראל, ואע"פ שנוחך סנוכותן דצר זה קרוצ,
 והי' ראוי לחוש עליו ואס היינו חושטין צזה לא היינו נתיירס ופני סיראל יולא ונכנס או
 עווד על גביו, (ולא) [דלח] שרי כה"ג (אצל) [אלח] צויד דיגוי וירחת אזל צוה שטושה שלא
 ודעת לא, ואפ"ה לא חיישין דאחזקי איקורא לא ונחזקין ה"כ לא חיישין ונשום סנוכות
 הנוקוות לדוני ע"ז; וצא כאיד וטענא דאצ"י ונשום דס"ל דדוני ע"ז ציד גוי ונחזין כדווקאי
 צפ' השוכר [ד' פ"ד] הילכך ליכא לנייור לא חשו ונשום דוני ע"ז דאפילו צידוע ונחזין הן
 וס"ל כוי דונצלה ליכא לניילף לנשרי ונשא ונחן ציוס אידס דודאי כשנתן גוי צשר לקדיה
 שלו ונכין הוא' שלא יתנו אלל לקדנה שלו שהרי יש לו קפידא צדק, אלל נאי לא חשו
 ונשום צשולי גוים דניחש דילנא קודס שנתצלה קדנת ישראל כוואכל צן דרוסאי וסלק
 אותה הגוי ונעל גצי כיה סצור הוא' לסלק את שלו שהרי אין לו קפידא צכך, ואפ"ה לא
 חיישין דאחזקי איקורא לא ונחזקין, ה"כ לא חשו ונשום יוס אידס ופני סנוכות הנוקוות,
 וצזה צר עולא כאיד ונאוקיונתא דצא ונשום דס"ל דאע"ג דלא חיישין לצשולי גוים, הי'
 לבו לחוש ליוס אידס ואפי' לפני אידהס, דאיסור צישולי גוים קיל טפי דלית ל"י דכרא דאקורא
 דאורייתא, ונשא"כ ציוס אידס ואפי' צלפניו דחיישין דאזיל ונודה. אלל דילפינן ונלכורא שאע"פ
 שיש לו עיקר צדאי לא חיישין כיון דלא שכיח, ה"כ לפני אידהן אע"ג דאית ל"י עיקר
 צדאורייתא כיון דלא שכיח וייתא לא חיישין, אלל ציוס אידס עלונו דשכיח טוצא שצני
 חולה לה נגדין אחר טובה חיישין. — ולצרי' בולם לנדנו דישראל וגוי סשפחו קדרותיהן
 זו אלל זו אין חושטין לה לא ונשום נצלה ולא ונשום לכורא, ונשום תערוצת טעוים כוי
 ליכא לניחש ואפי' לנאן דפקק כרצ דאנר צפ' כילד לולין דצשר שחונה שללאו עם צשר
 נצלה אסור ונשום דכיתא וייתא היא, דהכ"ו צללי אזל צקדיה לא, וכ"ש לדעת ר"ת ז"ל
 שבי דאפילו צללי לא אקרו אלל צחורין שלהן שהיו לריס ואין הריס יכול להחפשט אלל
 צחור רחצ לא :

אמר

רצ"ל לא שנו אלל שנועויות צורד והדק דקא ונתהני וריחא, וא"ת דהא
 לא קא ונכין וקיי"ל צפ' כל טעה [ד' כ"ה] דכל דלא ונכין אפי'
 אפשר שרי, י"ל חיישין דילנא ונחך עולתו לישא וליתן ונכין ולאו אדעת', וא"ת עוד כי
 נכין

ונכין נאי הוי והא קיי"ל לכרזא דאונר לקונן צפרק השוכר [ד' ק"ה] גבי צת תיחא ריחא לאו ויילתח
 י"ל הכי ויילי גבי יין דלאו לריחא קא עביד, אצל וורד והדס דלריחא קא עביד, ריחא צבה"ג
 ויילתח הוי וכדאונר רבא צפ"ל כל עשה [שם] גבי הנאה הנאה לו לאדם צע"כ, ור"ת חכיוות
 שאינן נעטרות לנה ונותרות כהי דלא שקיל ונייהו ונכסא לע"ז ונ"ו הו"ל נושא ונותן ציוס
 אידס, תי' רש"י ז"ל דליקח ויהס דצר הנותקיים וותר דקחס ווכר עלב הוה, וקי' לדצרו דהא
 אונר"י צסוגין דרי ינוני זצין פיתח וזדחי כסהפלטרין ווכרין פיתן אינס עלצין אלח שוחין,
 אלח דאפשר דלא פלוג רצנן דצברים הנותקיינוס דכיון דצרוצין ווכר עלב, התיור ויעובין
 אע"פ ששנה צנוכרתן, — וכבר כהצנו לנעלה שד' הגאונים עיקר דצבר הנותקיים קתני אכור
 ליקח ציוס אידס ולפ"ז קפ"א שועתין לכך פי' דוהתייתן הכי קתני וכו' עד וכ"כ רציו הוי
 גאון ז"ל בתשובה, (ככתוב צפ"י הר"ן להרי"ף עיי"ש):

די"ג. אין וקדישין ואין ונעריכוין, פרט"י ז"ל דקא קצר האי תנא קתם חרונין לצדק הצית
 והכי נשנוע ודאונר אציי ונשחטי' ונשחט, ואי צקדשי ונצח הא איכא ונשוס שחוטני
 חוץ, אלח צצדק הצית עסקי' דצרי וכדתיני צפ"י (כוליאו לו) [שני שעירים ד' ק"ג], ור"ת היכי
 אקשינן עלה דרבא כנאה ונטייל ווס ונעליא הוא כל' ודאדאורייתא עבר דכתיב כל ווס לא
 יהי צו, ואי צקדשי צדק הצית הא לא ונתקר ודאדאורייתא, ועוד כיון דק"ל לנוקסא דנטייל ווס
 ונעליא הוא ונאי קשי' ליה ונעקרא ועקור כה"ג הוא הלח צקדשים אינו יכול לעשות כן ונשוס דהוי
 כנטייל ווס ונעליא, ולנאי אלנטייל לפיכוקא דאציי דאונר ונשוס ציון קדשים, לכך כנאה דנעקרא
 חרונין נוקש"י דקי' דהיינו צדק הצית וכולם נני' וקדישין ונעריכוין אפי' צטל צדק הצית הוי
 דונייא דחרונין דלא ונתקר צבו ונונא, ואוקונא אציי ונשוס ציון קדשים, ורבא חדיס ודאונר
 דצחונינוס עסקי' וכיון שחונינוס הן צין שהקדישן לנצח צין לצדק הצית וידי ונצח לא ילאו
 ולפי' אכור להטייל צהס ווס ונשוס"ה ונתנהינן ונטייל ווס ונעליא הוא ואי צקדשי ונצח אכור
 ודאדאורייתא, ואי צוחפס חונינוס לצדק הצית אכור ונדצבן, ונ"ו ל"ש לנייור צבו כנאה כנטייל
 ווס כיון שקדשים הן או ודאדאורייתא או ונדצבן :

די"ד ע"ב. וידהבי ל"י שחור וסקל. פרט"י ז"ל ולר' יהודה קא צעיא דאלו רצנן הא אונר
 אפי' צין החרגוליס אכור, לכך פי' דאפי' לרצנן קא צעי דע"כ לא
 אכרי אלח לצן צין שחורים ודאדוניס ציחד דכיון דחוי צבו חרנגול לצן אפשר דכולהו זצין להו
 ונשוס חרנגול לצן, אצל הכא קא ונצעיא כן צדיהצו ל"י שחור לחוד' ושקל דנוכחא ויילתח
 דכיון דשקל להו צלל לצן לאו לע"ז קא צעי, והאי דאונר חרנגול לצן ונשוס דנויבק הוי
 דאציק צע"ז, ולא אפשר צעיין הלכך אזלינן לחוורא :

דס"ו ע"ב. מתקיה לה רב אשי וכל היכא דאין אדם ונלוה שרי, האי ודאי לאו אחקפ'
 הוי, דרצה גופי' דאונר עי' דני' חסס אין אדם ונלוה על צביחת
 צהונתו צשביעית צדאיכא לנחלי קאונר וכדאסיק רב אשי גופי', וכדחנן צהדיא ונשי סיכול
 נשוחטיה, אלח שצא רב אשי להשלים קושייתו של אציי ולנור דלאו צנלוה תליא ויילתח, ורלה
 להציא ינשנה זו דכליס, דנשורק צה ענווא דהיכא דאיכא לנחלי תלינן דקתני קיפ"א זה הכלל כל
 שנלחכתו וניודת לעצירה אכור, לאיכור ולהיתר וותר, כן כתב הרשב"ד ז"ל :

כל היכא דאיכא לנחלי תלינן וכו'. הקשה ר"ת ז"ל ודחנן צפי' חוקין [ד"סא] ונשאלת אשה
 לחצרתה

לחצרתה השקודה על השציעות כפה וכצרה ריחים ותכור ופני דרכי שלום, וצנאי עסקינן אי
 צדליכא לנותלי הא אסקינא הכא דכל היכא דליכא לנותלי אסור, תי' הוא ז"ל לעולם צדליכא
 לנותלי ואפ"ה ונשום דרכי שלום ונותר, אבל צנועתין צנוכיה עסקי' וניי שאינו רואה לנוכר
 את כליו אין ונהזיקין לו איבה, ואין זה נכון דודאי גבי אונן כיון דלשאי ונזין ולשאי לא
 נזין איכא איבה, א"ל הוה דגישין צדליכא לנותלי הוא, וכי תינח א"כ לנה לי טעמא
 דדרכי שלום הא אסקינא צנועתין דכל היכא דליכא לנותלי תלינן, י"ל ה"ו צנוכיה שכיון
 שהא לריך לנשות לא החזירו חכמים עליו כל היכא דליכא לנותלי, אבל צטאלה דלא ונטי'
 לדיי' היינו חוננים ללא להשאל וללא לוקי נפש"י צסק אסור, אם לא שהתירו חכמים ונשום
 דרכי שלום, וכן ופירש צירושלמי צפי' ה' דשציעות, ר' זעירא צעיא קווי' ר' ונח ונחני' צתם
 אבל צופשט לא, א"ל קתנא לאו [כפירוש] שאני אונר כפה לקפור צו ונשות, כצרה לכצור
 צה חול ריחים לטחון צה קונין, תמור לטחון צו אוכין של פשתן :

שם. בדר"ך שאנרו אסור לנוכר לגוי כך אסור לנוכר לישראל השקוד לנוכר לגוי, וא"ת וכי
 היכי דלעיל תלינן אינור לשחיטה וצני' הכא אנאי לא תלינן לישראל ונזין לי'
 י"ל כי תלינן ה"ו צנוידי דאפשר דצטעת הווקה הוצרר דצבר דלשתירא צעי לה ונוקפיד צכך
 כגון הרולה צהנה לשחיטה שנוקפיד צה קלא תעשה ונלכחה, אבל ישראל שקוד שאין לו קפידא
 צין ישראל לגוי כה"ג לא תלינן :

דצ"ו. ולטעמיה אין ונקריבין אוחו היום חלא לנוח ונ"ג. וא"ת הא ל"ו עוצח כדי
 שלא ילך וידה לע"ז שנו ד' תי' הנוצין ז"ל שכיון שנק מושל עליהם
 ה"י ליכא למויחט לוודה, ונה שטרה לצטלה ופני שה"י ע"ז צווי' עליהם, ועוד שה"י להם חלישות
 דעת צדבר דרצנן לאו צני' נתן כרגא ניכחו :

דב"א. מתני' אף צנוקס שאנרו להשכיר לא לצית דירה אנרו וכו', אנרי' עלה צירושלמי
 הא צנוקס שנהגו לנוכר ונוכר הוא לו אפי' לצית דירה ונושכיר הוא לו
 אפי' לצית דירה, ולפ"ז ונחני' ה"פ אף צאותן וקוליות שהקילו להשכיר כגון קוריא לר"ו או
 ח"י לרי' יוקי לא לצית דירה הקילו, אבל צח"ל שהקילו אפי' לנוכר אף להשכיר לצית דירה
 התירו, וטעמא דוילתא ונשום דהאי לא תציא תועבה אל ציתך להא ויילתא אקנכתא צעלנא
 היא דעיקר קרא צישראל הונכיס ע"ז צציתו הוא, והכי נוכה צקוף וכות [ד' כ"צ] הלכך
 צארץ שאנו ונורין לשרש אחר ע"ז אסרו חכמים שלא להשכיר לצית דירה, וכן נוי' צקוריא
 ופני קניכתא לא", אבל צח"ל שאין אנו ונלוויס לשרש אחרי', ונושכיר אפי' לצית דירה, וא"ת
 אי האי צנוקס שאנרו להשכיר לנעוטי ח"ל אחי' היכי דייקינן ויכה וכלל דאיכא דוכתא
 דלא

ד ב ק ש ל מ ה

ד' דא דלא הקשה בן נוי לטעמא דהרוחה ז"ל ונשום דגבי ונך ל"ש טעמא דהרוחה דטוצח אית לי'
 בנ"ש הריעצ"ח, ולכן לא הקשה חלא לטעמא דאזיל ונודה. — וכונתו לנב"ד דר"ל דרבי עשה
 בן נשום דנוקפ"ל צטעמא דנחני' דאולי הוא ונשום דאזיל ונודה דאין לומר דכונתו דרבי ק"ל הכי צטעמא
 דנחני' דאי"ב יקשה דלנה חסר ד' ריצנן שלא יקריבו אותו כל עיקר, הא אף אי ונשהה לי' ליכא גבי'
 חששא דאזיל ונודה כיון שלא הרויחו ציום אידו :

דלא מוגרי וקתנא כרי ונאיר, דילנא זבל דוכתי מוגרי ונחתי לנעוטי חו"ל שהתירו אף לנוכח
 אחיא, וי"ל דתתי שומע וינה ודקתני נוקס שאנרו להשכיר וכלל דא"י דוכתא דלא מוגרי,
 ומדקתני אף ונשנע אע"פ שהקילו בשכירות לא הקילו לבית דירה, ומדאלמדיך לאשנע"פ
 שהקילו בזכך לא הקילו לבית דירה ונשנע שהייתי אוור כן אם לא שלימדנו הסנה, היכך
 צנוקס שהקילו יותר כגון צחו"ל וקתנא אף לבית דירה הקילו, ולפיכך מהגו להשכיר צחו"ל
 אפי' לבית דירה, ולי נראה דנחתי כני דיקא הכי דקתני סיפא וצכ"ו לא יכיר לו את
 הנוכח, ואי איסור צית דירה צכ"ו כני הוא, לא הו"ל לנחתי ולא יכיר לו את הנוכח
 דרשא כני צכ"ו היא, אלל ש"ו דאיסורא דרשא ליתא אלל דוקא צכ"ו אלל צחולה לארץ
 [לא] כדברי הירושלמי, ושור"ה הלל סיפא וצכ"ו :

ע"ב. ותיפוק

לי ושור"ה ופני עור לא תתן וכו'. יש שלמדו ונחא דנולאכה צחורו של
 וועד דאורייתא, ואין זו ראי' דאפי' הוי דרצנן איכא נקס לפני עור ומדצנן
 וה"ק ונאי איירא ופני סקקראת על שנו דנשנע שאין צדד איסור דרצנן עד שעת ונלככה,
 הא נשעת ויכיר עבר ושור"ה לפני עור ומדצנן, וכן שומעתי ופני עור ז"ל, וזולאי אשכחין
 דרצנן חששא דלפ"ע כדתי' לעיל גבי ויכיר צהונה דאינה אלל ומדצניה, כסס שאכרו
 לנוכח לגוי כך אכרו לנוכח לישראל החשוד לנוכח לגוי, וה"כ ונשנע צירוש דחש"ו [מ"ק פ"ב ד"ג]
 דרצנן דאורי' הסס אור ר' זא בר ונול חלו ה"י לי ווי שיונה ענני הייתי ותייר ונלככה צחורו
 של וועד כלום אכרו אלל כדי שיהי' אובלין ושותין ושנחים, ואיכון אובליים ושותין ופוחזין,
 אלנא איסורו אינו אלל ומדצניה, וכן דעת הר"ם צחו"ל צ"פ ויהי' צניית י"ג, אלל הרנצ"ן
 ז"ל כי דהא דירושלמי לא ונכחא וחולו של וועד ונן התורה הוא דאיסור ויהו דוקא צחולה
 קרקע וכיולא צה שנוכתת ונרובה, אלל חכמים הוסיפו אף ונלככה אחרות, וחותן ונלככה
 ה"י רובה ר' זא בר ונול להתייר אינו ונא ווי שיונה ענני, וה"כ ונשנע צ"פ ווי שהפך [ד"א]
 דאורי' לא ונציעא וכי חולו של וועד דאיסור ונלככה ומדאורייתא, וה"כ ונשנע צ"פ אין דוכסין [ד"א]
 דאורי' הסס וכלל דתרויהו ק"ל חש"ו איסור צעטיית ונלככה, ונשנע דמדאורייתא קאנר,
 צדדתי דקראי קיינון הסס :

ד"ב. אביעא

להו קתנא ונאי. הקשה הרמב"ד ז"ל ונפשונו ונישא דקתני לא יאנר
 לו עול אהה חלקך צצצת וכו' עננא דא"ל הכי הא קתנא שרי,
 ותי' דמדצנה אי' לנעויר דרבותא קנ"ל דלפ"ה איסור דקד"א אפי' אי קתנא איסור כה"ג שרי
 דהו"ל כהתנו ונייקרא קנ"ל דלפ"ה איסור כיון שלאחר שקבלו התנו וכ"ש קתנא :

פרק אין מעמידין

ד' ב"ב. ורמינהו האשה שנחששה ע"י גוים, פירש"י ז"ל צאשת ישראל וע"י כפשות אסורה
 שנוא נחללה לאי ונהס, אלל הגאונים ז"ל פי' דכל שנוא נחללת לא
 חיישינן, והכא צאשת כהן דוקא דנחללה אפי' צאונס וכן עיקר, וצנוסי כחוצות יתצאר צ"ה, וא"ה
 היכא ונקיין דלא שני צין לכחמילה לדיעבד, וע"י ונוון היינו עננא דשריא ושור"ה דנחללה
 ונפני הספד ונוונו, וא"כ לא הנחת צח לאצרהס אצונו כשירה לכהונה דכיון דנתיחדה עם
 הגוי

הגוי נפסקה, תירכו צתוסי דציחוד דאשה גרידא ודאי שני לן צין לכתחילה לדיעבד אף ע"ג
 דצתוניה לא שני ועוסם דצתוניה שותקת ואשה לווחת ויואלה לחוף, אצל כחצקה הוא דעודוין
 לצהונה לפי שיהא [איהנה] צרשות עלוונה, חוצקה כצתוניה. וצכה"ג ומקיקן דלא, שני לן צין
 לכתחילה לדיעבד אי לאו ועוסם הפקד ועונו :

שם. ודילמא היינו עענא דר"א כדר"י א"ר דאמר ר' יהודה א"ר הניה על"י עודא של
 שקין. צדין הוא דהו"ו לנדחה ונדקחי קיפא וכן היי ר"א פוקל צכל
 הקרצות דאי ועוסם דר"י שאר קרצות ווי פקיל צהו עול, וכדחי ליי להאי צהאי ודילנא דצקנווד
 אלא דלא אלעריך להכי דוילתא דפשיעותא היא דליכא לויחש להכי דעוסם הנאה פורתא
 לא ופסקי עוצא :

ד' כ"ה ע"ב. הר"ש ז"ל אי ציניהו אשה חסובה צין האנשים, ואינה חסובה צין הנשים
 ופי' דלרי ירוני וותרת להתיחד צין האנשים כיון דאינה יפה, ולרצ
 אידי אקורה דרצ אידי לא צעי חסובה דכל אשה אפי' אינה חסובה איכא לויחש לעריות,
 וקשה לדצריו דהא אמרי' לעיל דחציצה עליהם צהנתן של ישראל ונשותיהם, ווי גרעה כעורה
 לר' ירוני וצתוניה ואפשר דהכא צזקנה וצתוניה עדיפא ליי, אצל רצי' ילחק צעל חתוסי ז"ל
 גריס איכא ציניהו חסובה צין האנשים ושאיינה חסובה צין הנשים, ותרתי ויילי ניכסו, וה"פ רי
 ירוני אמר צאשה חסובה עסקין כלוור קרובה לוולכות הלכך לשפ"ד ליכא לויחש אצל עריות
 חייסקין ענא תתלה, ורצ אידי כאיד וואוקוונתי דר' ירוני דאי צאשה חסובה כי היכא דליכא
 לויחש לשפ"ד ה"כ ליכא לויחש לעריות עהגוי. ותיירא לתצוע אותה, אצל הכא לאו צאשה
 חסובה עסקין ואפ"ה ליכא לויחש לשפ"ד לאשה כלי זיינה על"י, ואמרי' דתרתי אי ציניהו
 אשה חסובה להתיחד צין האנשים דלרי ירוני אקורה ועוסם עריות ולרי אידי וותרת דאינהו
 ק"ל דצאשה חסובה כונו דליכא לויחש לשפ"ד, ליכא לויחש כונו לעריות, ואי ציניהו כונו אשה
 שאינה חסובה להתיחד צין הנשים דלרצ אידי שני דעוסם שפ"ד ליכא לויחש צאשה ועוסם
 עריות כונו כיון שאינה וותיחדת אלא צין הנשים, שאם תשנע שיצואו עס אנשים תלך לה,
 אצל לרי ירוני דחייש לשפ"ד אפי' צין הנשים אקורה להתיחד ענא יתרגום הנשים עלוון, או
 ענא יצואו עס אנשים, וא"ת תלך לה כדאמרי' לרצ אידי יתא שכוונה עערים יט להכלל
 ועריות שאינן ומסקיקים להכלל ועפ"ד :

ד' ב"ו ע"ב. להכעיס ויין הוא, והכי הלכתא דכיון דרצ אחא ורצינא פליגי צהא ויילתא
 וליכא לאכרועי וויני' וידי, אע"ג דכל ר"א ורצינא הלכה כדצרי
 הוינקל, צהא ויילתא שייכי צי קל וחומר וחזיקן לרי' יוחנן דאמר ויין הוא וכדאמרינן קסבר
 אר"י להכעיס ויין הוא קי"ל כות"י וכן נראה דעת אלפסי ז"ל צהלכות וכן פסק הר"ם צו"ל
 צפ"ד ונהי רולא ושנירת נפש :

שם. לא נלרכה שאם היתה ועעלה צצאר ונגררה. וא"ת אכתי קשיא אי אחרתי ונחתי אע"ג
 דלא וולי נקיטו כה"ג וצעיא, י"ל דה"ק וורידין צטידינו תקיפה ואפילו צשאין ידיו
 הקיפה וקצצין ויחה צידים צכל ויה דאפשר כגון צחד ונהכי גוני, כך לודתי וודצריו של הרצ
 הכזי צפרק הכזי :

שם. מנין לויילס בגוי שיהא פקולה. לענין פסק הלכה קי"ל כרי יוחנן דרצ ור"י הלכה
 כרי

כרי יוחנן ועוד דקראי כפשטיהו כרי יוחנן אתה, לדרב לריכין לנודחי קרי צ"י ותקח ותכרות
הלכך אשה כשירה לנוול. — וישראל שנתו אחיו ונחונת ויילה כשר לנוול דהנוול ינוול קרי'
צ"י, אצל ערצי וגצעוני ויהול פקולין דנוולי שאר האוונות כעמלים כינהו כדכתיב כי כל
הגוים ערלים :

ד ב"ח. **הן ישיש** הוא דלא הא כייצי לי עוצא שפיר דוני, כלומר לככי וסיני הרי הן כנוכה
של חלב, וא"ת ונאי קושיא דילנא שאבי גויעה דכיון שאין צה איקור
כלל אע"ג דלאו סכנתא היא כיון דבי כייצי לי עוצא שפיר דוני ולא גזרינן נשום שחיקת
סונין, ויש לומר דאי לאו נשום סכנתא לא הוה שרינן לגווע ולפלוגי כיון דאיכא תקנתא
כדתני קיפא אצל גווע וצולע :

שם. **ר"ג** דרי יוחנן חס בלפדינא וכו'. אלנא וכה של חלב היא. וא"ת ונאי קושיא שאבי
הכא דליכא וילאכה דאורייתא וכיון שאינו אלא שבות צעלנא. ראי להתיירו אפי'
צנוקס שאין צו סכנה וכדאורי' צפ' ופנין [דקס"ב] לרכי חולה עושין ע"י גוי בשבת, י"ל ה"ו
בחולה אצל ויחוש צעלנא שאדם ונחזק והולך ענו כצריא בשוק כגון לפדינא וכיולא צה אי
לאו נשום סכנה אפי' שבות צעלנא לא פיינו ונתיירין צו, עוד י"ל דכי שרינן בחולה שאין
צו סכנה שבות של דצריהס ה"ו שבות דאורייה לגוי דלית צ"י ונעשה, אצל ע"י ישראל אפי'
שבות של דצריהס אין ונתיירין צו אלא היכא דאיכא סכנת אצר לפי שיתיר הוא חומר שבות
של דצריהס ע"י ישראל ונולאכה גמורה ע"י גוי ולפנינו כאריך עוד בזה צק"ד :

שם ע"ב. **מ"ב** דטוריאכי דעינא בלצא תלו. ונחא שווע' דנשום סכנת אצר אי אין ונחללין
את השבת, א"ל"כ יש צדצר סכנת ויתא דעענא דטוריאכי דעינא בלצא
תלו הא לא"ה נשום סכנת עורון לחוד אין ונחללין את השבת, וכן פירש"י ז"ל דבי קס"ד
ויעיקרא דלנשומא ואתני סונין לא, נשום דהוה קצירא לן דלאו סכנת נפשות הוא אלא סכנת
עורון, ושווע' נוי דכל היכא דאיכא סכנת אצר אע"פ שאין ונתיירין צו ונלאכות של תורה,
ונלאכות של דצריהס ונתיירין צו אפי' ע"י ישראל שהרי אפי' היכא דשחיק סונין ונלחזק
נשום שבות של דצריהס יש צו גזירה נשום שחיקת סונין, אפי' שרינן לי ע"י ישראל, וכיון
שאלו ונתיירין שבות ע"י ישראל כ"ס אורייה לגוי ונולאכה גמורה שיתיר הוא חומר שבות ע"י
ישראל ונולאכה גמורה ע"י גוי כמו שיתבאר צק"ד. — ונייהו כי שרינן אפי' שבות ע"י ישראל
ה"ו היכא דאיכא וייהא סכנת אצר אצל חולה שאין צו לא סכנת אצר ולא סכנת נפש כתי
דשרינן צ"י ונלאכה גמורה ע"י גוי וכדאורי' צפרק ופנין [שס] לרכי חולה עושין ע"י גוי
צשבת, אין ונתיירין לו ע"י ישראל אפי' שבות של דצריהס, וראי לדבר ונדאורי' צפ' ז"ט ע"פ
[צילה ד' כ"צ] אנוייר קרא לנכחל עינא וננוי צשבת ואמר לי רב אשי ונאי דעתיק דאמר רב
עולא צרי' רב עילאי כל לרכי חולה עושין ע"י גוי צשבת ה"ו היכא דלא ונסייע צהדי ונר
הא קא ונסייע צהדי דקא ענין ופתח, ונשני ונסייע אין צו נשום, והרי איקורו של כוחל
אינו אלא ונדצריהס כדאי צפ' הונלכיע [ד' ל"ג] ואפ"ה לא שרינן לי ע"י ישראל היכא דליכא
אפי' סכנת אצר, אלנא דחולה שאין צו אפי' סכנת אצר אין לרכי נעשין אלא ע"י גוי, אצל
לא ע"י ישראל כלל, ונשקצירא דכי שרינן לי ע"י [גוי] ה"ו בחולה שהוא רופל ונחונת תלו
לנשכב אצל צניחש שאדם ונחזק צו והולך כצריא לא, ולא עוד אלא אפי' דצריס שהן

וותרים לצריאים אקורים לו כל היטא שנועטיו ונוכחים שלרפואה הוא ונתכוין, זו היא שטינו החוטש צטינו לא יגוע צהן את החוון ואוריי לעיל דאפי היכא דכייצי לי עוצא חוטש קרי לי לפי שדבר זה אינו חולי אלא ויחוש צעלמא :

נמצאת לנד דחולה שיש צו סכנה כל לרכיו נעשין ע"י גדולי ישראל. אין צו סכנת נפש אלא סכנת אבר אבר לרכיו צוולאכת לאורייתא נעשין ע"י גוי וצטל דצריהם אפילו ע"י ישראל. אין צו אפי סכנת אבר אלא חולי צעלמא לרכיו נעשים ע"י גוי אפי צוולאכות של תורה, אבל לא ע"י ישראל ואפי צטל דצריהם. ויחוש צעלמא כגון חוטש צטינו וכיולכא צו אין ונתיקין צו כלום ולא עוד אלא שאפי דצרים הוותרים לצריא אקורין לו כל שנועטיו ונוכחין שהוא ונתכוין לרפואה, זהו דעת הרמב"ן ז"ל דצברים הללו צקי תורת האדם :
ד' ל"ב ע"ב. **רמני** ר' יהודה צן בתימא היא. פי' דנודתקן ונפני שהוא כזצחי ונתיס ונשוע דהרי הוא כנות ונוש ואף לענין עונאה ונני ר"י צן בתימא היא דאלו לרבנן דפליגי עלי, דוקא איקור הנאה אית להו אבל עונאה לא דכיון דאיקור איקור אכילה דלאורייתא צברי רבנן דאתא דוד ואור דצהיהא איקור יש צו איקור הנאה אבל עונאה שלא הוצרכה צתורה לא דכסי לה ויטהור קרא :

פרק כל הצלמים.

ד' מ"ג ע"ב. **רמי** חייטין לחשדא והא התיא כנישתא דשך ויטיב צנהרדעא. ק"ל אלא ונאי ק"ל לנוקשה דקיוון אקור ון התורה ולא ונשום חשדא וכמו טכחצתי לנעלה, וא"כ כ"ש דקטיא לדדיי היכי ונקיינו לה אצוה דשנואל ולוי להסוה אנדרעא, אלא שראיתי לגאון שפירש דשעת השמד היי וכצטל השמד העצירוהו ונשם, ולפי"ז ח"ש דהכי ונקטי צעלמא לדדיי קיוון אקור ון התורה אבל לחשדא לא חייטין ונש"ה הוה ונללו צה אצוה דשנואל ולוי דלחשדא לא חייטין ולא הוה ונלי לנעקרי דשעת השמד היי, אבל לדידך דאונרת דקיוון ונתיס ון התורה אבל לחשדא חייטין כהי דלא ונלו לנעקרי ונשום שומד לא לעלויה ללוויי הסם, ונשני דכיון דשכיחי צה רבים ליכא לנתיס לחשדא, וכנאה לי שזם שהזיקו לגאון ז"ל לכתוב כך :

ד' מ"ה ע"ב. **מבעי** להו לחיין שנטעו ונתחילה לכך. וא"ת צעלמא לנ"ד ע"ז של ככרי אקורה ויד ח"ש דצשעת אקורה הוי צה תפיסת ידי אדם, אלא לנ"ד עד שחעצד ונאי איכא לננוור הא הויא ליה צשעה שהיא נאסרת צעצודה כחיין שנטעו ולצוקו עצדו, י"ז דאפי לנ"ד עד שחעצד כיון דנטעו ונתחילה לכך ונחקר דוהכייל לה תפיסת ידי אדם דנעיקרא :

ד' מ"ו. **המשתהוה** להר אצבו ונה הן לנחצה. פירש"י ז"ל דרנני צר חונא חדא ונגו חדא קא ונציעא לי אי יש נעצד צנוחוצר לגצוה או לא, ואם חונלח לונור יש נעצד צנוחוצר לגצוה, לנחצה ונאי ונכשירי קצבן כקצבן הן או לא, ואתא רצח ופשיע להו תרויהו לאיקורא ונק"ו דאתקן, דאתקן אקרה תורה ל"ש חלוט ונ"ש ונחוצר ואפי לנכשירי קצבן ננוי אקרו ונדכ' בית היי אליהך, ואחרים פי' דנפשטו פשיעא לי לננוי צר חונא דנכשירי

דנוכסירי קרבן כקרבן דוני, וליכא כווי דנוספקא ליי הא דלכו"ע ונוכסירי קרבן כקרבן אלל קא
 ונצט"ל אם יש נעצד צנוחצר לגזרה ווי אונרי ויירי דהוה אצט"ע דאסירי או דלנוח הסס
 גזירת הכתוב היא אצל הכא כיון דכ' אלהיהם על ההרים ולא הרים אלהיהם אפי' לגזרה
 סרי. — ואינו נוחצר צעיני דא"כ כי אונרי צקמוך אי נושוס צית הי אלקיך ונצט"ל לכדחני,
 לא קאי אנוכסירי קרבן דלא שקלינן ונרינן צהא צכולי צעיין כלל וע"כ הכי קאמר נושוס
 צית ה' אלהיך דנושנע אפי' נוחצר כגון שאס נתן לה צית צאתננה שמהא אקור להקדישה
 ונצט"ל לכדחני וכו' וא"כ קוזה לה קוגין דלא כרצ דלומר לקונן הנושנמה לצית אקרו דכתלוש
 דוני וליכא נואן דפליג עליי, אלל ע"כ רנני צר חונא תחתי צעי כדי רש"י ז"ל, ואחא רצא
 ופשיט לה תרויהו לאיסורא דל"ס תלוש ול"ס נוחצר ולנוכסירי קרבן כווי נודכי צית ה' אלהיך,
 ואחא רצ הונא צריי דרצ יהוסע דחתי ליי נותרויהו דנעצד נותר צנוחצר לגזרה ואפי' לקרבן
 עלמו ואס נושוס צית הי אלקיך כלוור ולא תפשוט כווי דנוכסירי קרבן כקרבן וכל ויירי דאקור
 לקרבן יהא אקור כווי לנוכסירי קרבן ואע"ג דלא כ"ו ויירי לגצי נעצד דאי נוחצר אפי' לקרבן
 עלמו נותר ואי תלוש אפי' להדיוט אקור ואפי' לנוכסירי קרבן, ונ"ו כ"ו לענין אהנן דתפשוט
 ונצית ה' אלקיך דאפי' לנוכסירי קרבן אקור שכל דצר שהוא אקור לקרבן אקור אף לנוכסירי
 קרבן לא תפשוט הכי דאי נושוס צית ה' אלקיך ונצט"ל לכדחני וכו' ככ"ל, ורש"י ז"ל כתב
 ואי נושוס צית ה' אלקיך ונצית לנייור דצית הוי נוחצר וקא אקר ודרשת ליי הכי לא תציא
 אהנן זונה של צית שאס נתן לה צית צאתננה אקור להקדישו לצדק הצית, טרה הרצ ז"ל
 לפרש כן דליהדר אנוחצר כי היכי דיהא כ"ו לענין נעצד נושוס דצהא נחתין וקלקינן ונדאי
 שזה פשטה של שנועה אלל שא"א דא"כ קוזה לה קוגין דלא כרצ; ואיפשיט צעיין לאסורא
 דיש נעצד לגזרה צנוחצר, ונוקסי צירוטלנוי א"כ היכן צנו צהנו"ק שאין לך הר גזרה ונצטה
 נשארית שלל עצדוה, ונחנץ ע"פ נציא צדצר גד, כלו' וגלוי וידוע לפני ווי שאמר והי' העולם
 שלל נעצדה :

המשתחווה

שם ע"ב. לקוזה חנה ויה הן לנוחות יש שנוי או לא, וא"ת ונאי קא
 ונצט"ל פשיטא דיש שנוי דנוחצר לגזרה ונכא לן ונאחנן ונה הסס
 שנוי נותר אף ה"כ שינויו נותר, י"ל דק"ו גופי' לא ונאחנן גונרי לנעצד אלל הכי קאונרינן
 ונה אהנן הקל שאינו אקור להדיוט עשה צו לגזרה נוחצר כתלוש נעצד החנוור אינו דין
 שנעשה צו לגזרה נוחצר כתלוש, הלכך ליכא לנייור צי דוי, דנוחצר ונחלוש אחי, ותלוש אפי'
 שנויו אקור ולא ילפינן ונאחנן זונה אלל גלויי ויילחא צעלנוא דלהוי נוחצר כתלוש, ונ"ו
 ונספקא ליי לרנני צר חוני אי יש שנוי או אין שנוי דכיון דנ"ו ונאחנן ילפי' אקורא לנעצד
 דילנוח לא ונחנרינן צי עפי' ונאחנן ושנויו נותר כאהנן אע"ג דליכא לנייור דוי :

ד מ"ז. קרני

ויה הן לחלוטות, יא"ת דהא חלוטות וון הכסף היו צאות כדכתיב חלוטות
 כסף, ותציא צפי' הקוונן רצה [ד' כ"צ] חלוטות הי' צאה וון העשת וון הכסף
 עשאו של גרוטאות כסירה של ויני ונחכות פקולה, וי"ל ונאי חלוטות שיפורא דאשתנו שויהו
 ווכי חרצ צהנו"ק בדאי' צקו"פ צוה ודליקין [ד' ל"ו] ושיפורא כווי הוה צנוקדש שכל ויני
 זוגר היו שס כדאונרי' כווי ונה הן לחיליין ונה הן לכנור. והיינו דאונרי' לצקוני קלא הוא
 דעציד כלוי לצקס קול העשוריים צפה, וחלוטות אינם עשויים לכך שהרי אין חוקעין צהן
 אלל

אלא צ"ן פרק לפרק כדאיתא צקוף תמיד, אלא ויין זוגר של סיפורא הוא :

דף מ"ח. גרעו ופסקו חי לא גדעו ופסקו לא. וא"ת ונייחא לי גדעו ופסקו אע"פ שלא
הסתחור, הסתחורא אע"פ שלא גדעו ופסקו וכיון דלנעין צולה גדעו ופסקו

הוה חסיב להו מד וכדנשטינן לעיל גבי צתיס, וי"ל דתנא בכל חלא ונהני תלתי צבי
דוחתי' אשועיי ויילתא דתתא, רישא דצתיס קנ"ל צנה אע"פ שלא הסתחורא דע"ז של נכרי
אקורה וייד, וקיידו וכיירו לטס ע"ז וחדש אע"פ שלא חידש צגופו של צית כגון דשיעה והדר
שיעה, ונוליעתא דאצניס קנ"ל שאע"פ שחידש צגופה של אצן לא ונתקרא כולה, אלא סיפא
דאשרות לווה לי קס"ד דתתא לאשועיינן גדעו ופסקו אין לא גדעו ופסקו לא דוחוצר לא
ונתקר בהסתחורא אפי' תוספתו ולדיקא הוא דאילטריך דלגופא ונוליעתא דאצניס דקיידה
וכיירה וחדש כוטל ויה שחידש שועיי לה והא חי' להא דנשתחורא לאינן תוספתו אקורה
ליתני הכי לאשועיי דאע"פ שאין ע"ז צוחוצר להדיע גדוליו אקורין, וא"ת אם כן צומסקנא
דשועיינן דנשטינן גדעו ופסקו אלטריכא לי' ויהו דתינא כיון דגדעו ופסקו עקרו נמי לתקר
קנ"ל ונאי אשועיי הך סיפא דאשרות הא ונוליעתא דאצניס שועיי לה כדאמרי' ויהו דתינא
כיון דקייד וכייר צגופה של אצן, כאצן שחלצה ונתחילה לציווס דנייא ותתקר כולה קנ"ל,
י"ל דעפי' הוא רצותא צאשירה כי לא ונתקרא כולה ונאצן דאלו גבי אצן ונאי דקייד וכייר
צגופה של אצן לא ונהני וידי לווה שנסאר ונאצן שלא עשה צו ונעשה אצל הכח כי גדעו
ופסקו כיון דלכולי' אינן ונהני קד"ל תתקר כולה קנ"ל סיפא :

דמ"ט ע"ב. מתני' ר"א אוור יוליך הנאה לים הנולך, פייס"י ז"ל דויי הנחת עלים, לפי שהרצ
ז"ל קוצר שהפת אין אנו רואין אותה כאלו היא כולה איקור אלא כאלו

יש צה תערובת איקר, ולפיכך הוא ז"ל ופי' דר"א דפליג ואוור יוליך הנאה לים הנולה לאו
אנתערבה בלחוד פליג אלא אפי' פת ראשונה צעינה יוליך הנחת עלים שנתפת צהן ומוחרת
שהרי אף היא עלוה איכה אלא תערובת איקור אצל לא צגופו של איקור, אצל הר"נ צנ"ל
פי צפ"א ויה' ע"ז יוליך דויי אותה הפת לים צנולת, לפי שהיא קוצר שהפת עלוה כל שהיא
צעינה הרי היא כוונתו של איקור, ולפי' ר"א דפליג ואוור יוליך הנאה לים הנולה דוקא
אנתערבה באחרות קאי, אצל כל שהיא צעינה לא אוור ר"א יוליך הנאה לים הנולה שהרי
היא כגוף של איקור, ועוד שאפי' תינא שהיא עלוה איכה אלא כתערובת איקור אין ראוי
להתיר אותה כל שהיא צעינה צהולכת דויי עלים לים הנולה, והראי' נודתנן צפרק צתרא
[ד' ע"ד] יין נסך שנפל לצור כולו אקור בהנאה רצ"ג אוור יונכר כולו חוץ ודויי יין נסך
שצו, ופסקינן צגו' כרצ"ג ואוור ר"נ התם הלכה לנעשה יין נסך יין ציין אקור חציה צחציה
ויהר קתם יינס אפי' יין ציין נויי ווחר, אלמנה כל שיש צכאן צודאי תערובת של איקור ע"ז
לא סוכינן עלי' דרצ"ג לונכרו לגויס חוץ ודויי איקור שצו, ונשור'ה אורי' אצל לא יין ציין,
וביון שכן אם הפת היא צעיני' שהצד ידוע שיש צה תערובת איקור ע"ז, לא שרי' לונכרה
חוץ ודויי איקור שצה, וכ"ש שאין לנו להתירה צתקנתו של ר"א דהיינו יוליך הנאה לים
הנולה, דודאי ר"א וייקל עפי' ודרצ"ג דאלו דרצ"ג אינו נהנה מן האיסקור כלל וכאן
נהנה וננוו לחחר שהולך הנאה לים הנולה, והביא ראי' ויהא דתי' קדה שצודצלה צצל
ע"ז וכן פרה שנחפטוה צכרטיני ע"ז קדה חצור ופרה תרזה ונהדרינן צשועיינן לאוקומא

כ"א דאמר זה וזה גורם אסור, ואלו היתה תקנה לשדה ולפרה בהולכת הנאה לים הוולת
לא הי' לי' לנתיני שדה תצור אלף יוליך הנאה וכו', וכ"כ המוצין ז"ל דר"א לא פליג ארישא
ולפי דעת זה א"ש הא דאמרי' צ"פ' כל שעה [ד' כ"ו] קערות וכוסות וללויות חסרות ושווע
דלא קגי בהולכת הנאה לים הוולת ושוים דהתם לאו בנתערבו עסקינן, אבל לדברי רש"י ז"ל
שאמר דר"א ארישא כווי פליג קשיא אנואי חסרות יוליך הנאה, לא להשתמש ציד ישראל
עלמו אלף למוכרו לגויס, ולפ"ז אפשר לומר לדעת רש"י ז"ל דנשו"ה אנווי' התם חסרות
סתנא ושוים דאין להם תקנה להשתמש בהן ישראל, אלף שאין סברה זו נחוררת דכיון דר"א
אמר סתנא יוליך הנאה ושווע דלאחר שהוליך הנאה אפי' ישראל ושתמש בהן שאל"כ הי'
לי' לר"א לפרש, ועוד שאלו היו דברים הללו חסורים לישראל אף למוכרן לגויס חסורין שווא
יווכרו לישראל שכן הדין בכל הדברים הנקחים וכן הגויס כדאמרינן בפרק אלו עריפות [דס"ג]
אין מוכרין צילת עריפה לגוי אלא"כ ועורפה בקערה, וכן ופורש צירושלמי וכמו שאכתוב
בסווד, ואלו בנתיני שרי ר"א אף בצגד שהוא ניקח וכן הגויס, וכן דעת הרב ר' יונה ז"ל
שלאחר שהוליך הנאה לים הוולת מותר לאכלו ישראל ושתמש בצגד :

שם. אמר ר' חייא בר"י דרבה בר כהנא ושווי' דר"ח וכו' הלכה כר"א, וא"ת והא אמן
תמן [ד' ע"ג] אלו חסורין ואוסרין צ"כ"ש יין נסך ועורות לצבין, ותמן כווי חצילי
תלתן וחצילי וזורות הרי אלו ידלקו ואנואי כיווא יוליך הנאה לים הוולת, ועוד דרז גופי'
דפסיק הלכתא כר"א אומר בצחסי פ' התערובת [ד' ו"ז] דנבעת של ע"ז שנפלה לתוך וואה
נבעות הרי כולן חסורין ואנואי כיווא יוליך הנאה לים הוולת, והי' הרב ר' יונה ז"ל דכי
אמר ר"א יוליך הנאה ה"ו דוקא היכא שאין האיסור צעינו כגון פת שאפאה צעלי אטייה
וכן צגד שארגו בצרכר שנעל ונונה שאין כאן לגוף האיסור אלף שצחו בצגד, א"כ כשהאיסור
צעינו אס הוא ונאסורין דרצבן כגון חצית בחצית צתס יינס, אבל נבעת ע"ז ועורות לצבין
ויין שכתנך וכן חצילי תלתן וחצילי וזורות דכולהו הני איסורא דאורייתא ניסו ואיתניסו
צעייסו ליכא תקנתא ציוליך הנאה לים הוולת שהוא היתר ונרצה שותיר אף להכות נאסורין
עלמן וכמו שכתבנו לנעלה, ולפי דבריו ז"ל הא דאמרי' צגוי' ההוא גברא דאיערבה ליה
חציתא דאקורא בחמורא ואתא לקנוי' דרז סקדא ואורי ליה כר"א, דוקא בחצית דתס יינס
אבל יין נסך לא וכמו שנפרש צ"כ"ד, וא"ת נהי דניחא לן בכל הני אנואי לא עצדינן תקנתו
של ר"א וכדכתיבנא, אכתי לא ניחא לן בעורות לצבין וחצילי תלתן וחצילי וזורות לנע ידלקו,
וכן נבעות של ע"ז, הא אפשר לנייעצד בהו תקנתא דרש"ג דאמר יוכר כולי חוץ ודווי
איסורין שבו, דע"כ נהי דתקתי של ר"א שהיא היתר ונרצה להשתמש ון האיסור צעלמו
לא קגיא באיסור תורה כי איתיי' לאקורא צעיני' וכדכתיבנא, תקנתו של רש"ג שהוא היתר
נוועי קגיא אפי' צכה"ג דהא פסקי' כותיי צפ' צתרא דנוכילתין ציין נסך בחצית אע"ג דאיתיי'
לאקורא צעיני' והוא נאסורין של תורה, תי קושיא זו ונחלמוד שלנו לא לנודט אבל ונחלמוד
של ארץ ישראל לנודטו דגרסי' התם צונס' ערלה פ"ג אומר ר' חגי' כד נחית ון אלפא שוועית
קל ר' יעקב בר אחא וקשי צגד שצענו צקליפי ערלה ידלקו, ותנינן כעל' היוונה כרכר וכו'
חסור בהנאה ותנינן יין נסך שנפל לצור כולו חסור בהנאה רש"ג אומר יוכר כולו לגויס
חוץ ודווי יין נסך שבו, אומר ר' יעקב בר אחי חגי' קשיא חגי' קיינא ונאי כדון תנון אין דרך בני אדם
ליקח

ליקח וזן הגוי ע"כ גירסא ירושלמית, ופירוק דפרק אינהו איפריקו לכו כולכו קושיין, דכולכו הכי דתנן זהו ידלקו זו דרך צבי אדם ליקח אותן זון הגוי ונשו"ס לא אמרי' דיווכרו לגויס חוץ ודוני איבור טצקן, ולפ"ז הא דאורי' אקורות קתווא נוסוס דליכא לנניעצד זהו תקנתא לא כר"א ולא כרשב"ג, כר"א לא לפי שר"א לא אכר אלא צנתערצה אצל צפת עלוזה לא וכונו סכתצו צונשתינו, וקערות וכוכות טלא נהערצו הכי הן כפת, וכרשב"ג נני לא דאע"ג דרשב"ג אפי' צתערצה טל איבור טרי לוכרו חוץ ודוני איבור טצו אפ"ס צקערות וכוכות א"א לנניעצד הכי ופני טהס דצרים הנקחים זון הגויס וחיטינן טווא יוכרוס לישראל, הא אינו טיו דצרים טאינן נקחים זון הגויס נהי דלא אפטר לנניעצד זהו קולו טל ר"א לפי שר"א לא סקל אלא כזון חצית צחצית ופני טההרו טל ר"א וררצה וכונו סכתצו לנעלה, ונ"ו עזדינן זהו תקנתו טל רשב"ג סהתיר אפי' זין ציין, ופני סהיטירו טל רשב"ג היתר נועטו טאינו ותייר להנות ישראל וזון אלא לנוכרן. — ולפ"ז הא דתנן תצטיל טצטנו צקליפי ערלה ידלק דוקא תצטטיל טנאכל כנו טהוא חי טהוא ליקח זון הגוי הא צטאר הנצטטילס לא ידלק אלא יוכר חוץ ודוני איבור טצו וכרשב"ג, סהי אין קפס דרשב"ג דטרי צאקורי ע"ז לנוכרן חוץ ודוני איבור טצפן כ"ס דטרי צטאר אקורין, ועוד סהי הוא נפוטס צירוטלני טהקטו וצגד טצטנו צקליפי ערלה אונתי' דין נסך דאורי' רשב"ג יוכר אלמא לרשב"ג לא טני ליה צקולא דיווכר צין ע"ז לטאר אקורין, הלכך תצטיל טאינו נאכל כנו טהוא חי סנתצטל צקליפי ערלה יוכר חוץ ודוני איבור טצו. — וכן הי' דין זה צקערות וכוכות וללוחיות אלא טאנו חוטשין טווא יוכרוס לישראל טהס דצרים הנקחים וזון, דנהי דלא קיי"ל כרשב"ג ציין ציין [אלא] צחצית גצי זין נסך, וקערות כוכות וללוחיות וכן תצטיל סנתצטל צקליפי ערלה כיון ציין דוני, אפ"ס כיון דקיי"ל כותי' צתס יינס אפי' זין ציין ונטהרל דלא חוניירי טאר איקורין ונחס יינס, דרצה ולינו זפן דך קל טאינן אקורין צונטהו כתס יינס, ולינו צתס יינס לא ולינו דך קל אטאר איקורין, הלכך כיון טאנו וקילין צתס יינס אפי' זין ציין כקולו טל רשב"ג כ"ס טנקל צטאר איקורין צדצר סנתערצ צו איבור דוויא דין ציין, הילכך כי אורי' קערות כוכות וללוחיות אקורין דוקא ופני טהן דצרים הנקחים זון הגוי הא לא"ס יוכרו חוץ ודוני איבור טצפן, ונ"ו א"א לתקן . . . (ונכאן ולינד סטר איזס דפיס).

פרק ר' ישמעאל.

ד גי ע"ב. ה) זריקה ושתצרת הויה לה כזריקה פניס ונשוס הכי לא צעי' זה [אלא] חדא ונחך תרתי דצעין צכעין (זביחס) [זריקה]. וכי תנן צונתיטין וכל דצר טכיוולא

ד ב ק ש ל מ ה

ה) חסר ההתחלה! ונראה דכונתו לדחות די הושרטים דעת רש"י דדוקא צטצירת וקל דאין עליו טס ונדי עבודות לכן צעי' טיהא עבודתה צכך, אצל צטפת לה לואס וצטטנו לה חגב, דצטפת לה לואס יט עליו טס זריקה וצטטנו לה חגב יט עליו טס טחיטה חייב, אפי' אין עבודתה צכר נשוס דרה חדא אחרתי צעי', או טיהא דרך עבודתה צכך או טיהא בעין פניס (כאטאר כ"ס דעת ס"ר

שכיוולא זו קרב לגבי וזבח סכיוולא זו קרב לגבי וזבח אלו חוששין שווא הקריבו
 אותו לע"ז בזריקה ונשתזבת, אבל אילו לא היו קרבין לגבי וזבח אין חוששין להם שווא הקריבו
 לע"ז לחזוקי איסורא לא נחזקינן, אין צדצריך כלום חדא דלכ' יוחנן דצעי כעין פנים עונש
 וכמו שפירש צמח"ד ע"כ כי הן בנותני' וכל דבר שכיוולא זו קרב לגבי וזבח דוקא חנן, שאם
 לא ה"י קרב לגבי וזבח לא ה"י נאסר אפי' בזרק ודאי לע"ז, ונדר"י נשנוע לרב דלא שנועי'
 להו דפליגי צפירושא דוהנני, ועוד דלרב גופי' ע"כ כי חנן וכל דבר שכיוולא זו קרב לגבי
 וזבח לגבי פרכילי עכצים ועטרות שבלין דוקא חנן שאם לא היו קרבין לגבי הווצח אפילו
 צידוע שבלין ונחתי' לכך כיון שאין דרכו של ורקוליס כהן אין נאקרין דה"ל כשצר ונקל לע"ז שאין
 עוצדין אותה צמח"ד, וכיון דלרב גופי' כי חנן וכל' שכיוולא זו קרב לגבי פרכילי עכצים ועטרות
 שבלין דוקא חנן, אף לגבי ימות שמיים וקלחות נמי דלא נופסקין קיפא דוהנני' צככילא
 הריפא לומר דללדדין קהני, היכלך הך צרייתא דקפת לה לואה לא ונחוקשא אלא צע"ז
 שעוצדין אותה צלואה ונ"ו צרייתא דחגב דנחייב צה ר"י אפשר דאפי' אין עצודתה צחגב
 ונחייב דכיון דהוי זביחה ונ"ו אפי' שאין דרכה צכך חייב ככ"ל, ואחרים פי' דהא דנקט ע"ז
 שעוצדין אותה צמח"ד לאו לנחוקשא דאם לא היו עוצדין אותה צמח"ד דשצר ונקל לפני' ליפטר
 דליתא אלא כיון דהויא לי' כעין זביחה אפי' שאין עצודתה צמח"ד כלל חייב וכי נקט שעוצדין
 אותה צמח"ד לרצותא נקטי' שאפי' שעוצדין אותה צמח"ד זרק ונקל לפני' פטור כיון שזביחה
 נקטקוט לזריקה. — אמר ר"כ אומר רבה בר אבהו א"ר וכו'. פירש רש"י ז"ל כשעוצדין אותה
 וכו' (עד סוף ד', כ"י צפי' להרי"ף ע"ש):

ד' נ"א. אמר ר"א אומר ר"י ונחין לזבח צהנוה צעלת ונ"ו לע"ז שפטור וכו' לא אקרה
 תו אלא כעין פנים, ונשנוע דפליגי עלי' דרב דקמי' לי' צכעין זביחה ולדדי'
 ודאי וזבח צהנוה צעלת ונ"ו לע"ז חייב, ונשנוע דר' יוחנן ס"ל כרצנן דפטרי צחטו לה חגב,
 דאילו לכ"י דנחייב צחגב נשוס לנולרו ארוך צכנהוה כ"ס דנחייב צהנוה צעלת ונ"ו, והסיא
 צרייתא דקפת לה לואה ר' יהודה היא, דאילו לרצנן דפטרי נשוס דצבו כעין פנים, קפת לה
 לואה או סנסך לה עציט של ויניו רגלים פטור דכעין פנים צעיקן, ואפי' צהנוה ונחוקשא
 אבר פטרי רצנן והאי דנקט חגב להודיעך כמו דר"י דאפי' צחגב ונחייב, וא"ת ולמי יוחנן דצעי

כעין

ד ב ק ש ל ג ה

יובה ורצותיו של הריטב"א ז"ל) והא דחנן וכו' שכיוולא זו קרב לגבי וזבח דנחייב ונשנוע דאף ימות ונחייב
 דהוי דרך זריקה כעין פנים עכ"ז צעי' שיהיו ג"כ שכיוולא קרב לגבי וזבח, ע"ז י"ל דצדודיעין שנקרבו
 לפני' ע"ז לא צעי' שיהא כיוולא קרב לגבי וזבח אבל עס איירי דלא ידעינן אי נקרב לפני' ע"ז, לכן אם
 הוא נחודצרים שכיוולא קרב לנזבח חייבין שנקרבו לע"ז בזריקה ונשתזבת, ואי לא לא חייבין, ודחי לי' הר"ן
 דא"ל לומר כן כוונת צפנים. — חגב אבורר דנ"ס כהן ויניו צרייתא דחגב וכו' אפשר דאפי' אין עצודתה
 צחגב ונחייב, הוא דלא כוונת צפי' להרי"ף שפני טיטס זו ונחתי' דקפת לה לואה וכו' וכן צחטו לה חגב
 וכו' צעי' שעוצדין אותה צלואה ונחייב רגלים וצחגב ונחוקשא עד כאן לשונו, ולכן כתב פה לקמן צדדי
 סמחיל אומר ר"א, דפליגי עלי' דרב, דלא כונו שכתב צפירושו להרי"ף שדוקא לפני' האחרים פליגי עלי'

דרב עיין עס :

כעין פנים ונוש תקשי ל' ונתני דתן ונלח צראשו פרכילי עננים ועטרות סגלים ואוקיננח
 כגון סגלן ונתחילה לכך כלומר דהויא ל' כעין זביחה ואע"ג דלח הוי כעין פנים, י"ל דל' דל' דל' דל'
 יוחנן כל שאותו דבר זה צפנים אע"פ שאין עוזדין צו לגזרה צאוחה עבודה שיהא עובד זה
 לע"ז, כעין פנים ותקרי, ופרכילי עננים צאים הם צפנים לצבורים הלכך כי בלגן ונתחילה
 לכך הויא לה שצירתן כעין זביחה וכיון שצאים צפנים הוי כעין פנים, והכי ונשוע לעיל
 בקווד דכל סגלן ונתחילה לכך כעין פנים הוא דנוקטין ונאי כעין פנים איכא ונאי כעין
 זריקה ונשתצרת איכא, כלומר ותקשי לתרוסו ונפרקין כגון סגלן ונח' לכך דאלוהא דזהכי
 סליק פירוקא אפילו לנאון דצעי כעין פנים, והיינו נוי דאוריין לקמן כל שהוא לפנים ון
 הקילקלון אפילו ויס ונלח חסור לפי שכיון שוים ונלח קריצין לגבי ונצח חף על פי שאין
 עבודתן צריקה מיישין שווא זרקוס לע"ז והויא לה זריקה הונתצרת ואסור כדין תקרובת
 שאין לה צעילה עולמית דכל כה"ג כעין פנים הוא. — ולענין פסק הלכה יש שפסקו כר'
 יוחנן דצעי כעין פנים, ושום דרז ור"י הלכה כר", ועוד דאוריין לעיל דכו"ע לא אורי'
 כעין זביחה אלא כעין פנים צעי, הילכך כל היכא דל"ה כעין פנים אינו נאסר ושום תקרובת
 ע"ז אע"ג דהוי כעין זביחה ולזה הסכים הרמב"ן ז"ל, אבל ראיתי להראש"ד ז"ל צקי הגהותיו
 שפסק כרז וכל כעין זביחה מייז ונאסר, ושחט לה חגז מייז וקפת לה לואה נוי מייז,
 ואפשר שטעמו ז"ל דאע"ג דרז ור"י הלכה כר"י כיון דר"נ ורבה צר אצרו ורז יהודה ק"כ
 כרז ואצ"י ורזא נוי שקלו וטרו אצ"י נקטיין כותי', ועוד דקוגין צפרק ארבע וייתות [ד"ק]
 דשצירת וקל תולדה דזביחה, ונן התיינה על הכ"ו צו"ל שפסק צפ"ג וע"ז דקפת לה לואה
 מייז, ובהמה ונחוסת אצר פטור, וכבר השיג עליו הרב המ"ז ז"ל דודאי לא גרעיי חגז ובהמה
 ונחוסת אצר ונלואה ונייזי רגלים. — ואותן נרות של שעה שמדליקין לפני ע"ז כוי ע"ז
 ליכהו, ואע"פ שעשוי ונתחילה לכך אינן אסורות עד שעת הדלקה דאין הקדש לע"ז, וכיון
 שאין אסורות בשעת הדלקתן ושום תקרובת אלא ושום כוי ע"ז צביעול קגי להו, הילכך אם
 נתן או נוכן כוונר לישראל ונתורה, ואע"ג דצ"ז עלמה אורי' דאפי' ונכרה או ונשכנה ללורף
 ישראל אסורה, התם ושום דנייזר אור איידי דנויי יקרין ונצין לה לגוי ופלח לה, אבל
 נרות הללו אין דנייזר יקרים, וכן הדין צכל ונשועי ע"ז שאין נכרין שהן ונשועין. ועוד שאין
 חיצת ונשועין עליהן כחיצת ע"ז עלמה שיהיו נקטין ציוקר וכדי דנייזר דנייזר דנייזר אור
 איידי דנוייזר יקרין ונצין לה לגוי ופלח לה והיינו דתניא צתוספתא וכו' (ככתוב צפירוש
 הר"ן להרי"ף עיי"ט) :

שם ע"ב. מתני' ע"ז שיש לה גינה ונורח נהיין ויהן שלח צטובה וכו'. פרש"י ז"ל צטובה
 צטכר, וא"ת אי"כ לנ"ד צסיפא דאפילו צטובת כוונרים שרי היכי אפשר
 ליקח ויהן והלא וייריד אסור ושום נוכס של ע"ז, וי"ל התם רווחא גרידא הוא ונשהה אסור
 אבל הכא כיון דטקיל ונייזר פירות לאו ונשהה הוא, אבל הראש"ד פי' צטובה ושלא צטובה
 טובת דברים ועענא דאסור צטובת דברים כדי שלא יושך אחריהם, והכי דייק ליטנא צטובה
 ושלא צטובה ונדתן צונק עדיות [רפ"ה] גבי פירות שציעית אין נהיין ויהן אלא צטובה
 ופי' טובת דברים דאי צדוים אסור דקחורה היא, ועענא דאין נהיין אלא צטובה כדי שלא
 יהיו רגילים צכך, ונייזר צירושלנוי ונכה דצטכר ושלא צטכר קאוור, לפיכך נראה דצכלל
 צטובה

צטובה דאקרי' תרויהו איתנהו סכר ועוצת דצרים, ואם הי' שלו ושל אחרים וותר בכל ענין דגכסי' צירושלנוי חליבין של ע"ז אקור לשכרן, ואם היו ועלין שכר לנדינה אע"פ שעושין שכר לע"ז וותר, הגובה של ע"ז אקור ליתן לו, ואם הי' וועלה שכר לנדינה אע"פ שהוא גובה כסף ע"ז וותר ליתן לו, ונתני' אומה כן הי' שלה ושל אחר' כהנין ויהן צטובה ושל' צטובה, אלא דצכלל צטובה שכר. — וניהו לענין הלכה אין לסמוך על הירושלנוי אלא לענין פ"י ונסתתיו שצכלל צטובה שכר אבל לענין דינא כיון דגגוי' דיבן [תרי'] ליטני ניכחו קיי"ל כוונא דנתני' לה אקפא ואפילו שלה ושל אחרים צטוצת כוונתן אקורין, והירושלנוי שכתבנו הוא ע"ד לשון ראשון שצגונרתיו דשלה ושל אחרים אפי' צטוצת כוונתן וותרין, ונשו"ה הוא וותר לתת לגובה של ע"ז כיון שהוא וועלה שכר לנדינה, ולדידן דקיינוא לן כלישנא בתרא אקור והרמב"ן ז"ל התייר אס גובה כסף ונדינה אף על פי שצני' נדינה כותבים חלקם לע"ז ול"ט: ד' ג"ב. **גמ'** קצרא הוא ונדכרי עד שתעצד דישראל אקורה ויד. כ"ל דהכי פ"י כיון שהולך הגוי' להקיש אלוה לבלים ויכלל דאי' לאו היקשא הו"ל דאלוה ונתקד ויד דאי' לאו הכי היקשא למה לי, וכיון שכן קצרא הוא דוקא צנכרי עד שתעצד דצ"כ הקישה הכתוב, הא דישראל של' הוקשה אקורה ויד דהוה לי' כע"ז של נכרי אי' לא הקישה הכתוב, שבוון שע"ז של ישראל חוורה לענין ציטול וע"ז של נכרי אין לנו ללמוד קולא עלי' וע"ז דנכרי דאין לומדין חומר וקל להקל עליו, ואפ"ה לא ניחא לן בהכי ונקסי' ואינוא כדנכרי, דלעולם אינוא לך שגלה לך הכתוב צע"ז של נכרי שאינה אקורה עד שתעצד וה"ה ע"ז של ישראל, שאין ע"ז של ישראל חוורה ונוכה אלא כוונ' שהחוויר בה הכתוב שטעונה גניזה, אבל שאר ויני' לא הילכך גבי' צנכרי וה"ה לשל' ישראל, ועוד דאפשר שאף ע"ז של ישראל צכלל היקשא דהא אור"י לקונן דגוים שצא"י שליחות' דישראל קא עצדי', הילכך אפשר צכלל את אלהיהן אתני' תרויהו ע"ז דנכרי וע"ז דישראל:

שם. מנין

לנכרי שפוקל אלוה ת"ל פסיבי' אלהיהם וכו'. וא"ת והיאך היו גוים שצא"י יכולים לפקול אלהות שלהם דהא אורינו לקונן דא"י הי' ירושה לישראל ונאצותיהם וגוים שהיו צתוכה כשתצדו ע"ז שליחות' דישראל עצוד והויל' לי' ע"ז של ישראל ואין לה צטולה עולמית, תי' הרמב"ן ז"ל דה"ו כגון אשירה דכיון דנחוצרת לקרקע הכי היא כקרקע והויל' לי' צכלל ירושתן ונשו"ה טעונה שריפה, אבל ונוון האנוריים הונעלעל שלהם הי' עד שעת כזש ונשו"ה היו יכולין לצטול ע"ז שלהן הונעלעלת:

שם. מנין

לע"ז של ישראל שטעונה גניזה. הק' הראצ"ד ז"ל תיפוק לי' וואשקיהם תשרפון צאש, שאילו הי' לה צטולה לע"ז של ישראל למה הטעינה הכתוב שריפה צצטול צעלנוא קגי' להו, אלא [ודאי] ונשום דשליחות' דישראל עצדו הויל' לה ע"ז דישראל ואין לה צטילה כדאורי' צקוגי' דלקונן, תי' הרמב"ן ז"ל דאי' וואשקיהם הו"ל דגוי' העוצד ע"ז של ישראל אין לה צטילה עולמית, ונשום דישראל לא עצדה שצטולנה, וגוי' לאקרה הוי' שליח לצטולה לא הוי' שליח, אבל ישראל העוצד קס"ד דאית לה צטולה דאיהו אקרה ואיהו שרי' לה:

שם. מאי

ונשוסי' ונשוסי' דנכרי גוור. וייצעי' לי' לרמב"ן ז"ל דוויא דצעיא דגו', ונשוסי' ע"ז דישראל יש לה ציטול או אין לה ציטול ונשוסי' ונשוסי' דנכרי גוור' ויה התם יש להם ציטול ה"ל יש להם ציטול או דילנוא ויכה גוורי' אקורא ויה התם אין לה צטילה

צנייה לעולם, וכתב צמס הראש"ד ז"ל לחן להם ציעול וסוף לדבר שהרי אמרה תורה ונתתם את מוצחתם ונייה לה"ח ע"י ציעול גוי וכדלחורי לקונן גבי ואשריהם תשרפון באש, ושרי מוצח אינו אלא ושושי ע"ז שנקרצין עליו ואפ"ה גבי לך רחמנא ללא סגי ליי ציעול, ואין הדבר נראה שיהיו ושתחזין לגופו של מוצח שיהא כע"ז עלויה, ואין הכרעה זו ונכרעת אללי דאיכא לוינו דהתם היינו טעמא ונשום דישראל לא כשמוע צמוצח זה שיצטלנו, וגוי לאסרו טעשה שליח אצל לא לצטלו וכמו שכתבנו צמס הרמב"ן ז"ל בסמוך, אצל ו"ו ושושי ע"ז של גוי שיהא ציד גוי ושושי ציד ישראל וציעול הגוי ע"ז שצידו אע"פ שהושחתו שין ציד ישראל ציעולין הן אגב ע"ז, וכ"כ הראש"ד ז"ל :

שם. טומאה דאורייתא הדרא טוואה דרצנן לא הדרא. וא"ת דהא אורי" צפ"ק דשבת [ד' ע"ו] גבי כלי זכוכית נשברו טהרו מזר ועשה וזהן כלים ונקבלין טוואה ונכאן ולהצא, ונכאן ולהצא אין למופע לא, ונפרש לה נשום דטוואה כלי זכוכית דרצנן וטוואה ישנה דרצנן צטוואה דאורי" אחיתו להו רצנן טוואה, צטוואה דרצנן לא אחיתו להו רצנן טוואה ונאי טנא הכא, י"ל שאני כלי זכוכית דכל טוואה דרצנן אצל הני כלים כיון דצטאר טוואה אית להו טוואה דאו' ונציעא לן אי גזור צהו אפי' צטוואה דרצנן, וכי אורי' ותצעי ליה שאר טוואות דרצנן צבה"ג אורי' צטוואה ושאין וצכלים שאם נגע צהן שרץ ענאין וכן הסורה : **שם. ותיבעי** ליי כלים. פי' כלים של ושושי ע"ז ויי אורי' דכי סיכי דוהני להו ציעול לגבי אסורא ונהני להו לגבי טוואה או לא, וכן פרש"י ז"ל, וא"ת ולינא ליי כיון דאיסורא צטייל טוואה נויי צטלה כדלחורי" ליי צסוף גבי ע"ז גופה. ונכאן נראה ליי להכריע דשושי ע"ז של ישראל אין להם צעילה ושו"ה לא סגי ליי כיון דאיסורא צטייל דאי הוה ונטי ליי הכי הוה ושווע דשושי ע"ז של ישראל דאיסורא לא צטייל טוואה נוי לא צטלה, ואינו כן דכיון דאית להו טהרה צמקוה טוואה נויי צטלה אע"ג דאיסורא דידהו לא צטייל, ואפשר נויי דנעיקרא כי אורי' ליי ותצעי ליי כלים, כלים דוויא דתקרוצת שאין להם צעילה קאמר וצושושין דישראל :

ידה דאורי' ע"ז גופה לא קא ונציעא ליי כיון דאיסורא צטייל טוואה נויי צטלה קשיא ליי לראש"ד הצעי ליי ע"ז של ישראל ללא צטייל איסורא, ויחא ליי דהתם ציעולי כנאן דלית' דוי, הילכך פשיטא ללא ונהני אפי' צטוואה דרצנן, אצל הכא דנצטל ע"ז וכוילה ושושי ויי אורי' וננו דאחי ציעולי ציעולי ונהני ציעול זה לצוואה דתקרוצת אע"ג דלא ונהני לאיסקרי' או דילנא לא ונהני כלל :

שם ע"ב. ברוך אהה לשוים שהחזרת לי אבידתי וכי הקדשנו שהקדשנו אחרים תמיהם וא"ת מהי דוויי לדחויי הכי [וי"ע] ונאי קאמר צרוך אהה לשוים דאלנא ונהכא גזר לה דילנא הקדשנו דאיסורא דפשטי' דקרא הכי ושווע, י"ל דאדרבה הקדשנו אחרים תמיהם ושווע דאי צהסרו דאצטליכו ונוילא לא קדישי ונאי וקדשנו, — ונ"ו קשיא ונאי קא ווכה ונהכא ע"י ונעשה אסרוס ואפי' להדיוט כדאי לקונן, וי"ל דר"י צן שארל ורבי סבירא להו כיי כחונן ורצ עורס ורי ילחק דאורי' דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו ע"י ונעשה כדאי צוסי חולין פ' הסוהטו [ד' וי] ופליגי עלי' דר"ה דאורי' אדם אוסר דבר שאינו שלו ע"י ונעשה, ואפי' לפי פי' רצ"י הנכאל ז"ל שפי' שם דע"כ לא פליגי אלא צועשה זוטא

אבל זמנעשה דבה מודו, הכא כיון שהכלים צעמונו לא נשתנו ונעשה זוטא חשיב דלא עדיף
 ומתקד דקא אמרי' התם לא כל היוונך מתאסור ייני לאונקי דחשיב זמנעשה זוטא כיון שאינו
 ניכר. — ולפ"ז לדין דקיי"ל כר"ה ורי' יוחנן דאמרי' לקמן דאע"ג דאין חדס אוקר דבר שאינו
 שלו ע"י זמנעשה אוקר ונמני לה וכלים דאחו דאלמא דכלים דאחו אפי' להדיעו הוו מתקרי,
 לית לן לזמנעשה צעיינ וכלים דאחו, ואפ"ה קיי"ל דכלים שנשתמשו בהן צצית חזרו אסורין
 דכיון דרי פשיטא לי' לר"י בן שאול ואמר דאסורין הן, אע"ג דאין לא וליין לנגמר ווקרא
 סה"י צידו ו"ו נקטינן כפשטי' כיון דלא אשכחן מאן דפליג עלי' וכ"כ סה"ס צו"ל צפ"ע
 ונהל' ציאת וקדש :

ד' ג' ע"ב. **מכרי** ירושה היא להם ואחזיתיהם ואין חדס אוקר דבר שאינו שלו וא"ת
 ודילמא ע"י זמנעשה אסורם כדאמרי' לקמן דחדס אוקר דבר שאינו שלו ע"י זמנעשה, אבל
 הרמב"ן ז"ל תי' שאפי' אם נאמר שע"י זמנעשה אסורם ו"ו צציעול צעמונו סגי להו דאע"ג
 דע"ז של גוי שצאה ליד ישראל אין לה ציעול הכא יש לה ציעול שכיון שע"ז זו שלא ודעת
 צעלי' נאסרה ופני זמנעשה שזמנעשה זה כי היכי דזמנעשה הוה נאסרה נאסרה כחלוהי' הו'
 של גוי ה"ל הוה כשלו לענין ציעול היפך קודם שלקחה ישראל ון הגוי צציעול צעמונו סגי
 לה, ולא נראה לי כן אלא אף צצו אין לה צעולה עולמית, ורמי' לדבר דאמרי' לקמן אע"פ
 שאמרו שהזמנעשה לזמנעשה של חזירו לא אסרה עשה זה זמנעשה אסרה, כלו' ואפי' להדיעו
 וכמו שכתב צ"ק, וזמנעשה זה וכלים דאחו, וצודאי עיקר אובחתי' היא ונדלא פרקינהו
 לאשתמושי זהו להדיעו דאל"כ היכי ילפינן הדיעו ונגזרו דילמא לגזום שאני דמאיסי, כדחזיקן
 בצעז דצ"ח דאסר רחמנא לגזום ושרי להדיעו, אלא ע"כ הכי קאמר אלא וכלים דאחו
 דנדלא פרקי' לאשתמושי זהו להדיעו ש"ו דעשה זה זמנעשה דבר שאינו שלו נאסר ואפי'
 להדיעו, וכ"כ רש"י ז"ל אלא וכלים של צמ"ק שהזמנעשה אחז איתקרו להו גזרו עליהם חזקי'
 וקיעהו אסור עולם אף להדיעו דקתקי גזום ולא אמי ליפרקי' ולפקי' לחולין ע"כ, וכיון שכן
 ע"כ לית לן הא דאמרי' צצוגי' דלעיל גצי אצני וזמנעשה אבל הכא כיון דזמנעשה אשתמושו זהו
 נגזום לאו אורח ארעא לאשתמושי זהו להדיעו, דאי אית לן הכי לא זמנעשה ולא וידי
 דלגזום שאני זמנעשה דמאיסי, ולהדיעו נמי זמנעשה דלאו אורח ארעא. — ועמנן של הלין
 סוגיות הללו דזמנעשה דלעיל ושהדיעו לזמנעשה דאין חדס אוקר דבר שאינו שלו, ואפי' לגזום
 לריכין לשנויי זמנעשה לאו אורח ארעא וכו', אבל השתא דצצירא לן דחדס אוקר דבר שאינו
 שלו ע"י זמנעשה ואפי' להדיעו, נקטינן ויילתא כפשטא דלהדיעו אסורי' וידי' ולא זמנעשה לאו
 אורח ארעא, וכיון שכן אם אי' דגוי זמנעשה זמנעשה לע"ז דבר שהוא של ישראל ואסור יש
 לו ציעול הדא קושיא דלעיל לדוכתא גצי אצני וזמנעשה ששקלוס ונמי יון לתצרינהו ולצטלינהו
 ולפקינהו [לחולין] ולא וליין לשנויי ואי' דשכינן לעיל דכיון דזמנעשה אשתמושו זהו לגזום
 לאו אורח ארעא לאשתמושי זהו להדיעו דהשתא לית לן הכי וכדכתבנא, אלא ע"כ זמנעשה
 דזמנעשה דלא צעלינהו לאשתמושי להדיעו זמנעשה דכיון דע"י זמנעשה נאסרו הוו לע"ז דישאל
 ואין להם צעילה עולמית. — וכי תימא אפי' לא סגי דכיון דקרא כתיב וצאו זה פרי'ים
 ויחללוהו הוו להו אצני וזמנעשה חולין וזמנעשה קא זכו זהו גויס וסו"ל ע"ז דגוי יש לה

ציעול וכדאמרי' צקוני' דלקונן ואלח' וואצבי ונצח ודילונח כדכ' פפח דאר"פ הסס קרא אשכח
 ודרש וצאו זה פרילים וחיללוהו, לא תעשה כזה דלקונן הכי אמרי' ואלח' וואצבי ונצח כל'י
 דנאסרו ע"י ונעשה והאי דלא צמליכוהו ונשום דהו"ל ע"ז דישתאל ואין לה צמילה [ואמרי']
 וצבה"ג אין לה צמילה, דילונח כד"פ דדריט ונצחו זה פרילים וחיללוהו דילחו לחולין, וכיון
 שכן הו"ל ע"ז דגוי וע"כ האי דלא צמלוהו לאשתמושי צהו להדיוט ונשום דלחו אורח ארעא
 כיון דאשתמוש צהו לגזרה וכו' וכעמנא דמוסקי' צקוני' דלעיל, והדרי' ואמרי' אלח' ומכלים דאסת
 כל'י דמוסיהו גומי' ע"כ דע"י ונעשה נאסרו אע"פ ט"ה ט"ה, דליכא לווירש הכא וצאו פרילים
 וחיללוהו ולוונר טון הספקר זכו, צהס דקרא צפרילי' גוים כתיב, אלח' ע"כ ע"י ונעשה נאסרו
 ונשום"ה נוי' נאסרו אצבי ונצח ולא ונעמני' דכ"פ וכיון דלא התיירו להדיוט ט"ג דעשה זה
 ונעשה נאסר אף להדיוט וכיון דלא צמליכוהו לאצבי ונצח ולוויסריכוהו להדיוט ע"כ ונשום
 דהו"ל ע"ז טל ישראל ואין לה צמילה שחס לא האונר כן הדרא קושיא דלעיל דליצמליכוהו
 ולצמריכוהו ולפיקיכוהו לחולין לדוכתא דהשתא לית לן עמנא דלחו אורח ארעא, אלונח גוי שעשה
 ונעשה צע"ז צטל ישראל הויא ל' כע"ז טל ישראל ואין לה צמילה לעולם ככ"ל:

שם. ואי ונשום הנך קווייתא צציעול צעלונא קגי להו, וא"ה וסיכי קגי להו צציעול, והא
 כשכתנה להס הארץ אף ארתן האשירות שהיו צה קודם לכן צאו לרשותן והו
 להו ע"ז דישתאל ואין לה צמילה עולמית, י"ל דנועלס לא צאו צרשותן טל ישראל דושתמוח
 ויה שנאסר צהנאה לא כיתן להס:

ד' גיד. מתקרי לה ר' זירא אונס רחונא פטרי' וכו'. וא"ת והא קיי"ל דצע"ז יסרג ואל
 יעצור, וכ"ה ר"ז כרי ישועאל ס"ל דאפי' צע"ז צלנעה יעצור ואל יסרג
 כדאי' צפ' אין ונעוידין [ד' כ"ז] ונ"ו סיכי ונקשה צפשיעות אונס רחוני פטרי' כיון דאי' נוי'
 תנאי דאית להו יסרג ואל יעצור ואפטר לאוקוני הך צרייתא דלעיל כותיהו י"ל דהכי קאונר
 אע"ג דיסרג ואל יעצור ונ"ו חס עבר ולא נהרג רחונא פטרי' ונעיתת צ"ד, וכיון דרחונא
 פטרי' לא ויקרי נעצד, ואחא רצא ופריק דאפי' צכה"ג ויקרי נעצד:

שם. אמר רצא הכל היו צכלל לא תעצדם. פי' הרנוצין ז"ל דרצא ה"ק לא תינח דנעצד
 צאונס לא שני' נעצד ואפי' צפרהסיא ולא אמרי' יסרג ואל יעצור והאי [דדקשי']
 ונקרא דלא תחללו את שם קדשי קדוש השם צעלונא הוא, אצל לא קיהא ונאיסור ע"ז וקיהא
 נקרא נעצד ליאסר, שאין הדבר כן דהכל היו צכלל לא תעצדם וכספרנו לך הכתוב והי
 צהס ולא שיוות צהס יאל אונס, וכי אהדר רחונא פרהסיא ונולח תחללו את שם קדשי
 לדוכתי' אהדרי' וצכלל לא תעצדם הוא ונעצד ויקרי, וניתסר ודרשא דון הצקר להוליה נעצד:
שם. דא צלנעה הא צפרהסיא. לא קיי"ל הכי אלח' צין צלנעה צין צפרהסיא יסרג ואל
 יעצור, והכי אי' צפי' צן סורר ונורה [ד' ע"ד] ורצא נקיט לה אליצא דרי ישועאל
 דאית ל' האי סצרא וכדאי' צפי' אין ונעוידין [סס] ולחו דס"ל לרצא כרי ישועאל אלח' לוונר
 דאפי' ל' ישועאל ונשכה"ל דאפי' צאונס נקרא נעצד:

שם. דאי נעצד הוא ציווס צעלונא שוי'. פירש"י ז"ל דצעלי' הייס לא וניתסרי ונשום ונשומי'
 ע"ז, פי' לפירושו שכיון שלא וניעטן הכי ונקרבן אלח' נעצד ומוקלה לנשומי' לא
 לוונר, והקשה עליו הרנוצין ז"ל דכיון דנשום ונעשה איתין ענה ואפי' להדיוט ונחסר דודאי'
 כ'

כי אונאי' שחטו זה קיונו אי' אסקן אף להדיוט קאונרי', וכן פירש"י ז"ל צפי' השוחט [ד' ו']
 וכ"כ הרמב"ם ד' ז"ל, דאי' לגבזה דוקא ונאי' איכילא כי שחטו לשם ע"ז כי שחטו להדיוט נני' פסולה
 לקרבן שהרי נעשית' בעלת' וזו וטריפה, א"ו אף להדיוט קאונרי' וכיון דאף להדיוט ונתקב
 ע"י ונעשה אלמלא לאו ונדקשא דיון הצקר גונרי', וכיון שכן אונאי' לא חילל איסורי' נני'
 אונשונסי', לכך פי' הרמב"ן ז"ל דהבא צלישנא בעלמא קפדינן היכי קתמי נעמד. הוא, הא לאו
 נעמד הוא אלמלא ציווס בעלמא טריא, והכי דיקא ליטנא ונדלא אונרי' וני' ונתקב ציווס
 בעלמא הוא :

שם ע"ב. **אלא** וכלים דאחו וכו'. כבר כתבתי לנעלה שרש"י ז"ל ופי' דעיקר אוכחתין היא
 ונדלא שרינן לאשתמושי' צהו להדיוט, דכיון דאונרי' עשה זה ונעשה אקרה
 אפי' להדיוט וכו"ש לנעלה, דליכא לויילף וכלים דאחו ואיסורה דלגבזה דילמא שאני לגבזה
 דנאיסי', אלמלא התיירו להדיוט ילפינן דע"י ונעשה אדם אוסר' דבר שאינו שלו אפי'
 להדיוט. — וזכאן כ"ל דונשונסי' ע"ז של ישראל אין להם צטילה וכו"ש לנעלה, דונשונסי'
 ונשונע דכלים דאחו לע"ז ונשונע צהן אצל לא עשאן ע"ז עלוה, ואי' ק"ד דצצטול סגי להו
 לזהו להו גניזה לצטלינה ולשונע צהו הדיוט דהשתא לא ק"ל ענשא דלאו אורח ארעא וכו"ש
 לנעלה אלמלא ש"ו שאין להם צטילה :

שם. **הייך** להו ע"ז וצביעית שני כתובים הצאים כאל. הקסה הרמב"ן ז"ל היכי הוו שני
 כתובין הצאין כאי' הא כל חד וניסו אלטריד' שהרי אין שוין באיסורן, דהא
 ע"ז חליפיו וחליפי' חליפיו עד סוף כל העולם אסורין וכל שאחה ונסה וננו, ואילו צביעית
 זה ככנס זה וזל וכו"ש :

ד' ג"ה ע"ב. **הייך** כיון שהתחיל ליושך עושה יין נסך. פירש"י ז"ל וכויון שהתחיל ליושך צבת
 עלונו ועליונו לתחתו קרוי יין, וכראה לפי שיטתו שזכיון שהתחיל ליושך
 קלת היין שצבת נעשה יין נסך כל היין ואפי' וזה דלא נושך וננו, וראי' לדבר ודאלטריכין
 לשנויי' צקושי' דלוקחין גת צעוטה צבת פקוקה ונלאה, ופרש"י ז"ל פקוקה שלא יוכל לירד
 לצור ונליאה כדי שלא יושך צבת עלונו אלמלא צנוקס שנסחטו עס עווד, ואם אי' דלרצ הונא
 אינו נעשה יין נסך אלמלא ויה שמושך, אצל ויה שלא נושך לא, לא הוה לן לשנויי' אלמלא צבת
 ונלאה, שכל שהיא ונלאה ואין היין יכול ליושך צתוכה ונתוך הענבים אע"פ שאינה פקוקה לירד וין
 היין שהיא צתוכה לצור לוקחין אותה וין הנכרי' שאע"פ שנה שצצור אקור ויה שצבת ונתר
 שהרי לא נושך, אלמלא ע"כ ודאלטריד' לשנויי' צפקוקה ש"ו שאינו לא הי' פקוקה אע"פ שהיא
 ונלאה ואין היין שצתוכה ראוי ליושך וכויון שכבר נושך קלת [היין] שצתוכה לצור אף ויה
 שנשאר זה נעשה יין נסך. — וראי' לדבר עוד ודווקאשינן תנן ירד לצור ויה שצצור אקור
 והשאר ונתר, ופרש"י ז"ל והא הבא דהתחיל לירד והוי נושך וקתמי ויה שצבת ונתר, ואם
 איחא רצ הונא כי אור נעשה יין נסך דוקא צתוהו יין שמושך לצור, אצל צתוהו שלא נושך
 לא, ונאי' קטיא דהא ונתי' צבת ונלאה אוקייננא לה ונשו"ה שרי אע"פ שירד קלת וין היין שצתוכה
 כשאר ונליאה עדיין אין היין שצתוכה נושך ונשו"ה שרי אע"פ שירד קלת וין היין שצתוכה
 לצור אלמלא ע"כ לר"ה וכויון שהתחיל ליושך עושה יין נסך אפי' ויה שלא נושך זהו שיטתו של
 רש"י ז"ל, ודבריו עיקר. — אצל הרמב"ן ז"ל כדחק לפרש דלר"ה אינו נעשה יין נסך אלמלא ויה
 שמושך

שנוסף אבל זה שלא נוסף לה, והוא ז"ל לריך לידחק למה לן לאוקמה צנת פקוקה וצקושיין
דיד לבור וזה שצבור אסור והשאר מותר, ואין דבריו מתישבים, ולענין פסק הלכה קיי"ל כר"ה
(וכו' כפי צפי להרי"ף ע"ש):

ד' גי' ואין

צולרין עם ישראל העושה פירותיו צטוואת. פי' דכיון דעבולין הם לתרומה
אסור לגרום עוואה להם ואע"פ שלא הגיעו לעונת המעשרות שכיון שאם לזה
וקדים ונפרש עכצים כדאמרי' נעשר ראשון שסקדינו צטצלין, גורם עוואה לתרומה ויקרי'
וא"ת דהא תנן [חלה פ"ג] ווייתי לה צפ"ק דכדס [ד' ו'] כולד לעיקה ספק עוואה עד שלא
גילגלה תעשה צטוואה ונשתגלגלה תעשה צטרהה, פי' ופני סבצר הוקצעה לחלה לגמרי,
אלוה כל זמן שלא הוקצעה לחלה דהיינו עד שלא גילגלה מותר לגרום לה עוואה אע"פ שאם
לזה ונפרש ונשתטיל לה ויחם כדחתן [חלה רפ"ג] אכולין עראי צעיקה עד שתגלגל צמטיס,
גלגלה האוכל מונח הי"צ ויחה, וכיון שהיה נחתה ויחם מונחת חלתה, וי"ל דהתם לפי סבצר
עוואה וספק הוא דלא חייסין אלא ונשקוצעה [לחלה] ולא משראי ליעול מונח, אבל לא
כולד לה ספק עוואה הכי כווי דוכיון שראוי להפריש מונח חלה אסור לעוואה, והכי חיי'
צירוסלוי דוקי חלה עלה דההיא ונתי' דגרסי' התם צדין הי' שיעווא אדם את עבול דצב
תורה דכ' ואני נחתי לך את ונשורת תרומתי התרומה לריכה שיעור ואין הטבל לריך שיעור,
וזה חיי' וקיים ונחתס מונח את תרומת ה' לאהרן, עשה שתחתן לאהרן צכהונתו, וכאן הוא"ל
ואין אתה יכול ליתנה לאהרן צכהונתו כשאי אתה לעוואן :

ד' גי' קתני

ויחה גדולים עושין יין נסך קטנים אין עושין. וא"ת לשני ל"י קטנים אין
עושין יין נסך ליאסר צהנאה אבל צשתי אסור, י"ל לא אפסר דא"כ אפי'
גדולים כווי דכיון שגולו הכי קצבו עליהם לקיים כל הנויות וא"כ לא גרעי ונגר תוסב דאמרי'
צפ' השוכר [ד' ס"ד] דיינו כשוננו, כלו' דאינו אסור צהנאה, הלכך ע"כ קתני קטנים אין עושין
יין נסך אפי' ליאסר צשתי' קאוור, ואין זה ונחור דא"כ הו"ל לרב לנייור דכי היכי דאקי'ל
בגדולים וקילו צקטנים דוויח דצבי השפחה לפי שאין ונכסין, אבל גוי אפי' צן יונו עושה
יין נסך ליאסר צשתי', א"ו כי קתני גדולים עושין יין נסך לגמרי קאוור' דלא דמו לגר תוסב,
דגר תוסב קיבל עליו טבע ונחת לקיימן לאלתר אבל אלו לא קצבו אותם אלא כדי לקיימן
אחר עבילה, וכ"ת א"כ הדרא קושיין לדוכתה ולשני ל"י וחי' אין עושין יין נסך ליאסר צהנאה
איכא לנייור דונונע ל"י לתנוודא דצתויהו ויילתא פסיקתא קתני גדולים עושין יין נסך לגמרי,
וקטנים אין עושין כלל :

ד' ג"ש ע"ב. אמר

לבו רב חשי קטורה ליד"י כי היכא דלא לשכסך. פירש"י ז"ל כי היכא
דלא לשכסך וליחסר צהנאה, וכן פי' צהא דתני ודדו צין ציד צין צרגל
יוכר דעעווא דוויילתא ונחוס דנסוך לא הוי אלא ע"י שכסוך וכ"כ הר"ו צו"ל צפ"ו ויהי'
ונאכלות אסורות, ואף צוונגו ע"י דבר אחר תפש לו רש"י ז"ל שינה זו דכל היכא דשכסך
אסור צהנאה ואפי' שלא צכונה כסוך ואם לא שכסך אסור צשתי' ונותר צהנאה שהרי כתב
לקון צבי עוצדא דחציתא דאשתקיל צרזא ויני' דצהדי צרזא אסור צשתי' ונותר צהנאה לפי
שאין כאן שכסוך, וכן כווי כתב צבי עוצדא דחציתא [דאיפקעה] לאורכה, דהיינו עעווא דצריהא
לאזצובי לככריס ונחוס דלא שכסך אע"פ שקי"צ סחלאין זו צו והוי נוגע צין ע"י חלחי הצציה

לא הוי כנוגע בקנה דהתם שכסך בקנה, והכא ליכא שכסוך, והא דהאי עובדא דהאי ונגעי
 ע"י דבר אחר שלא בזכות נסוך היא ואפ"ה אם שכסך אסור בהנאה לפי דבריו ז"ל. ואיכא
 למידק עלי' דא"כ הא דתנן כפ"ל לצור ונודדו בקנה והתני חת הלרעה בקנה, כולה בשלא
 שכסך, והוא ונן התימה היאך אפשר להתני חת הלרעה בקנה שלא ישכסך, וכ"ת שכסך גדול
 צעיק והלא הוא ז"ל כתב כאן שאם יוליא חת ידו א"ל לשומרו שלא ישכסך, אלמא שכסוך בכל
 דהוה הוי, א"ו לא חיישי להכי כלל וכולא מילתא תליא אי נחמי כנוכוין לנסך או לא, והכא
 כשהכניס ידו לנוקטא לאתרוגא הו"ל ונגעו שלא בזכות ומש"ה אמר להו דלינקטוהו ליד"י כדי
 שלא יעשה ונעשה ונזכיר שהוא וכוין לנסך דכל דלא עבד הכי הו"ל כוודדו צין ציד צין
 צרגל דוותר בהנאה, ולפיכך השמיט הרב אלפסי ז"ל האי עובדא לאתרוגא ופני שהוא סובר
 ונגע עלמו אע"פ שהוא שלא בזכות נסוך אסור בהנאה ועובדא דהוה צנוחא דלעיל דוחה
 והלכה הוה דוודדו צין ציד צין צרגל יונק, וכמו שהבטנו למעלה. אבל הרמב"ן ז"ל כ' שאין
 לריך לדחות אפילו לפי קצתו דאפשר דהאי גוי הוה סבור לונקט"ה לאתרוגא קודם שיפול
 לתוך היין, כולא שכסנגע גוי צין הו"ל ונגעו שלא בזכות ומש"ה א"ל רב [אש"י נקטוהו] לידיה
 כי היכי דלשחתי לצוני לגויס, והראב"ד ז"ל ויקל עוד שפי' דהאי עובדא לאתרוגא להתיירו
 בשתי' לפי קרובן אינם ונקבים אלא בשכסוך וכדרך שיטת רש"י ז"ל, והוא הקי על דבריו
 ונדאוורי בההוא גוי דאשתכח צי ונעלמתא דאי ליכא עופה בהדה בעלמא קמי אלמא דחה
 ויהא צעי ואנחי והא הכא שרינן ל"י אפילו בשתיים ונשום דליכא שכסוך, איכא לוינור דהתם
 היינו טעמא ונשום דהוי ונגעו בזכות הילכך חיישינן לוינורא שונקסין בלא שכסוך אצל הכא
 דליכא כונה לא חיישינן, ואין פ"י זה נחזור דכל היכא דהאי ונגע עלמו ליכא לנשרי' בשתיים
 דלא גרע ונפול לצור ועלה ונת דאוורי' ונכר :

שם. אמר רב אשי ונכא אויכא לת דתני' וכי ולא כל היונק שתאקרי ייני לאונקי, פירש"י
 ז"ל דאע"ג דלא ק"ל כוותיהו לנזכרו לגוי אחר, ונההוא גוי ויהא שרי דדעי
 נזקו הוא דקא שקיל ויכול ישראל לומר לו לא כל היונק שתאקרי ולא תהא ונשלים דוני נזקך,
 וזו ונן התימה ונ"ל לרב אשי דרצנן דפליגי עליהו דר"י צן בתירא ור"י צן צא וודו דלונסקל
 דוני דההוא גוי שרי דלינא. לרצנן כי היכא דלוצוני ל"י אסור ה"ל לונסקל דני ונההוא גוי
 גופי', ותו איכא למידק אשונעתין והכי תנאי דאוורי' דיכול לומר לו לא כל היונק שתאקרי
 ייני לאונקי ויי ינוא דפליגי אכולה ונכילתין דע"ז דאקרי ונגע גוי אפילו בהנאה, לפיכך פ"י
 הרמב"ן ז"ל דצונגע גוי כו"ע וודו שהוא אסור אפי' בהנאה דאפי' תנולא לומר דנדחי' לא ונתק
 דאין דאם אוסר דבר שאינו שלו ודרצנן ויהא אסור ונשום בזוה"ס שאפילו איסור הנאה
 גזרו צו ונעשם זה כיון ש"ן שנתקך אסור בהנאה ונן התורה וכו"ש צפ"י אין ונעמידין. והכי
 תפאי לא צונגע גוי פליגי אלא צונקך יין לע"ז בלא נגיעה כגון ששפך ע"ג קרקע לשם ניסוך
 שאינו ונתקנה' בזוה"ס לא ונתקס אלא בשתיים כד"ן ונזיק אורוקי, ואי אוורי' דאם אוסר
 דבר שאינו שלו אסור אפי' בהנאה כד"ן תקרובת ע"ז, ורב אשי פשיטא ל"י דצתסם ונגען לא
 ונתקס אלא ודרצנן דאסור לונסקל דני ואפ"י ונההוא גוי דנגע צ"י דאי שקיל דני יין נסך
 קא שקיל ולא דני הזיקו שכיון שהוא נותר ונן התורה ואין עליו שם ע"ז כלל יכול הגוי
 לומר לו אכא לא אוקתיך ולא יידין שהכי אין היין אסור עליכס אלא ופני גזר שגדרתס
 לעלמאם

לעלמכם כדי להתרחק מווננו ואינו צדין שאתה נפקד בשציל כך, אבל כשנסכו לע"ז ונוש
 וחייב בתשלומין דמקלח קלייה כיון דאסיק עלי' שווא דע"ז ואסריה צין לדידיה צין לאחרים
 שאיכורה של ע"ז אף צ"כ הוא כוהן, ונוש"ה קאמר רב אחי דהאי גוי דכסבי לחומרי דישאל
 צפירוס לע"ז שרי לנושקל דווי חומרא ונ"י דמקלח קלי' וקא וייתי ונכא חוינכא לה נדרבנן
 לחומרי דלדס חוסר דבר שאינו שלג, הילכך גוי דכסבי לחומרי דישאל לה נוסוס צבותיהס
 צלצד כאסר כדי שיהיה הגוי פטור וון התשלומין שאף נוסוס ע"ז ונוש הוא כאסר וכיון דמקלח
 קלי' חייב בתשלומין, אבל לר' יהודה בן בתירה ור' יהודה בן צבא שאומר' שאין הגוי חוסר
 ייכו של ישראל לחונקיה ואיכורה של ע"ז, גוי דכסבי צונגעו לחומרי דישאל אעפ"י שנסכו
 קפ"י לע"ז לא כאסר ואיכורה של ע"ז כדי שיתחייב הגוי בתשלומין, וכהי דו"ו נוסוס צבותיהן
 הוא כאסר צהנאה ונ"י חומר גוי אכא לא עצינכא ולא ויודי סהרי אין היין כאסר אלא ופני
 גדר סגדחתס לעלמכם :

של דצהדי צרוא חסיר ואידך שרי, פירש"י ז"ל כל דצהדי צרוא חסיר צסתי' ואידך
 שרי לגומרי וכן דעת הר"ן צונו"ל צפ"י וסל' ונאכלות חסורות, ואינו מחזור סהרי
 הסכינו הגאונים ז"ל לפסוק הלכה צנלוך סהוא חיצור ואפילו מוריק אורוקי וון החצית לכלי
 ונגע גוי צכלי ויה סצחצית חסור כ"ס ויה סצחצית עלונה סהוא חצור זה לזה ואסור, ועוד
 הביא הרשב"ד ז"ל ראי' לדבר ודחתי' צפ"צ ונתוספתא דנוס' עיבול יוס חצית סנקצה צין ופיה
 צין וסולי' צין וסלי' עוואה ר' יהודה חומר ופיה ווסולי' עוואה, ופיה ופני סהונקסה וסוד
 לתוך ידו [ווסולי'] ופני סהונקסה גרוד לתוך ידו אבל וון סלדדין יעלה צא' וואה, אלוא
 דכווערצ סצבי ליה ונוש"ה קחני סכא וון סלדדין עסורה לפי סכתעצל ועולה צא' וואה,
 וכיון דכווערצ סצבין לי' לגבי יין נסך א"א להחירו צסתי, ולפיכך יס לפרש דעד דחתי
 צצרוא חסור אפי' צהנאה ונכאן וליכך שרי צהנאה ודאי דקאמר שרי סתוא ווסוס דכלפי
 שאמר כל דחתי צצרוא חסור דהיינו איכור הנאה חומר נוי ואידך שרי כל' שאינו חסור
 וואיכור זה וכדחתי' לעיל ר' יהודה בן בתירה ור"י בן צבא ותיירין ופני סני דצריס כלי ותיירין
 אותו איכור חומר שאסר ת"ק דהיינו איכור הנאה, ונכאן ראי' לדברי סרצ אלפסי ז"ל סהוא
 סוצר דונגעו שלא צכונת נסוך חוסר אפילו צהנאה ודוחה סהיא צרייתא דוודו צין ציד צין
 צרגל ונהלכה וכוו סכתצנו לנועלה דהא סכא דונגעו שלא צכונה סהוא ודפ"ה כל דחתי
 צצרוא חסיר ודפי' צהנאה : ולענין פסק הלכה כ' רש"י ז"ל דלית סלכתא כר"פ כיון דרצנן
 דצרייתא קיינוי דלא כותי' לחומרי דצין ופיה צין וסולי' צין וסלי' עוואה, ואין דצריו ונחורין
 שאפי' חומר דקס לי' ר"פ כיון דהיה סלכתא כותיה לחומרוא סהוא וצתרא, ועוד דר"פ ללינכא
 צתרא כרצנן חתי' דכיון דכל דחתי צצרוא חסיר ונוש"ה קחני צין ופיה צין וסולי' צין
 וסלי' עוואה דוסתוא כל דחתי צצרוא א"א להעלותו צא' וואה, וכתצ סרצ צעל סחרווא
 ז"ל דחתי דלא חסר ר"פ אלא עד צרוא היינו דוקא כסגוי לא סתצ אלצעו עד סלל סחצית
 שאינו נגע עד סלל סחצית סהוא לי' לגבי יין סלנועלה כנגע צסולי' ולגבי יין סלנועה כנגע
 צפיה דסכל עווא אפי' לרי יהודה, אלא סכא כססתי' ידו על עיני סקצ עסקין, וכתצו
 דצותינו סלרפתיה ז"ל שאס סתצ צו אה סצרוא כך סכל היין חסור צסתי' וכן אס נעלו וון
 סחצית שא"א שלא יסכך צראש סצרוא סצחוך סחצית, וסריצ"ן ז"ל כ' דלענין יין סנשפך
 אפילו

אפילו ה"י הנקצ קתום צמוגפה שאין עם שכסוך צראש הצרוא חסור שכיון שכספך היין כמו
הוא כדאמרינן בסקנהדרין (ד' ע"ז) האי וואן דכפת"י לחצרי ואשקיל עלי' דקא דווא וקטיליה
ווחייב גירי דיד' [כינהו] וס"ו צכה לאשון כל"ו שכפת"י קטווד לשפת הויס ופתח להס וקלחו
עליו עד שנות, אזל צכה שני לא, והכא כולי מורא כח לאשון הוא הלכך כמו ויקרי והו"ל
מוריק אוריקי ואסיר צשתיה, ונייהו שלא צבונה מותר ללא גזור רצון צבחו שלא צבונה :
ד' ס' **גרי** נקיע דנא וישראל כוצא וקא מוריק מורא חסור, דוקא דנקיע ל"י גוי צלהודיה
אזל אי נקיעי ישראל וגוי דנא ומוריקו מורא שרי כדאמרינן צפ' השוכר (ד' ע"ג)
דילמא ומסתליה וסדיתו עלי' וקא אחי ונכה גוי ואסיר, כל"ו דאחי ונכה גוי לצדו ואסיר, וכן
פירש"י ז"ל אלמא כל היכא דא"י כח ישראל צהדי גוי שרי, אזל חנוור צתוקי דה"ו צשישראל
יכול להריק היין לצדו אזל זה אינו יכול זה אינו יכול וכ"ס אס הגוי יכול וישראל אינו יכול
חסור דהו"ל צכה גוי גרידא וסכי מוכחא קוגי' צפ' הולכינע גבי עוואה :

שם. ויא וולד אלודי מורא חסיר, פירש"י ז"ל דצבוצא ונלאה עסקי' ואסרינן ל"י נשום
דילמא נגע, ואחרים פ"י דנשום קרקוטי' כאקר לפי שהוה ומשכך צבונה, וא"ת
ח"כ צקטווד גבי כוצא היכא חסיקנא חקר שרי והא כי דרי ל"י ונקקש לה, היכא לנייור
דהתס היינו עעמא דשרי נשום דלא יחא ל"י צקקושה דילמא ומסתפיך עילוי, והראצ"ד ז"ל
פ"י דהיינו עעמא דאסרי' כי וולד אלודי לפי שבצדוד הכוצא ח"א שלא ירצה צשפיכת היין
שהכא עוואת על שפת הכוצא ומנלא שהורק ונכה גוי, ואינו מוחור דאכתי כמו וכה ישראל
ח"י ושרי כדאמרינן צפ' השוכר (ד' ע"ג) ח"ל רצא להנהו שפוכאי כי שפיתו מורא לא ליסייע גוי
צהדיכו דילמא ומסתליה וסדיתו ל"י עליו וקא אחי ונכה גוי ואסיר, כל"ו ונכה גוי לצדו אלמא
כי לא שדו ל"י עילוי' אלא דהוה צו כמו וכה ישראל דיעבד שרי וכן פירש"י ז"ל סס, ונייהו
בראצ"ד ז"ל לא קשיא ל"י שהוה פ"י צהיהו דהשוכר דאפילו דיעבד כווי חסור נשום דחיישינן
דילמא שדו ל"י כוליה עילוי', ויש לזה הוכחה צירושלנוי :

אמר להו רצא להנהו שקולאי דמורא כי דריתו חציחא דמורא לא תקרו לגוי וכו', כך
כחוצ צונקלת הנוקחאות, וא"ת דרצא גופי' חנור צפ' השוכר להנהו שפוכאי דשפכי
לא תשצקו לגוי לקייעי צהדיכו דילמא ומסתליהו, אלמא דדוקא צשפיכה הוא דגזרינן אזל
צהולכה לא, י"ל דאין ה"כ דנדינא הולכה שריא אזל הכא רצא ה"י [אוורו] עלה עוזה דכי
דכו חציחא דמורא כדי לשפכה לא ליקרו לגוי לקייעי צהדיכו שווא יקיעי הגוי אף צשעת
שפיכתו ואפשר דשדו ליה כולי' עילוי', אזל צשאין דעתו לשפכה ויודן של פועלים ודאי שרי,
אזל נראה מפירש"י ז"ל דלא גרסי' הכא להאי מייורא כלל, ואף צהלכות הרצ אלפסי ז"ל
אינה, דדוקא צשעת שפיכה הוא דגזרי' אזל לא ומורא' כולי' האי לנייקר הולכה ומפני חששא
של שפיכה :

שם. זיקא צין חקר צין ונלא שרי אין דרך נסוך צכך, פ"י ואפילו ונקקש צ"י עוצא שרי
וסכי איחא צירושלנוי הדין דמרגיל זיקא וועיל לרע אין צו נשום ונערה ונכ"י
אל פלי, וכוצא ונייא דאסירי נשום דילמא נגע ציה גוי ח"י מ"ד צצשתיה הוא דאסירי אזל
צהלכה שרי שאעפ"י שכל ספיקי ונגע צפ' השוכר פ"י צהס רש"י ז"ל איקור הנאה הכא כיון
דלמלאכתו ומתכיון וישראל אזיל צהדי' ליכא לנייחש אלא למוגעו שלא צבונה הילכך לא ונתק
אלא

אלה זשתיא, ורצוהו הרפתים ז"ל החירו לישא ע"י מוט צין ונלא צין חסר לפי שאינו עשו
ליגע זכענין זה ואי משום שנספך ומונו הו"ל כמו שלא זכונה ואף מה שנספך ומוחר : ומעלה
זירא אסיקלא דהוה עוזדא ואסר ר' יעקב ונחר פקוד אפילו זכח כמו, ומשמע דכיון דכח כמו
אסרינן ה"ה לכמה כחות, ועעויה דרב אשי דשרי זכחו ומשום דזעירדא דקא עלר ענבים קא
עלר ולא יין וזעעיה שתיין זל לאו כמו איכא ולאו כח כמו היינו טעויה דרב אשי, אבל מ"מ
למסקנא אסרי' לי דכיון דקוף קוף נכח גוי נוסך היין אסור וכן פסק ר"ה ז"ל ויש לחמוה
על הרב אלפסי ז"ל שהשוויה : כללא דנקטינן ויהי טעמיה, זונגעו של גוי זגופו, וזונגעו
ע"י דבר אחר, וזכחו וזוהיגתו. וזונגעו של גוי זכונה כל היכא דאיכא לזוהיגת שזא כסך אסור
זהנאה, והיינו זרייתא דאגרדוים ועוזדא דרצא דאיתותא וצין ציד צין זרגל וזכ"ו זגופו
גוי עושה יין כסך. וזונגעו שלא זכונה כסוך וא"י כוח וזונגעו היינו זרייתא דמדדו צין ציד צין
זרגל וכזר כזכרו למעלה שאפשר לקיים דברי חכמים שאר' יומר להלכה, אבל דעת הרב אלפסי
ז"ל וחכמי הרפתים ז"ל אף זזה לאסרו זהנאה לפי שהם קוצרים דזריי' דאגרדוים פליגא
אזרייתא דמדדו צין ציד צין זרגל וכיון דרצא איתותא וזרייתא דאגרדוים סומכין עלה ודקמי
זה ה' ונעשה וקיי"ל ונעשה רב. וזונגעו שלא זכונה וזונגעו יין אעפ"י שיש זו כוח וזונגעו אסור
זשתי' ומוחר זהנאה והיינו דתני' גוי שהוטיט ידו לתוך החצית, וכן הדין זונגעו שלא זכונה
וזונגעו כלל דאסור זשתיא ומוחר זהנאה וזו היא שטינו כפל לזר ועלה יומר ומוקמינן לה
זגו' כשעלה ונת, ויש וזונגעו גופו שמוחר אפי' זשתי' דהיינו וזונגעו דזני השפחות קטנים וכדתיני'
זזרייתא דלעיל, וכן הדין זכל חינוק גוי לדברי ויי שפוסק דחינוק זן יומו אינו עושה יין
כסך, אבל לדברי ויי שפוסק כרב דאמר עושה יין כסך אין לך זונגעו גוי ומוחר זשתיא אלא
וזונגעו זני השפחות קטנים. וזונגעו ע"י דבר אחר שלא זכונה כסוך כגון שזכאה מוחך ונעשו
שאינו וזכוינן אלא לזולתו אסור זשתיא ומוחר זהנאה, וזו היא שטינו וזדו זקנה התי
את הלכעה זקנה יומר, וכן הדין זונגעו ע"י ד"א שלא זכונה יין דאסור זשתיא ומוחר זהנאה
וזלוקטינן זעוזדא דר' יוחנן זן ארזא והא קא נגע זיה זכעילא, וזסמוך תולא דעת אחרת
זזה. וזונגעו ע"י ד"א שלא זכונה וזונגעו כלל, וזספזרל דמוחר אפי' זשתיא וזדאמרינן לקמן
זסמוך זני נעל את החצית וזקנה זחונתו לזר זה היה ונעשה זצית שאן והחירו, ואוקימונא
לה זגו' כגון דאזיל ויני' ויני' דביעה וזונגעו הוות ואפי' זחונתו שרי, אבל לגי' רש"י ז"ל
זגורס לעיל זשהוה עוזדא דהוה נגע זרישא לזולתא זחונתא שלא זכונה, ומשמע דזונגעו ע"י
ד"א שלא זכונה אסור זשתיא. וזונגעו ע"י ד"א זכונה יין וזכונה זונגעו כגון שהוה וזקנא
זקנה זיין שלא לזרדך ואפשר שהוה וזכוינן לכסך לא כזפרט דינו זגו' ואעפ"י שטינו התי
את הלכעה זקנה יומר דזונגעו דוקא כשהוה וזכוינן לד"א אבל לא כזכוינן לדבר אחר שיש לוזר
לכסך וזכוינן אסור זהנאה, אינה ראי' וזכרעה דאי' לזיוור דזכוחא קנ"ל דאע"ג דאינו וזכוינן
לכסך נביעתו ע"י ד"א אסור זשתי' וזלפוקי זודרי' שזונגעו דשרי, וזיהוה לזולת דגכסי זרישא
דלולצא זחונתא שלא זכונה זעוזדא זדי רב זזונגעו דדוקא שלא זכונה אבל זכונה אסור
זשנאה דהתם לזשזעו"י התיחא אחר ואם אי' דאפי' זכונה שרי זהנאה לזעה להו לפרושי'
וזונגעו וזרי שלא זכונה, אבל רח"ס ז"ל כי דזונגעו ע"י ד"א הרי הוא כזכוח וכי היכי דזכוח אפי'
זכונה אינו אסור אלא זשתיא ה"כ זונגעו ע"י ד"א, ולפ"ז זונגעו ע"י ד"א שלא זכונה יין

ויותר ואפי' צטת' כדאמרי' זכחו בעובדא דר"י בן ארזא. ולפ"ז לריך לפי דכי וקשינן לעיל
 והא קא נגע צ"י זכנולא לאו ומוגעו ע"י ד"ח וקשינן שכיון טהי' סבור דשיכרא טהו חין
 נגע ע"י ד"ח חוסר עליהם כמו שלח הי' חוסר כחו, אלח הכי וקשינן והא קא נגע צ"י
 זכנולא שמוגע צ"ין צידו כשהכוס וולא. — כמו של גוי זכונה כגון דעוריק אורוקי חוסר צטת'
 ויותר זכנולא, והיינו דאמרי' גוי אדנא וישראל אכובא חורא חוסר ופי' חוסר צטת', אלז
 הרצ"ד ז"ל פי' חוסר זכנולא וויחו ה"ו צמאי דנפיק לצראי אלז וחי דישתאר לגואי שרי
 וכדאמרי' לקון צפי הסוכר [דע"ז] תרגומה כ"פ צגוי הווערה דאחי וזכחו ח"ה דחצית נוי
 וחסר כח גוי לצראי גזרו צ"י רצנן דחצית לא גזרו צ"י רצנן, אלז יט ויי שאומר דלדין דקיי"ל כלוק
 חבור חף ויה סצחצית וחסר לפי שנחסר זכנולא. כמו שלח זכונת יין אע"פ שהיה וזכיון להריק ויותר
 אפי' צטת' וכדאמרי' בעובדא דר"י בן ארזא למוחן דשרי הו"ל כמו שלח זכונה ולא גזרו צ"י
 רצנן. — וזיגחו כגון טשפך וייס לתוך כוס של יין צ"י דעקטף קטופי צ"י טהקלוח נוסף
 וזמזבר לייין חוסר צטת' ויותר זכנולא, ושלח זכונה ויותר חף צטת', וויחו זמון הזה שאין
 הגויס צקיאין צטיב ע"ז וטשושי' אלז טוועהג אצותיהם צידיהם אפי' נגען וותר זכנולא
 לפי ויה טמולא זתשו' הגארויס ז"ל וכן כראה דעת הרמב"ן ז"ל, אלז הרשב"א ז"ל לא
 הסכים לזה :

ע"ב יגורחן לו לרי טווען זכונת על ראשו כשהוא וותר אפי' צטת' וכו', פי' טעמי' דר'
 טווען וטוס דקצבר דיינן של גויס הוא נחסר וטוס זכונתהן אלז נגען לא
 הילכך כל היכא דאיכא לחוש טווא נכך חוסר אפי' זכנולא, אלז כל היכא דליכא לויחש
 טווא נכך וותר אפי' צטת', דוטוס זכונתיהם ליכא אלז צטת' יינס דאיכא חקובי דעתה,
 אלז זמוגען ציינו של ישראל לא, הילכך כל היכא דליכא לויחש טווא נכך שרי לגומי, ורצנן
 סצרי דמוגען נוי זכנולא גזירה דזכונתיהן הוא, הילכך אע"ג דליכא לויחש נכסוך חוסר צטת'
 כשאר דצריס שנחסרו זכנולא וטוס חתנות, וקשה לי ח"כ לר"ם גזירה זכונתיהן ציינן ליה
 דחי זמוגען זכנולא ישראל הוא חותר דלל גזרי' צ"י וטוס זכונתיהן, וחי לקתס יינס תיפוק ליי
 דאיכא לויחש טווא נכך כמו שאתה חוטט למוגען זכנולא ישראל, אע"כ שאין צו וטוס זכונתיהן
 כלל, והא חטיב זמוגען זכנולא ישראל הוא שנחסר וטוס טווא נכך דאיכא רגליס לדבר דחי
 לאו לנכוכי לוחי נגע זכנולא ישראל, אלז זכנולא יינס דליכא הוכחה לומר נכך לאו הי'
 וטועס זכונתיהן לא הי' נחסר כלל, ח"א לך לומר כן דלדברך לר"ם וותר לישראל להפקיד
 יינו אלל ככרי זכונת' אי דלנכוכי ליכא לויחש דליכא רגליס לדבר כמו שאתה חותר זכנולא
 יינס, וחי וטוס חלופי כיון דחי חותס ח' לא טרו ווחייף כדאמרי' לעיל ולא טעמי' ליי לר"ם
 דפליג זמפקיד יינו אלל ככרי כלל, ואפטר טכל שישראל ופקיד יינו אלל ככרי איכא וטוס
 חקובי דעתה וזרי' צ"י וטוס זכונתיהן כקתס יינס ויה שאין כן זמוגען זכנולא ישראל דליכא
 חקובי דעתה הילכך לא גזרי' צ"י וטוס זכונתיהן, ח"כ וטוס דזכנולא ישראל חיישינן עפי' לומר
 טווא נכך וציינן טלחן דוילתחא חטיבא להו לדידהו להקריב לע"ז וטל ישראל אלז צידידהו
 לא חיישינן לנכסוך וקתווא, ועוד דאס איחא דנככיי' לא הוה וזנן ליי :

שם. **אמר** רב אשי כל שצצ טווא צגוי עוטה יין נכך וכו'. פירש"י ז"ל דלאו יכללח הוא
 לכל ויילי שהרי היסט שצצ טווא וצגוי אינו עוטה יין נכך כדאמרי' לעיל צידיקא,

ועוד דונגעו ע"י ד"ח כגון קנה וכיולא זו צזז עהור וצגוי עושה יין נסך, אלח הכי קאמר
 כל טצזז נקרא היקטו צגוי נקרא ונגע, כלוי כל טצזז עווא צהיקטו כגון קנה צידו והסיטו
 צידו את העהור צגוי עושה יין נסך צנגיעה, וכל טצזז עהור כלוי טאינו נקרא היקטו כגון
 צזריקה טאס זרק כלים והסיטו עהור, אף צגוי אס נגע ציין צזריקה כגון זו אינו עושה יין
 נסך וטוסו דלאו ונגעו הוה, כנולא דהאי דנטויין זע עס גוי לאו לגמרי ונטויין להו אלח האי לנילתי
 והאי לנילתיא זע להיקטו וגוי לונגעו, דאלו היקטו צגוי לא אפטר טאין גוי עושה יין נסך
 צהיקטו, ורצ אשי לאפוקי לרורות אחא, ודכותה אונרי צצ"ק צפי כילד הרגל [ד' י"ז] כל
 טצזז עווא צזקיס וטלס נזק טלס, ואונרי עלה ורצא לרורות אחא לאטנענין, ור"ת והיכי
 עושה היקטו טל זע לונגעו טל גוי כלוי דכל טאינו נקרא היקטו צזז אף צגוי אינו נקרא
 ונגע, והא חמי קנה צקוונטו טל זע והיקטו צו את העהור עהור, ואליו צכה"גודאי צגוי עושה יין
 נסך, י"ל דצכה"ג נני ונטכחת צי היקטו הטז כגון קנה צקוונטו טל עהור והיקטו צו את הטז
 עווא, ועוד דאכן הכי קאונרי' כל ענין טצזז עווא צגוי עושה יין נסך, אזל אנטקוונט לא
 קפדין דודאי איכא עוקוס טאע"פ טצזז עהור, צגוי עושה יין נסך כגון קוונטו וכיולא צו,
 דהתם עעווא אחרינא הוה ונטוס דעוונחת צית הסתרים הוה ולא ונטעווא, וציין נסך לא טייד
 לניינר הכי. והרצ אלפסי ז"ל הסנייעה ולא נחצרר ליות, והרענצ"ן ז"ל כ' דלפטער טהוה קוצר
 דרצ אשי דאונר הכי לית לי" גזירה צכחו ציין נסך כלל, וכדאונר רצ אשי צענעלרז זירא לליטנא
 (קנח) [צתרא] דאפי צכחו טרי ולדידי' אפי מוריק: אורוקי ואפי צכונה טרי, הלכך לית הילכתא כותי'
 והגוי עושה יין נסך צזריקה כונו טעושה צמוריק אורוקי ולריכא רצה אליו דצריו ז"ל, וכחצ
 הרצצ"א ז"ל טאין טעונו ונטפיק דהא אונרי לעיל צליטנא (צתרא) [קנח] דענעלרז זירא דצכחו כו"ע
 לא פליגי דאקור, אלנח אפילו רצ אשי עודה דמוריק אורוקי אקור ולא צא רצ אשי לטתיר
 כחו אלח זריקתו :

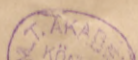
פרק השובר.

ד' ס"ב. **אילוימא** הואיל ויין נסך אקור צהנאה טכרו נני אקור צהנאה. פי' דכיון דאקור
 צהנאה אקור ליטנות ווכל דצר הצא צגרמחא אע"פ טאינה חלופי' ולא
 דמיס טלו לא עולית אונרת הכי דהרי ערלה וכלאי הכרס דאקרי צהנאה ואפי' עוונן הצא
 צגרמחא טלהס עוחר כדחקן עוכן וקדט צדמיהן ונקודשת לפי טעוים הללו כונתנה סס צידו
 טל זה וכך אונרו צירושלני צונס' קדושין רי' גוי צסס רי' זעירא צטאין דמיהן, כלוי לפיכך
 ונקודשת לפי טאין עוונן זה דמיס טל ערלה וכלאי הכרס טאינו הי' כן אף דמיס הללו סס
 אקורים צהנאה טכיון טערלה וכלאי הכרס אקורין צהנאה אף ליטנות ודמיהן אקור, דויה לי
 הן ויה לי דמיהן הא וי"ו ויניחו [סס] טוכרן צדמיס, אלח וטרו"ס ונקודשת לפי טאין עוונן
 זה דמיהן טל ערלה וכלאי הכרס טכיון טסן אקורין: צהנאה אינן טוין עוונן וועושה הללו
 ונתנה הן צידו, ולפיכך עוחרין דדוקא צע"ז הוה טחידט טהכוז טאע"פ טאין לה דמיס, טיהיו
 חליפי' כחפטין צאיסור טלה, אזל צטאר אקורי הנאה לא ולפיכך ונקודשת, אלנח כיון טאין
 עוונן זה דמי' אקור הנאה אע"פ צגרמחא טלהן ונחמחן צאו לידו עוחר, אף טכר טעולה

צ"ן כסך כיון שאינו דמיו אע"פ שבגמרא שלו זה לווה יאמר, אלא הואיל ותופס את דמיו
 בע"ז גזרו צ"י רבנן אף על שטר פעולה ופסי סכרחה כמחליף והרי שביעית וכו'. — וכן
 היושלנוי הזה שכתבנו נראה שאם עבר ונכר איקורי הנאה דמיהן מותרין אף לנוכר עלמו
 חוץ מע"ז ושביעית, לפי שאין דמי איקורי הנאה אלא נחמה או גזל צדק, וזה שלא כד' רש"י
 ז"ל ס"ל צפ"ק דחולין גבי חונן של עוצרי עבירה דלנוכר עלמו איקורין, ואין מקום להאריך בזה :
שם. נמצא פורע חובו ופירות שביעית והתורה אומרת לאכלה ולא לקחוגה. כלומר שגזירת
 הכי הוא צפירות שביעית דלאכלה ניתנו ולא לדבר אחר, והיינו דחנן צומק'
 שביעית [פ"ח] אין לוקחין עצדים וקרקעות ובהמה עוואה ופירות שביעית, והא דאורי' צפ'
 האיש וקדש [ד' כ"ג] וס"ו הוקדש צפירות שביעית וקודשת דיעבד קאמר הא לכחסי' אסור
 לקדש צתן את האשה כמו שאסור ליקח ויהן בהמה עצדים וקרקעות דלאכלה ניתנו ולא
 לדבר אחר, והיינו ס"ו לומר דאע"ג דאסור וקודשת היא וכך אמרו בירושלמי מה צין הקונה
 אשה לקונה שפחה וכו' :

ד' ס"ג. ודא ונחמא ונשיכה. וא"ת ונאי קושיא והא קי"ל כר' יוחנן דאמר דצר תורה
 ונעות קוונה וא"כ ודאו' לא ונחמא ונשיכה, ואע"ג דרבנן תקון ונשיכה
 איקור חתן דאורייתא הוא, י"ל דלר' יוחנן הכי כווי אצל הכא אליבא דר"ל וקש"י כלומר
 הניחא לר' יוחנן ונתקונה ספיר הך צרייתא דאנ' הסצעלי לי צטלה זה, אצל לר"ל ונאי איכא
 לזימור, ונלכו סוגיות בתלמוד דנקשה אליבא דהד אע"ג דלית הלכתא כותי' כדנקש"י צפרק
 האיש וקדש [ד' כ"א] את וחמור הוא ואת וחמור לא קנה ואילו חנן קי"ל דקנה וצריש פי'
 האשה שכתבנוהא וקש"י וכיוצא רוב נשים בתולות נשאות ואילו חנן קי"ל דאין הולכין צמוון
 אחר הכוב, וכן כווי הא דויפרק בזה גוי' דלא קניא צושיכה ופרש"י ז"ל דכי כתיבא
 ונשיכה ציטראל כתיבא, כר"ל אחיא דאלו לר' יוחנן איפכא הוא ציטראל ונעות קונה וצגוי ונשיכה :
ד' ס"ד. שאני גר כיון דדעת' לאגיורי ודאי צטלה. פי' כ"ל דהכי קאמר כיון דדעת'
 לאגיורי ודאי צטלה צומכיתו דאע"ג דקי"ל כרבנן דאמרי צפרקין דלעיל
 דעכרה לא צטלה, הכי מילי צגוי שכתאר צגיותו ונשום דוויור אור דגוי פלה ויטראל כווי
 וחנן לה לגוי ופלה לה אצל כל שוכרה ונשום דדעת' לאגיורי צטלה, או אפשר שיסתייעו
 ונחנן ארתן שפסקו כו"ד דצורק ישראל ד"ה צטל והכי קאמר כיון דדעת' לאגיורי ודאי
 צטלה דוחנן לי' לצורק יטראל דאפי' רבנן עורו דצטל; אצל ח"א לפרט ודאי צטלה צפחיתה
 וכיוכל בזה דח"כ צחר דצטולה למה להו לצובי, אלא ח"כ חאמר דכל שהו עלמה צטלה
 ונשסה לה צבי' לאחר שכתבייר גורי' צי' דילנא ונשסה לה צבי' קודם ציעול כדגורי' לעיל
 דילנא ונשסה לה והדר וצטל לה וכו', וא"ת תינה ע"ז דוהכי לה ציעול אלא יין כסך ונאי
 איכא לזימור הא לא ונשסי צי' ציעול ואיהו סתמוא קאמר כל ונאי דאית לכו דונוע אפי' יין
 כסך וא"כ תפשוט דלא תפיק דווי' צי' גוי וס"ה לע"ז, י"ל דנחמא קתס יינס הוא ואפשר
 דקתס יינס לא גזרו צו שיחא תופס את דמיו, ח"כ כיון דאפי' אי ונחמא לא ונחמא אלא
 מדרבנן. ונשום ונלוח דגר החירו :

ד' ס"ה ע"ב. מתני' יין כסך קנפל על גבי ענבים ידחס והס מותרות ואס היו מצוקעות
 אסורות. פי' ונשום דלעני' ושואל יש בזה נותן טעם, וכחז הרבצ"ד

ז"ל כ"ל שאם היו העבדים נכונות, והעבדה נטולטלת ועוקלת וקרובה לינטל הרי היא כנוקעת ואסורה ו):

ד' ס"ה ע"ב. גמ' טרא רבא לנפשי' ולזבוי לגוים טלא צפני ישראל. כתב ר"ח ז"ל ס"ו א) דפת של גוים אסור איסור חמור דחיישינן דילמא נפל צמתי יין נסך, והקשה עליו הרמב"ן ז"ל דא"כ הניס לא יקח טמא נפל עליהם יין נסך אלא אחזקי איסורא לא מחזקינן ח):

ד' ס"ו ע"ב. אמר רבא ונחא אמינא לה דתחנור הכור שהסקיו צמון של תרומה ואפה צו חת הפה, הפת עוורתה. וא"ת נחי קא וייתי רבא רחי דילמא טאמי התם דאינו אסור בהנאה הילכך דינא הוא דלסתרי דהא אין כאן טעם כוון, אבל יין נסך דאסור בהנאה כיון דנתהני וריחא אסור, דו"צ הא ונתהני וואסורי הנאה, תי' הרמב"ן ז"ל דטעמא דאצי' דאסר נטוס דס"ל דריחא כטעמא הוא ואפי' צטאר איסורי אכילה דלאו איסורי הנאה אסר זהו ריחא כטעמא ואפי' לא וכוין אסור כדאורי' צומתסק בהלצים ובעציות שקצר נהנה, והא דאורי' צפי כל טעה [ד' כ"ה] דכל היכא דלא וכוין שרי ככ"ס דאוור דבר שאין ונתכוין ונתר, שאני התם שאינו טואף הריה צפוי אבל כאן טואפים פיו כנגד קלוהו של הריח ס"ל לאצי' דהרי הוא כחילו טועם ונושאו של איסור, ונוסר"ה וייתי רבא סיעתי' ונחא דתרומה דאי ריחא כטעמא צמון של תרומה הו"ל לניסר שהרי טועם ריחו של איסור. ולענין פסק הלכה צבל הני דאיפלגי זהו אצי ורבא, כתב הרב אלפסי ז"ל בהלכות והלכתא צבולוהו

ד ב ק ש ל מ ה

ו) בירושלמי איי נידלדל חותמן כנוקעות הן, ונראה שהראש"ד נפ' נידלדל שניטל לגמרי, והוא נודע דאפי' אם היו רק קרובות להינטל והעבדים היו נכונות שיש לחוש שילך מה שצחוכן לשון ג"כ אסורות. אולם הר"ן צפי' להרי"ף כ' בירושלמי עובד שאם היו העבדים נטולטלין ועוקלין וקרובים לינטל כנוקעות דמי ואסורות ע"כ וכבר נתעורר עליו צנורא פנים שם דלא כן נטוע צחוס' וזהו אשרי' אע"פ שכיו ונלחתי לו חזר הוא הראש"ד צפי' האשכול ה' י"ב ס"י ט' שבי ובירושלמי אם היו נטולטלים ועוקלין וקרובות להינטל כנוקעות דמי ואסורות. — אולם לעב"ד גם הר"ן צפי' להרי"ף אין כוחו לפרש כן ד' בירושלמי, כ"א הוכיח כן עד' בירושלמי כד' הראש"ד כאן, וכן עובד ונלשונו שבי ובירושלמי עובד ודוק :

ז) נ"ל דר"ל דע"מ כן נהבא דא"כ יקשה דאיך שרי רבא לזבוי לגוי הא איבא לניחש טמא יאכלו הנכרי וישראל צקערה אחת כמו שהקשו התו', או שיתערב שמיכת פה ונונו צקערת ישראל, אינו דאיסור פתן הוא חמור כמו יין נסך, ולדעת הרמב"ן ז"ל כתי' תחוס' דכיון דלא שכיחא לא גזרי' להא. — ובתי' הרמב"ן ליחא לתי' ט"ו עי"ש :

ח) בחי' הרמב"ן הוסיף להקשות עוד פת לא נאכל (ר"ל פת פלטר) קדרות נמי לא יקח וכו' עי"ש. ולהלדיק ד' הר"ח מהתני' הגדולה הזאת נ"ל דודאי צבל הדברים לא היו חכמי' יכולים לגזור כן שאין רוב הגזור יכולי' לעמוד בה, גם שהיא חששא רחוקה, משא"כ צפת צעה"צ שקצר גזרו חכמי' עליו וטוס חתנות, דעת הר"ח שכוין שקצר גזרו עליו חששו גם לחששא זו דטמא נפל עליהם יין נסך אף שהוא חששא רחוקה ולכן אסרו כחומר איסור יין נסך, ובה"ג ולינו טווא :

כבולתו כרצא דקיי"ל ככל היכא דאציי ורצא [פליגי] הלכתא כרצא לצר וייע"ל קב"ס, וצפרק
 ביד הנסה כי הוא ז"ל דהא דאפליגו רב ולוי צפסקא שני צפ' כי"ד לולין [ד' ע"ו] צצטר
 שמועה שללאו עם צטר כצילה דרצ אונר אקור דריחא ויילתא היא, ולוי שרי ואפילו צטר
 כצילה שונן וצטר שמועה כמוש דריחא לאו ויילתא היא, דפלוגתיהו שייכא בהא דרצא ואציי
 דרצ ס"ל כאציי, ולוי ס"ל כרצא וקיי"ל כלוי כיון דקאי כותי דרצא, וכן פסק שם ושמויי
 דרצותא ז"ל וכי שם דאיכא וואן דאונר דפסקיי כרצ לחונרה ווייתיי ראי' ונדגסקי' התם הני
 רב כהנא צרי' דרצ חיינא קצא פה שאפאה עם הללי צחור אקור לאכלו כרותא, ואורי' נויי
 התם הסוא צייתא דאטוי' צהדי צטרק אקרה רצא ופצרוקיא לויכלי' כרותא דאלנא ס"ל
 דריחא ויילתא הוא, ורציוו אלפסי ז"ל קיים דצרי הראשונים ודהא ראיות הללו ואונר דלאו
 קייעתא הוא לרצ ולאו כותי' שייכי דאפי' לוי נויי וודה צבי' הא דכיון דשרו לויכליהו צלא
 כותחא חי שרית ליי לויכליהו כרותא הו"ל כוואן דשרית ליי לכתחי' לללות, ולוי לא שרי
 אלא דיעצד דהא שללאו קאונר, וכן דעת הר"ם צנו"ל דלוי דוקא דיעצד הוא שכן כי צפע"ו
 ותי' וואכלות אקורות אין לולין צטר שמועה עם צטר כצילה וכו' ואם ללאן הרי זה וותר,
 וזה אינו וחוור דהתם ווכה דלוי אף לכתחי' קאונר ודאקשי' עלה וותחי' דקחי' אין לולין
 שני פקחים כח' ופני התעורבה ולא ונשי' התם לכתחי' הוא דלא הא דיעצד שפיר דוי, ועוד
 דרצא דאזיל צשיעתי' דלוי שרי הכא צצת תיהא אפי' לכתחי', ועוד דגרסי' צירושלנוי צומי'
 תרומות ויהו לללות שני שפודין חי' של שמועה וא' של כצילה כאחד צחור ר' ריווי' צצס רב
 אקור שמואל צצס לוי וותר, אלנא דלוי אפי' לכתחי' שרי, וכן העעם האחר שכי' הרב אלפסי
 ז"ל לדחות ראיות הללו שהציוו לפסקו כרצ ואונר ז"ל שאינן ראיות דכיון דשרינן ליי לויכליהו
 צלא כרותא הוו להו כדצ' שיש לו וותירין אפי' צאלף לא צטייל, והרי כל דצ' שאינו אלא
 חי' וואלף צריחא צעלנא הוא, אינו וחוור שהרי רצא כי אונר ריחא לאו ויילתא הוא אפי'
 צפ"ע קאונר הכא צצת תיהא והיאך אפשר דצפ"ע לאו ויילתא הוא, וכסתהערצ דצצ' שיש
 לו וותירין אפי' צאלף לא צטייל לא אונרו אלא צווינו צלא צווינו צנול הוא כשאר איקורים
 צנותן טעם, וראי' לדצ' דתנן צכדריס [ד' נ"ב] הנודר וון הדצ' וכתערצ צאחריס אס יש צו
 כותן טעם אקור וכדריס דצ' שיש לו וותירין הוא כדאי' צפ' הנודר וון [הוצו"ש] [הירק דל"ט]
 וקוס דאי צעי וותשיל עליהו, ואפ"ה [הוא] צנותן טעם ולפנינו יתצאר עוד צצ"ד, והרנצו"ן
 ז"ל כתצ' דודאי הלכתא כלוי וכו' הרב אלפסי ז"ל והא דתני רב כהנא וכו' וכן עוצדא דהאי
 צייתא דהתם לא ווקייע לרצ דאפי' לוי וודה צהו וקוס דכיון שרית צטר נכנס צהם הטועם
 אותם יהא קצור שוונשו של צטר נצנע צהם וכי אכיל להו כרותא וותחי' כצצ"ח ווטו"ה
 אקור, ושא"כ צצטר שמועה שללאו עם צטר כצילה שאין ריחו וטעמו של כצילה נכנס צהם
 כלל, ועוד שאפשר שחוור הוא שהחויירו צצצ"ח יותר ושא"ר אקורין דוקוס דלא צדיילי איכשי
 וייבי' דכל ח' היחר צפ"ע החויירו צו יותר ושא"ר אקורין כוון שהחויירו צו שלא להעלותו עם
 צטר על השולחן, ושא"כ צצטר אקורין שאם אוכל עם הגוי על השולחן וועלה עליו יין נסך
 ושא"ר אקורין הלכך צפת שאפאה עם הללי נויי גזרו צו הואיל ויש צו ריח צטר שלא לאכלו
 כרותא ולאו וקוס דריחא ויילתא דח"כ אפי' צפ"ע תהא אקורה ופני' הרגל עצירה שופני'
 שאדם אופה ווונרו צפעס ח' ליוויס הרצה אס אתה ותיירו לאכלו צפ"ע יצא לאכלו כרותא,

ואכל כאן כיון שאף בחלב אינה אסורה וכן הדין דריחא לאו מילתא היא לא אסורה צפ"ע דהו"ל גזירה לגזירה, אבל לאכלה עם חלב אסורה לכו"ע וטעם חוורא דצ"ח, ואפי' לוי ורצח דחית להו ריחא לאו מילתא היא ויודו זה ט):

שם. כל

שאינה חקירה כלום ואינה נאכלת מפני זה. פירש"י ז"ל דלאו דוקא אינה נאכלת אלא שפגם טעמה מפני זה, וראי' לדבריו וקדירה שאינה צה יומא דקרינן לה כותן טעם לפגם, וזודאי שאינה פוגמת התצטיל כל כך עד שלא יהא נאכל, ובקדירה צה יומא נמי חזרי' א"ל דלא פגמה פורתא חלווא דפגם שרי, וראי' לדבר עוד משמן ודצטוקורט של חלתית ודווייתן שהחירו צפ' אין ונעמידין וטעם כותן טעם לפגם וזודאי שאינן נפסקים נאכלת אדם שהרי כולן נאכלין הן ש"ו דכל היכא דא"י פורתא דפגם שרי, ואע"ג דנותן טעם לפגם ונצילה גזרי' ל"י וכל שראוי' לגר טעם נצילה ואע"פ שפגמה החם היינו טעמא מפני שנאכל צפ"ע והלכך עד דפגמה לגזרי' ונאכלת גר אסירא אבל איסור תערובת שהולכין בו אחר כתיבת טעם, כל שטעמון פגם התצטיל קלת ויזהר לפי שאינו כותן טעם אדברה פוגם הוא, וכי גזרי' ונצילה צפ"ע לפגם ויזהר, י"ל דהכי גזרי' ויה מוליכו בצנולה שלא אסרה תורה אלא כשהיא ראויה לגר מפני שהאכלה נהנה וכן האיסור אע"פ שהיא פגומה קלת, אבל כל שאינה ראויה לגר כיון שאינו נהנה וכן האיסור התורה התייחדה ואע"פ שחל עליה איסור ויתמי' אף באיסור שנתן טעם צהייתר כיון שהייתר נפגם קלת וכן האיסור נוולא עזה שאוכלו אינו נהנה וכן האיסור אלא ונלעער עליו הלכך שרי ואע"פ שחל איסור ויתמי' באותו דבר שכתערב צהייתר, ולפ"ז ל"ל שאם הגדיל האיסור וידתו של היתר עד שהוא ונציה יזהר כשאוכלו בגדל וידתו ויזהר שהוא פוגם צהפסק אסור עד שיפסק ונלאכול לאדם כנצילה, וכי חזרי' דצפגם כ"ט קמי' כשפוגם יזהר צקלקול טעמו ויזהר ששצציה בגדל וידתו ול"ע, וי"ו כ"ל צדור דכל דאיכא כזית צכדי אכילת פרס אע"ג דכותן טעם לפגם אסור עד שיפסק ונלאכול לאדם דהיינו נצילה גופה ופשוטו הוא, אלא שראיתי לרצ"ח ז"ל צקי' תורת הצית הארוך שהתיר צנו"ע לפגם כל שהייתר ונרובה וכן האיסור, וכן דצדירים הנאוסים ונחילתן כעכבר וכיוולא צו שכתערבו צהייתר ונרובה ויזהר כ"ט ונתן טעם לדבר דאי וטעם וינשן דאורייתא צרובה צעיל ואי וטעם טעמון אין כאן וטעם כותן טעם כיון שהוא פוגם, אלו דבריו ז"ל. ולא נתחווירו לי דכל היכא דאיכא כזית צכדי אכילת פרס אסור ולוקין עליו ולא צעיל, ונצילה נמי ליכא לנוגזר אע"ג דפגים כל היכא שצגדיל האסור וידתו של היתר וכ"ט דאיכא כזית צכדי אכילת פרס דנו"ו נהנה וכן האיסור אלא"כ נפסק ונלאכול לאדם כנצילה אלא כנו שכתצית עיקר, אבל הראש"ד ז"ל טרח לפרש דכי קאזרי' וריחא נאכלת דוקא קאזרי', ולא עלתה צידו:

ד' ק"ז

ד ב ק ש ל מ ה

כל

הדברים האלה הם כחוצין צפי' להרי"ף צפ' גיד הנשה. ויזהר גם צפי' להרי"ף כאן, אמנם שם אין הדברי' הללו מוצאים צפ"ע הרמב"ן כ"א אחר שהקשה על הרי"ף כנו צכאן, כתוב ועוד דאפשר דוחתי' דרצ כהנא ועודא דצינחא אפי' לוי ויזהר וכו' עיי"ש, ולפ"ז אין לו הצנח, ופלא שלא הרבישו צום עיבודי' הדין שם, — ודי הרמב"ן הללו הם צחי' הרמב"ן פה, אולם שם העשיתק ספר יציאנו וידו כאן מוצן כונחו :

ד' ס"ז ע"ב. **לא** אכרה תורה אלא קדימה צת יונא דלאו לפגם הוא. פי' כגון שידוע שנתצטב
 זה איסור באתרו יוס, הא אינו ידוע ונדלח' שרי דקתס כליהס של גויס
 אינן בני יוונן כונו שנתצאר צראיות צרוכות צפי' אינן ועוונדין, י' אצל ודרצבן הוא שאסור
 לצטל צהן לכחתי' ואס ציטל צהן וותר וכדלונרי' צטילתי פקקין וכולן צטיטל צהן עד שלל
 הגעיל עד שלל ליצן תני חדא וותר, ואוקיננא לה צסוק פקקין כו"ד נו"ט לפגם וותר, ולא
 תינא דכי אונרי' דוודרצבן אסור לצטל לכחתי' הכי ויילי' וסוס חטש קדימה צת יונא, הא כל
 שידוע שאינה צת יונא שרי אפי' לכחתי' דליחא אלא אפי' דודאי אינה צת יונא אסור לצטל
 צה לכחתי' אפי' ודרצבן, ורלי' לדצרי' א) ודלונרי' צפי' כל הצטר ד' קי"ח דהסיא פוככא דהות
 צי רי' אנוי דונלח צה ציטרל ותרצס, ולי' ק"ד דקדימה שאינה צת יונא שרי לצטולי צה לכחתי'
 לונה לי' לתצרה לטסייה עד לותר ולטתונס צה אלא ש"ו דוודרצבן אסור לצטל צה לכחתי',
 כך שונתייה לזו צטס הרונצין ז"ל :

שם. **אמר** עולא ונחלוקת כשהצביח ולצסוק פגס אצל פגס ועיקרא ד"ה וותר. קסה לי
 דודאי לצצרי' דעולא ונאן דאסר לאו ונגעולי גויס גונר, דלי' הוס גונר וניייהו
 אפי' צפגס ועיקרא הו"ל לויסר דגיעולי גויס פגוונין הן צתצטיל ועיקרו, א"ו לעולא כוליהו
 קצירא להו דלא אכרה תורה אלא קדימה צת יונא, וכיון סקן צמואי שטשציה ולצסוק פגס
 פליגי דכל הך שקלא ועריא דלונרי' עד הטתח' נו"ט דר"ג, ו"ט דר"ס, אליצא דעולא ליתה
 כלל וכדכתיצבא, ותו קסיא לי' לנאקנא דקוגין דלונרי' אליצא דכ' יוחנן דצפוגס ועיקרא
 ונחלוקת

ד ב ק ש ל מ ה

לעיל קו"פ אינן ועוונדין חקר איזה דפין, ועי' צפי' להרי"ף שם גזי פת של גויס שכתב כן :
 (א) כן כתב גם צפי' להרי"ף צפי' כ"ה שם, ובחשו' וסרלנ"ח צפי' קכ"ח תונה על ויה שהולך להציא
 רלי' עי"ז ותי"ה ופורט בגו' צוכילתין די עי"ז וכלן וליך לשתרי גזירה קדימה שאינה צת יונא וסוס
 קדימה צת יונא (ועי' צנתצ סופר חור"ד קי' ע' שנטאל עי"ז, ונעלס ווננו די סרלנ"ח סכ"ל) והכריח וזה
 דעי"כ לא הי' גירסתו צגוני' כונו שהוא לפנינו אלא הי"ג שאינה צת יונא לשתרי וכו', ולפי' אין וסס
 רלי' די"ל דר"ל שאינה ודאי צת יונא אלא ספק לשתרי ועי"ז קאנרו גזירה וכו', אצל צודאי שאינה צפי' לא
 שנוע וזה עי"צ, ודצרי' לריכוס ציאר דלכחי' לפ"ד יקסה ולי פריך ספק צפי' לשתרי הא הוי ספיקא דלי',
 אונס דצרי' יכתבו לפני' הר"ן בהרי"ף צפי' אינן ועוונדין דקתס כליס של ככרי תלין דלונס בני יוונן וסוס
 דהוס ק"ס חדא שונא לא נשתונשו צה היום וחת"ל שנתונשו צה היום שונא צהיתר (ועי' צתוס צוכילתין
 די ל"ח) דלפי' צפיר פריך שאינה ודאי צפי' לשתרי דהה הוס ק"ס, ותי' גזירה וכו' שאעפי"כ אכרה חכנוס
 לכחתינה, (ועי' צחתי' חור"ד קי' קי"ד סנדי' שם כלה שהוא פי' כן אף לפי גירסתינו ולי"). ונה וחד
 שונתי צראותי צפי' הישר לר"ת צקוסי' תקפ"ח ובקוסי' תקל"ה שכתב דיש ספריס דלא גרסי לי' כלל עי"ז,
 דא"כ אין ווקוס לתווה על הר"ן והרש"ח אלא הציאו רלי' וסס, ווד' הראצ"ד הנוצח צח"ד קי' קי"ז
 וצואר שגס גי' הי' כונו שהוא לפנינו שפי' אצל הקדימה אסורה לצטל צה לעולם וכו' דילונא אחי לנעצד
 בקדימה צפי' שהוא לשצח והכי אסיקא צונקי' עי"ז עכ"ל, אצל צספרו האטכול (ס"ג ל' 103) ב' דצרי'
 אלו צהי"ל דילונא אחי לנעצד בקדימה צפי' שהיא לשצח כדעונכ' ונפיככא דר"ח וכו' עכ"ל והוא פלא, והכ
 הוגיה צחל אטכול שם לא הרגיש צה :

ונחלוקת חזל צהשצציה ולצקוף פגם ד"ה חקור, חושי עודה וואן דאור כו"ט לפגם מותר
 דליחקר צהשצציה ולצקוף פגם, דודאי וו"ד מותר ונצילה גזר וס"ל ללחז בצקוחה וועיקרא
 צלחוד התירה התורה אלח חף צנוצווצת ולצקוף ח'פגומה וכיון סכן חפי' צהשצציה ולצקוף
 פגם הו"ל לוישרי' כיון דונצילה גזר, וס"ל דלחיצא דעולח היינו טעמינו דר"ט וס"ט דתרויסו
 ס"ל דנצלה סהתירה התורה חפי' צשאינה סרוחה וועיקרא, ווינה גזר ר"ט דונה נצילה חע"פ
 סחל עליו' חיקור כשהיתה וסווצתה כספסלה ונלחכול לגר שריא, חף סערווצת זה של היתר
 וחיקור חע"פ סחל עליו חיקור כשהוא וסווצת, כספסגם לצקוף שרי, וחע"ג דלח דווי חאי
 פגם לפגם דנצילה דהתם חינו רחוי כלל והכח רחוי' חע"פ סנפגם כצכחצכו למעלה דכיון
 סחין וסושו של חיקור כאן אלח טעווי, כל סחוחו טעם פוגם חוחו סהיתר קלה, רחוי להתינו
 כנצילה שחינה רחוי' לגר כלל, סהרי חינו כהנה וון חאיסור, ור"ט ס"ל דדוקח צפגום וועיקרא
 הוא סרחוי להסוות פגם זה וחע"פ סחינו פגם גזויר כנצילה שחינה רחוי' לגר סהיא פגומה
 לגזויר, לפי סצפגום וועיקרא וועולם לח הוסצח תצטיל זה וסווחת טעם חאיסור חדרצה כפגם
 וסווח וחכח לוישרי' חע"פ סהיא נלחל כנצילה שחינה רחוי' לגר [דו"ט חינו] כהנה וון חאיסור
 חזל כל סהשצציה ולצקוף פגם, כיון סצטעה סהשצציה נלחקר תצטיל זה ח"ל להתינו עד ס'פסל
 ונלחכול לחדס כנצילה סחע"פ סחיסור זה וסווחת טעם הוא צח וחלנו הי' פגום וועיקרא חע"פ
 סהי רחוי לחדס לחכול הי' מותר לפי סחינו כהנה וון חאיסור, כל סווסצח וסחילחו כעסה
 תצטיל זה כנצילה, דושי דאורי' צווקי חולין [ד' ק"ח] סחיתה עלומה נעשת נצילה וחקור עד
 ס'פסל ונלחכול לחדס חע"פ סווחת טעם הוא צח, קופו כסחילחו לח חורי' חלח חורי' כל
 סחינו כפסל ונלחכול לחדס כהנה הוא וסחצטיל זה סנעקה חיקור וסחילחו, חזל צפגום וועיקרו
 ד"ה מותר דחיכח לדווי' לנצילה כדכתיבנח, היינו טעמח דעולח. — חזל ר' יוחנן דאור
 צפגום וועקרו וסחלוקת חזל צהשצציה ולצקוף פגם ד"ה חקור, ס"ל דר"ט ור"ט צחא פליגי
 ר"ט גזר וגייעולי גוים דחע"ג דפגום וועיקרא חקר כחונח חילכך ע"כ דר"ט נצילה דשרח
 רחונח בצקוחה וועיקרא שלח חל עליו חיקור וועולם, ולפיכך חקרה תורה גיעולי גוים לפי
 סכצכ חזר חיקור צחוחו צלע קודס סהי' צלע צדופני חכלי, סחינו חתירה תורה נצילה שחינה
 קרוחה וועיקרא לח הי' חפטר סהיו גיעולי גוים חקורין וחע"פ סחין כפסלין ונלחכול לחדס לפי
 סטוין הן עם נצילה סהשצציה ולצקוף פגומה וכמו סכחצכו, היינו טעמח דר"ט דלחקר חפילו
 צפגום וועיקרו, חזל ר"ט ס"ל דכשהיתירה תורה נצילה חפי' צהשצציה ולצקוף פגומה סחיתתה
 חע"פ סחל עליו חיקור כשהיתה וסווצתה, הלכך ע"כ חיקור סנתן טעם צהיתר ופגום וועיקרא
 שרי סטהו הוא עם נצילה שחינה רחוי' לגר חע"פ סהוא נלחל לחדס כיון שלח חל
 חיקור על תצטיל זה וועולם חע"פ סחל על דצכ זה חיקור קודס סנחערצ צהיתר, דו"ט
 חינו כהנה וון חאיסור, חזל צהשצציה ולצקוף פגם, צטעה סהשצציה כל תצטיל זה נעסה כנצילה
 וסווח חין לו היתר עד ס'פסל לגזויר ונלחכול לחדס וכטעמוי דר"ט חליצח דעולח ככ"ל :

ד' ס"ח. **ר"ש** לינערק היתר לחיקור וליחקר. קסה לי דהח חורי' צפי חנו עוצרין [ד' ו"ג]
 דצכל התורה כולה חין היתר ונלערק לחיקור חוץ ונלערק חוי, וח"כ סחור
 צצל חקטויר, חזל סחר חיקורין לח וצהדיח חורי' חחס דצתרוונה חין היתר ונלערק לחיקור
 דאורי' גצי התיח דהוקפה של חרוונה וכי וו"ט לחו ונשום דהיתר ונלערק לחיקור, לח ושי

כזית, כזית בכדי אכילת פרס, אלמלא דצתרוונה אין היחר וולטרף לאיקור, וצחדיא כניי חנן
ווייתי לה צק"פ כל הללוים שאור של חנוץ ושל תרומה שפגלו לתוך העיסה וכו', והבנוים
אוונרים צין שפגל איקור צתחילה צין שפגל איקור צקוף אינו אקור עד שיהא צו כדי לחנוץ,
דאלמלא דאין היחר וולטרף לאיקור, אדרכה זה וזה גורם הוא ונותר, וניסא לי דשאור זה
של תרומה אע"פ שאין צו כדי לחנוץ צשעה אי ו"ו כותן טעם הוא צעיסה אלא שכוין שאין
נוספיק לחנוץ אותו טעם שהוא כותן צעיסה טעם פגום הוא שכל שהעיסה ותחלת להחמוץ
ולא נגורה נפגמה ונשום האי טעמא קרינן צפי אלו עוברין לקידוק חנוץ נוקשה כדאי תס
ונוס"ה ונקטינן כיון שאיקור זה צפ"ע הוא כו"ט צעיסה צשעה אי אע"פ שאלו הי' צפ"ע היה
פגום צעיסה, כיון שעכשיו צלידוף הסיחר אין טעמו פגמו ליחצר ולהוי כשהשציה ולצקוף
פגם לפי שזה אינו ליידוף גמור דתינח דאין היחר וולטרף לאיקור שאיקור זה צפ"ע יס צו
כדי ליתן טעם צהיחר צשעה אחת, והיחר זה אינו לריד לו לקייצו צנתינת הטעם אלא גרנח
צעלנח הוא שגורם לו שאין טעמו של איקור לפגם, ועוד שצאיקור לצדו יס צו כדי לחנוץ
והיחר אין וקייצו אלא לקרב חינוכו, ונתרלינן דר"ס לטעמוי דאונר איקור ואיקור לא וולטרפי
וכ"ס שכל שהאיקור צפ"ע אין צו כח לאקור העיסה צשעה אי אלא צקיוצו של היחר שאין
הסיחר וקייצו לאקור אע"פ שאינו וקייצו גמור אלא גרנח צעלנח וקירוצ שעה אי צעלנח:
ד' ס"ט גמ' היכי דנוי צחזקת הונשחנור כדחני וכו', וא"ת וואי קח ונצע"ל כל היכא שלא
הודיעו שהוא ונפליג היינו חזקת הונשחנור, תי' הנוצ"ן ז"ל דצרישא דונחניתין
דככרי שהי ונעציר כדי יין תרהי קחני חזקת הונשחנור להיחרח, והודיעו שהוא ונפליג לאיקורח
דנשום דצרישא ככרי אוחז כדי יין צידו אע"פ שהן קתוונות צפקק של עץ וכמו ספירי הרב
ז"ל צונשחנינו ליכא לויטרינהו צלל הודיעו שהוא ונפליג צלחוד כיון שאין קתוונות יפה,
וקיפא דקחני ואם הודיעו שהוא ונפליג כדי שיטחום וכו' דונכלל דצלל הודיעו שהוא ונפליג
סרי צקתוונות לגוויי היא וכדקחני כדי שיטחום וכו' ונחני' הכי קחני ככרי שהי ונעציר עם
ישראל כדי יין ונקוס לנקוס אם היה צחזקת הונשחנור וותר ואע"פ שאין קתוונות אלא
צפקק של עץ, ואם הודיעו שהוא ונפליג אפי' קתוונות לגוויי כדי שיטחום ויטחום ויגבצ אקור
הלכך צככרי שהיה ונעציר כדן לא קרינן צפתחוח צלל הודיעו שהוא ונפליג צלחוד אלא
א"כ הי' צחזקת הונשחנור והיינו דצעי צגנו' היכי דנוי צחזקת הונשחנור ונקקחא צצא להס דרך
עקלתון דצכה"ג סרי, הא אינו לא יכול לצא להס דרך עקלתון אע"פ שלא הודיעו שהוא
ונפליג אקור כיון שהגוי נושא את החצית צידו ואין קתוונות אלא צפקק של עץ וכיולא צו,
והיינו טעמא דצצצא דככרי שהי ונעציר עם ישראל כדי יין קחני חרת, חזקת הונשחנור להיחרח
ואם הודיעו שהוא ונפליג לאיקורח, וצהנך צצי אחרניח לא קחני אלא הודיעו שהוא ונפליג
לאקורח ונשום דצכהנך צצי כיון שאין סככרי אוחז החצית צידו כלל, לא הודיעו שהוא ונפליג סרי:
אבל רש"י ז"ל פי' היכי דנוי צחזקת הונשחנור כדחניא לוור שכל שלא הודיעו שהוא ונפליג
אע"פ שהפליג ונחן יותר ונייל וותר כדחני' צצרייחא, וכן כחאם וודי הרב אלפסי ז"ל שבי
צהלכותיו היכי דנוי חזקת הונשחנור כדחני' וכו' ולא הזכיר צצא עליהס דרך עקלתון:
שם ע"ב. אבל ככרי צחנותרו אחיד לי' ליקא ועציר וואי דצעי אינח לא לריכה, כלומר קח"ל
ונחני' דלא חיישינן להכי, ונייהו אי חזינן ליה דאיפליג לקפיחתי, א"כ דאחיד

דשא דהכותא אי אית ליה לאשמועי אקור ואי לא כרי, וסייני דתני' בתוספתא הגניח יינו
 בקפינה וכנסם לכרך אע"פ ששה לזון ורובה מותר, אם הודיעו או שהפליגה ספינתו אקור,
 וראי' לדבר עוד ודלאורי' בסמוך ההוא חננל דהוא צציתא דהוא דרי ישראל צעיליתא וגוי
 בתחיתתא וכו' אתא גוי אחדא לדשא באפי, והא התם כיון דגוי דר בתחיתתא כונניח ככרי
 בתחתו הוא ולא הודיעו קהוא מפליג ואפ"ה טעמא דניינר אונר כי היכי דלקדים ולתאי
 אלא וכו' הא לא"ה כיון דאחדים לדשא חננל אקור לפי שטעמיו מוכיחין עליו דאי לאו
 לכסוכי לונה ליה לאחדי לדשא :

ד' ע"א . **גמ'** אונר אנוינר ונסיכה בנכרי קונה, כראה לי דלאנוינר צין דקצר ליה ככרי
 יוחנן דאונר דבר תורה ונעות קינות, צין אי קצר לה כר"ל דאונר ונסיכה
 קונה ופורשת מן התוי הכי קאונר ונסיכה צגוי קונה ולא ונעות, וראיה לדבר ודלאונרינן צפ"צ
 דצבורות (ד' י"ג :) ולאנוינר דאונר ונסיכה צגוי קונה הכיחא אי קצר לה כר' יוחנן דאונר
 דבר תורה ונעות קינות אצל ונסיכה לא קיחא לעויתך צכסף לגוי צנוסיכה, אלא אי קצר
 כר"ל דאונר ונסיכה ופורשת מן התורה לעויתך צנוסיכה ולגוי צנוסיכה לעויתך לונה לי,
 ונתרלינן לעויתך אתה ונחזיר אונאה ואי אתה ונחזיר לגוי אונאה, הכיחא אי קצר לה כר"ד
 גזילו סל גוי אקור היינו דאלטרין למטריא אונאה אלא אי קצר לה כנאן דאונר גזילו סל
 גוי מותר אונאה מצעיא אונרי אי קצר לה כר"ד גזילו מותר ע"כ כר' יוחנן ק"ל ע"כ סוגיא
 דהתם, ולפי סוגי' זה אין ספק דלאנוינר דאונר ונסיכה צגוי קונה ונסיכה ולא ונעות קאונר
 דאי ק"ד אף למנסיכה קאונר וה"ה למנעות מתי קא וקסי' התם אלא אי קצר לה כר"ל דאונר
 ונסיכה ופורשת מן התורה לעויתך צנוסיכה ולגוי צנוסיכה לעויתך לונה לי, הא מצעיא ליה
 למידרש לעויתך צמדא דהיינו ונסיכה הא לגוי צתתי ונסיכה ונעות כדקס"ד למידרש לעויתך
 צכס"ג צריס סוגי' דהתם, אלא ע"כ אנוינר ונסיכה ולא ונעות קאונר ונעו"ה מצעיא ליה
 לעויתך לונה לי דישראל כתי דייכי לנ"ד ונסיכה ופורשת מן התורה, וכיון שכן יש כאן
 שאלה אליצא דלאנוינר דנוקתי האי ונינרא דרצ דאונר להו להכנה סצותא אקדימו וסקולי
 זוזי וניינה צדאיכא עכבת יין אפונא דונא טענשה כיון נסך קודם טענך אוחו הגוי ונעו"ה
 ונכריך רצ לונקדס ולמשקל זוזי וניינהו, ולפום זאי דכתיבנא קטיא עוצא כי ונקדווי וסקלי זוזי
 וזאי הוי דכיון דלאנוינר ונסיכה קונה ולא ונעות כי קא הוי יין נסך אכתי צרעות ישראל הוא
 וכסגוי מושך אוחו ונקנין צאותה טעה, דמיו סהקדים לישראל דמיו יין נסך קא שקיל, וכי תינא
 אע"ג דלא קני ליה זוזי לגוי ונ"ו על דעת סיוליחא ישראל כנסם לו וזוזי דישראל הוו לגוי
 ונאותה טעה נעשו הונעות של ישראל אע"פ שלא קנו לו לגוי את היין, ולא דמיא להא
 דאונרי לקונן דצשהקדים לו דיכר כל זמן שלא פסק דמיו אקורין כיון שלא [קנה] ונעותיו
 דהתם היינו טעמא דכיון דלא פסק לו לא כנאכא דעתיבו וזוזי הוו פקדון אצל הכא קיס
 להו דלא סדרי צהו וקנה להו ישראל להכנה זוזי ונסיכה טעמא, אכתי לא ניחא דכיון דקיי"ל
 דכור צשלטים אפי מוכר נך יכול לחזור צו אפי' צקאה אחרונה כנאל טזה הגוי אפי' לאחר
 שקיבל לתוך כליו רוצו של יין ונעשה יין נסך יכול לחזור צו ואילו חזר צו הייב להחזיר לו
 הונעות, וכיון שיכול לחזור צו כנאל שישראל זה רולה צקיוונו של יין נסך כדי יחזור צו
 הגוי ויהא חייב להחזיר לו הדנוים, והיכי אונרי' ש"ו לנרן חצור כנ"ו ניחא צהכי, אדרבה
 קשיא

קשיא טפי שמואל טייבו של ישראל שהוא עונד עדיין לתוך כליו נתחנך והוא לריך ליתן
 אחרו לגוי כדי שלא יהא חייב להחזיר דמיא שקיבל ונמלא רובא בקיומו של יין נכד, זו היא
 שאלתן של הראשונים ז"ל ונכח קושיא זו אונרו דאוינור דאונר ונשיכה בגוי קונה אף ונשיכה
 קאונר וה"ם לנשות, והא ח"א כנו שבארתי מההיא קוגי דבכורות, ולפיכך כ"ל שאין זו קושיא
 כלל דודאי לאוינור רב הכי אונר להו להכי קצוותא אקדיוו וסקולי זווי ונייהו והתנו עונה
 שאם יחזרו צהם יהיו הנושות טצידיכס ונתנה טצודאי לא יהיו ישראלים הללו וניחיס שיחנך
 יינס בכליו של גוי ושח"ב יהא נשות ציד גוי לחזור צו, ועוד שקרוב הכי צוה לונר שאין
 לריך תכאי צוה שכל שנתן הגוי ונעות ליד ישראל אע"פ שאין הנושות קונות כיון שהפקיד
 ישראל ייבו ע"פ הגוי וא"א לגוי להחזירו לישראל להיתירו הראשון נקנו לו לישראל ונעותיו
 ואפי' חזר צו הגוי אין ישראל חייב להחזיר לו ונעות, כנאל שאין ישראל זה רולה בקיומו
 של יין נכד כלל ומש"ה שרי באקדווי ונשקל זווי ונייהו אע"פ שלאוינור ונשיכה קונה
 ולא ונעות :

שם. **רב.** אשי אונר לעולם ונשיכה בגוי אינו קונה, פי' רב אשי ק"ל כר"ל דאונר ונשיכה
 מופרשת מן התורה כדאי' צפי הזהב ודרוש הכי לעניינתך צונשיכה הא לגוי
 צבכק, דאילו לרי יוחנן דאונר דבר תורה ונעות קונות איפכא הוא לעניינתך צונושות הא לגוי
 צונשיכה, וא"ת ח"כ היכי ח"ל רצינא לרב אשי צסוף קוגיין ת"ט דאונר רי חייא צר אצא אונר
 רי יוחנן הא רב אשי כר"ל ק"ל ודלח כר"ל, י"ל דהכי קאונר ליה ת"ט מנימלח דקיי"ל הכי
 דההיא דרי חייא צר אצא הלכה פקוקה היא :

שם. **אמר** רב אשי ונחא אוינא לה כדאונר להו רב להכחו קצוותא וא"ת ונאי קא ונייתי
 רב אשי ונניינריה דרב כר"ל ק"ל כדאונרי צפי הזהב אונר רבא קרא ונחכי
 ונשייב ליי לר"ל וכו' ונחכי ונאי היא נתנה לצלן ואונר רב צנן דוקא וכו' ולר"ל דאי ונשיכה
 בגוי אינה קונה ונשו"ה לריך לאקדווי ולנושקל זווי וניייהו ואוינור דאונר כר"ל דק"ל דבר
 תוי ונעות קונות הא לגוי צונשיכה, יש לוי לונר דאוינור דאי לא ונשיינא אי כר' יוחנן דוקא
 ואי אפי' כר"ל וכדאי' צקוגי דבכורות וכו"ט לנעלה דאי ק"ל לאוינור גזילו של גוי אסור
 וניינרי אפי' כר"ל אתיא ונשו"ה ונייתי רב אשי ונחא אוינא לה ונרצ אע"ג דרב כר"ל ק"ל,
 ועוד דנעשה רב : ולענין פסק הלכה קיי"ל באוינור דאונר ונשיכה בגוי קונה דנוסקא
 דקוגיין הכי ט"ו ונשיכה בגוי קונה הלכך לא לריך לאקדווי ולנושקל זווי וניייהו אלא כיון
 דנשכ"י קניי יין נכד לא הוי לניינר צהנאה עד דנגע צי ציין צונגע צכונה ואפי' אי כייל
 ורנני לונח דגוי ואיכא עכצת יין אפונח דונחא שרי והא קיי"ל כרצ"ג צסתס יינס ואפילו
 יין ציין הלכך לא קיי"ל כרב, אצל רבי' האי גאון ז"ל פסקה לרב צספר הנוקס צטער י"א :
 שם ע"ב. **א**י דקא כייל ורנני לונח דישראל הכי כנוי, ונחא טנעני טנשיכה או הגצה אפילו
 בכליו של מוכר קונות דאנ"כ לוקונה כגון דכייל ורנני לכליו של ישראל דלא קני
 ליי צונשיכה וכי קא הוי יין נכד אחתי צרשותא דישראל הוא ונשו"ה לריך לאקדווי ולנושקל
 זווי וניייהו, והא שלא כדברי ונקלח הנופרסיס ז"ל שהם קוצרים דנשיכה והגצה בכליו של
 מוכר אינן קונות ונפני טעדין פירות צרשות צעליס הראשונים הן ושנעמין הויא תיובתיהו :
שם. **הבא** צנאי עסקינן דקא כייל צונחא דגוי, פי' וכגון דאיכא עכצת יין צקרקעית של
 כלי

כלי וכדחוקי לה צקוף, דליכא לפרושה ושוס איסור כלי עלמו דהא קי"ל כודות הגוים וקנקניהם ויין של ישראל כנוס בהן אסורין ואין איסורן איסור הנאה, ומ"ו דלא כרשב"ג אחיה דא' כרשב"ג הא אומר יונכר כולו חוץ ודווי יין נסך שבו, וכן כווי הא דחקשין ש"ו כלוק חבור הוא דלא כרשב"ג אחיה דא' כרשב"ג אע"ג דכלוק חבור הא' כלוק לא ונתקם אלף מפני תערובת של יין אסור זה שהוא בשולי סבלי ולרשב"ג יונכר כולו חוץ ודווי יין נסך שבו, אלף דנטר לה תלמודא עד סוף סוגיין לומר דלא כרשב"ג, והראש"ד ז"ל אומר שאפילו נגע גוי צקלוח הוירד וכלי לכלי דוותר יין שבכלים הללו ושוס כלוק ויונכר כולו חוץ ודווי ונגען דכלוק כהתערובת חשזין לי' אצל לא כאלו היה כל היין בכלי א' ונגע צו הגוי הלכך יונכר כולו חוץ ודווי איסור שבו :

שם. סוף סוף ווכי ונעא אורחא דונא קני' יין נסך לא הוי עד דנגע ציה, ונחא שוועין שאור כלי ככלי דווי וקוה, וא"ת דהא אורח' צפי הזרק (ד' ע"ט) שתי קופות זו לפנים וזו פניוית שלה וחילוכית שלו וזרקו לה אע"פ שהגיע לאור פניוית אינה ווגורסת ו"ט דהא לא נח ונקטי' וכי נח ונאי הוי כליו של לוקח צרפות וונכר הוא ונתחלין הכא צווי עסקי' צקופה שאין לה שוליס כל' לחילוכה אלמא אור כלי לא קנה עד שינוח צו. ואיכא למוור דשאני גט דווידי דונטר צע' דוויא דידה וצאור כלי לא ונינטר שאין ונחילות כלי עשויות לשמור וצאורן, אצל לענין קני' ודונעא לאור כליו קני' וגט כווי ודונעא לאור חלירה ונינטר ווגורסת כך כ' הראש"ד ז"ל, ואין לריך לכך דהתם היינו נענא דכסהגיע לאור פניוית אינה ווגורסת לפי שהגט אף בהך ונחילות של החילוכה קהיא של צעל הוא עומד וכיון דפניוית לאו צונחילות דחילוכה ונינטרא דלאו להכי עזידי וכדא"ה התם והאי גיעא ונינטר אף צונחילות דחילוכה אינה שאף צונחילות דצעל ונינטר :

ע"ב. מיתובי הלוקח גרועות וכו' ואי ס"ד ונסיכה צגוי קונה אנאי יחזיר, וא"ת ואלף ונאי ונעות קונות ולא ונסיכה א"ה היכי קתני סיפא אם ונשתן ונעות ונך יוליך הנאה לים הונח אפי' לא ונך כווי כיון שקיצל ונעות יוליך הנאה לים הונח דנעות קונות ולא ונסיכה, י"ל דאין ה"כ דלנאי דקס"ד ונך צסיפא לאו דוקא אלף אידי דנחא רישא ונך נחא סיפא כווי ונך וה"כ אור' צפ"צ דצבורות (ד"ג):

שם. דר"ג גברא דא"ל לחצרי' אי ונצניכא לי' להאי ארעא לדידך ונצניכא לה צוואה זוזי [אלז זכסה לאיניש אחרינא] ואסקי' דכל היכא דלאו זוזי אנטוסו קנה קנא, וכתב רצ"י הא' גאון ז"ל צם' הונק דדוקא כגון שקנו וון הונכר וא"ל דהקניתיך דעוים כך וכך ונעכסיו ולכשארלה לנוכרה והקרקע עומד ציד הלוקח, אי הוי כה"ג קני לי' ואי לא לא קני ליה, וכן כ' הרב אלפסי ז"ל צקוף פ' צית כור וקי"ל. כל הכי שנעתתא כינה כדאמר להו ונעכסיו וקנו וייד, וכן עיקר שלפי דרך זה הרי הוא כנוכרה על תנאי, אצל אם לא תאור כן קנין דצרים צענא הוא ואפ"ה אסקי' דאי ונכח ונאם ועשרים לא קנה קנא דזוזי אנטוסו, וכתב סרנצ"ן ז"ל דענא דנילתא דודווי לה לאונסא ושוס דכי היכי דאונסא ונעל תנאה דאורי' אונסא לא אסיק אדעתיה עד דונקצל עלי' צפי' כל אונסא דנחילי, ה"כ הא' דזכסה צוואה לא אסיק אדעת' דהוה ונאי לאצובה צוואה ועשרים ונשו"ה לא קנה קנא דהו"ל כוואן דאור לי' אי ונצניכא לה צוואה זוזי לדידך ונצניכא לה, וכיון דלאונסא

ודמינן לה, אי ח"ל צפירוס אי ונזכינא לה לעולם אפי' זכונה לדידך ונזכינא לה, קנה
 קנה דהו"ל כמאן דקציל עליי כל אונסא דנחיליד זה. וכתב הרמב"ם ז"ל שכיין שהראשון
 קנה ונסעת הנאי ראשון וכמו שכתבתי למעלה ואין נקחו ונחטבל אלף זעננת אונס, ה"ו
 היכא שמואלך זראשון ולא לכה ליתן לו אלף ונאה, הא חילו לכה לתת ונאה ועשרים או שלא
 מונך צו כלל אלף סהלך ומכרה לשני קנה קנא, דכל כוונת דלף ומונך זראשון לאו אונס
 הוא, והרמב"ן ז"ל חולק בדבר שמוכין שהוא מולא עבורה יחד ונאה שהתנה עם הראשון
 נחטבל ומכרו ואינו חוזר ונעור אע"פ שחזר הראשון וכוונת זה כל אותן דמים שכותן הסמי:
ד' ע"ב. אמר ר"ה הנלוך והקטפרס ונעסקה טופח חזר ליינ נסך, ונחטבל דר"ה דלחור
 נלוך חזר ליינ נסך אף זנלוך שאין קופו לירד קאנור, דנלוך דמתכ"י
 דתני דאינו חזר לטוונאה ולטערה זנלוך שאין קופו לירד הוא, ודכוותה אור ר"ה דאפילו
 נלוך כה"ג חזר ליינ נסך ורמי לדבר דמתכ"י זנלוך שאין קופו לירד היא דהא זריש פרק
 הנציא (ביעין ד' ע"ז) אוקינא לה להאי מתכ"י כ"י יהודה, ורי יהודא ק"ל דזכל טקופה
 לירד לאורי גוד אחית וסוד חזר לאורי גזי וקוה טיש צו וי קאה וכוונות וירדו טיט
 ועצלו צום אחר זה דאס רגליו של ראשון כוגעות צמיס אף הסמי טיור לאורי גוד אחית
 כדאי' הסם, וכיון דהך מתכ"י דתני הנלוך אינו חזר לטוונאה ולטערה אוקינא לה הסם כר"י
 ע"כ זשאין קופו לירד הוא ועלה קאנור רב הונא דכה"ג הוי חזר ליינ נסך אלנא דכ"ה זנלוך
 שאין קופו לירד קאנור, ונאן דפליג עליי ק"ל דאפי' נלוך טקופו לירד ל"ה חזר כדפליגי
 רבנן עליי דכ"י הסם ולאורי דאפי' רגליו של ראשון כוגעות צמיס הסמי טווא דלף לאורי גוד
 אחית, וא"כ אפילו לר"י דס"ל דהאי דקאנור כ"י גוד אחית קל הוא שהקלו חכמיים זנוקה
 אזל שאר ניילי ל"ה חזר, והכי מוכח צ"י הנציא טיין, ורמי לדבר דנאן דס"ל נלוך אינו
 חזר אפי' זנלוך טקופו לירד קאנור מלאורי' זקוגיין ת"ט הנערה נחצית לבור קלוח היורד
 נעספת חצית אסור ט"ו נלוך חזר, והא קלוח זה ודאי קופו לירד ואפי' לאורי' ט"ו נלוך
 חזר ונכלל דלנו"ד אינו חזר אפי' זכה"ג קאנור, נולא דלנו"ד נלוך חזר אפי' זשאין קופו
 לירד הוי חזר ולנו"ד אינו חזר אפילו זקופו לירד לא הוי חזר: ולעגיין פסק הלכה כהז
 ר"ה ז"ל דאע"ג דלף נקטייע ר"ה ונהי ומתיחתא קי"ל כותי' דליכא נאן דפליג עליי, דרב
 כחנן לא פליג עליי אלף ח"ל ונאן לך האי קצרה דילנא חית צדי' ונחתי' ואגורה ונתי' אזל
 לא חלק עליו אלו דברי הרב ז"ל, וכן נראה דעת הרב אלפסי ז"ל, וכן פסק הר"ם זנו"ל
 זשי"צ ונחכלות אסורות, ואע"ג דלאורי' זדר' חייא נלוך תצעי לך, לא דחי' וניורי' דר"ה
 נטום ספיקא דרי' חייא דנאי דאצעיא להו לקנאי' דער פטורה זתראי, ורב הקדא נוי' ומשווע
 דכ"ה ק"ל ומלאור להו להנהו קצותא כי ונזכינאו חורא לגויס קטיפי קטופו ח"כ נפילו
 נטורו, הילכך קי"ל כר"ה דנלוך חזר ואפי' זשאין קופו לירד דר"ה אפי' זכה"ג קאנור וכוונ"ס
 למעלה, אזל ונקלת ונרצותי' הלכתיס ז"ל אי' דאפי' לר"ה גופי' לא פטיעא לי' דנלוך חזר
 דנעיקרא הוס. צעי' לניידק הכי ונישא דהך מתכ"י דנלוך והקטפרס ואקסי' ר"כ ונישא וסלקא
 שונעתין דנאי ליכא לנשנוע ניסא, הילכך לר"ה גופי' נקפקא לי' כי היכי דנקפקא לי' לדחמי
 די' חייא, ורמי לדבר דלר"ה גופי' ונקפקא לי' ונקפקא לי' ונקפקא לי' ונקפקא לי' ונקפקא לי'
 הסם ל"ש אלף שהחזיר בגרותי' לגח זכו, בגרותי' גופה זנואי ונחטבל זנלוך ט"ו נלוך חזר

הוא ודמינן כדאמר ר' חייא שפסקתו ללוחתו ה"כ שפסקתו צורו ואם ח"י לפשיטתא לן לר"ה
הו"ל למינור מידי הוא טעמא אלא לר"ה הא אומר ר"ה כלוק חצור, אלא ש"ו דלר"ה גופי'
לא פשיטא לי', ויודע חקדא נמי דאמר להו להכחו סבותא קטיפו קטופו ליכא לאתויי ראי'
דכיון דלר"ה נוספק"ל רב חקדא נמי נזהר עלה לכחתי כי היכי דלא לעייל לפשי' צספיקי'
דצבי אלא שיש לדחות ולומר דלר"ה ודאי פשיטא לי' כדנשנוע הכא לכאורה צסוביגין, והא
דאורי' צפ' ר' ישמעאל ש"ו כלוק חצור ודמינן לה ולא אורי' מידי הוא טעמא אלא לרצ הוכח
ר"ה ודאי כלוק חצור ק"ל, לאו ראי' היא דדילונא התם הכי דייק ש"ו נהא דק"ל לר"ה
דכלוק חצור ל"ן נקד וא"ה וחי קנ"ל הא חומה חדא זמנא, ונש"ה דמינן צספסקתו צורו
והא קנ"ל דאפי' למ"ד כלוק אינו חצור צספסקתו מודה, ועל זה הדרך נחתיימים דצרי הראשונים
ז"ל. אלא שקשה לדצריהם הא דאורי' צסנווך דנור זמנא ורצה צר ר"ה שרו למחתי
(צקנישקניז) [צקנישקנין] ואיכא דאורי' דרצה צר ר"ה גופי' עבד עובדא צנפשי', וכיון שהכלוק
אקור היאך אפשר דצקנישקניז שרי דודאי חצורו של כלי זה לא גרע ונחצורו של כלוק, ואע"פ
שהכחצ"ד ז"ל כתב בהשו' דכי אורי' כלוק חצור ה"ו וחי דחתי בההוא פתחא או בההוא
צרוזא גוי ונשום הכי ל"ה חצור, אינו נוספיק אללי שכבר הכרחו לנעלה דלר"ה דאמר כלוק
חצור אפי' צכלוק שאין קופו לירד קאמר, הלכך נשנוע דהך שריותא דקנישקניז פליגא אדלר"ה,
וכן נמי הוה עובדא דהסיח חציתא דלשתקל לצרוזא דצקו"פ ר' ישמעאל דנוסקי' דכל דחתי
צצרוזא אקיר ואידך שרי, נשנוע דפליגא אדלר"ה, סוף דבר שאין לאיסור של כלוק הכנע גמור
ען הסוגיות ורפוי ורפוי צידן, והרב צעל הוואור ז"ל כי שדעתו נוטה להחירו דציעבד דהא
קיי"ל דטהרות עדיפי ויין נקד ואורי' דכלוק אינו חצור לא לעוונאם ולא לטהרה כ"ש שיש
לנו לומר ציין נקד שאין הכלוק חצור הוא ולהחירו דציעבד :

מתני' יין נקד אקור ואוקר בכל שהו, פי' רת"ס ז"ל צקי הישר דדוקא ציין נקד ונש
דוויא דויס צויס שאין הדצרים אמורים אלא צויס סתמנכו ודאי לע"ז אצל סתם
ייכס צנותן טעם כשאר אקורין צצחורה, והקטרו עליו ודחתי' צחוספתא גוי טעם צווינקת
ונפלה וננו טעם כ"ש אקורה ופני טעפה של יין נקד אקורה ואוקרת צב"ט, אלנא סתם
ייכס נמי צוויס צנשהו, וליכא למינור דהאי תנא דצרייתא קוצר כל ויין צוינו צנשהו דל"ב
לנה לי' למחתי ופני טעפה של יין נקד וכו' כל אקורין צצחורה נמי הכי דיכייסו דצוויס
צנשהו אלא ש"ו דלהאי תנא דוקא ציין נקד אצל צשאר אקורין לא, וש"ו דסתם ייכס אוקר
צנשהו כ"ן נקד, וניסו דוקא ציין סנאקר בהנאה אצל יין שאינו נאקר אלא צשהי אינו
אוקר צב"ט, דהא אורי' צגוי צסנווך דהאי דאוקר יין נקד צכ"ס ונשום חומרא דע"ז הוא,
הילכך דוקא ציין סנאקר בהנאה שיש צו ונשום לתא דע"ז אצל ציין שלא נאקר אלא צשהי'
דלית ציה ונשום לתא דע"ז לא :

גמר' כי אתא רב דינאי אומר ר' יוחנן הווערה י"ב נחצית צצור אפי' כל היום כולו ראשון
ראשון צטול. פי' כגון שלא נפל צצת אחת יין שהוא ראוי ליתן טעם צויס שהוא
כשיעור יין צצצור הא אילו נפל צצת אחת יין סה"י ראוי ליתן טעם צכיולא צו צשאינו מינו
ודאי לא אורי' ר' יוחנן ראשון ראשון צטול, סכל סנפל צצת אחת כדי נחית טעם אפי' איסורא
לנו התיירא לא צטיל סהרי סנינו שאור של חרונה ושל כלאי הכרס סנפל לחך העיסקא,
אלנא

חלמא איקורא סגפל לגו היתירא צב"א כדי כתיבת טעם לא צטייל, וא"ת א"כ וואי קא וקאשי
 על"י דרב דיוני אומר כ"י מרחקן יין צמים צרותן טעם וואי לאו דקא כפיל חומרא דאיקורא
 לגו ויא דהיתירא וואי קושיא ליווא ל"י הכא צוואי עסקי' כגון סגפל צב"א וצב"ג אפי' כ"י
 מודה ללא צטייל וכדכתיבנא, ל"י אין הכי מוני דהוה וואי לשווי הכי אללא איידי דאלטריד
 לחוקמא לרישא דוקא צדקא כפיל היתירא לגו איקורא חוקמא לסיפא צב"ג, וחוקמא ציין סגפל
 צמים וועט או צב"א סכל שהמים של איקור נתן טעם ציין של היתר כאקר :

שם. תנן יין נסך אקור ואוקר צב"ט וכ"י לא דקא כפיל היתירא לגו איקורא, פירש"י ז"ל
 דקמא קמא דהיתירא צטייל ומסו"ה אוקר צב"ט, ולפי דבריו ז"ל אינו כפל יין של
 היתר לתוך יין של איקור שיטור גדול צבת א"י שלא הי' ציין של איקור שיטור כדי ליתן טעם
 צב"טאל צו צטאינו ויטו מותר טמא שטינו אוקר צב"ט אינו אללא היכא דכפל היתירא לגו
 איקורא פורתא פורתא ונטוס דקמא קמא צטייל, וכיון סכן קשיא עובא א"כ וואי רבותי' דיין
 נסך ושארי אקורין דתנן צ"י אוקר צב"ט אף צכל אקורין קצתורה י' לך לומר כן דהיכא
 דכפל היתירא לגו איקורא פורתא פורתא ראשון ראשון צטיל שאי חתה יכול לומר דדוקא
 ונטוס חומרא דיין נסך הוא דאוורי' בהיתירא לגו אקורא דראשון ראשון צטיל לא צטאר
 אקורין, שהרי אפי' לקולא חתה לומר כן דהיכא דכפיל אקורא לגו היתירא ראשון ראשון צטיל
 שהדין נתן כך אף צטאר אקורין י' לך לומר דהיכא דכפל היתירא לגו איקורא טיהא ראשון
 ראשון צטיל וכו'אלו יין נסך ושארי אקורין שוין ולא וולית אונת הכי דהא ר' יוחנן גופי' אומר
 צקמוך כל איקורין קצתורה צין צוויין צין שלא צוויין צרותן טעם חוץ ונטבל ויין נסך דצוויין
 צושהו וכ"י, כך הקשה הרשב"א ז"ל, ועוד קשה על דברי רש"י ז"ל שהוא פי' צהא דאוורי' לא
 דקא כפיל חומרא דהיתירא לגו ויא דאיקורא דכי אוורי' דדוקא צב"ט כאקר הא צטאין צמים
 כדי ליתן טעם ציין אינו כאקר ה"ו כגון סגפל היין צב"א ואין צמים כדי ליתן טעם צו הא
 אינו כפל היין. וועט וועט אט"פ שאין צמים של איקור כדי כתיבת טעם אקור דראשון ראשון
 צטייל ולפי זה קשיא עובא א"כ וואי איכא צין ויין צווינו לוויין צטאינו ויטו דהא אונת לעיל ציין
 ציין דכי אוורי' דצדקא כפיל היתירא לגו איקורא אוקר צב"ט טעמא דויילתא ונטוס דראשון
 ראשון צטיל חלמא דוקא דקא כפיל פורתא פורתא הא חס כפל צב"א אין צאיקור כה כתיבת
 טעם צו ומוחה וס"כ אוורי' ציין צמים שאינו הי' כופל וועט וועט היתירא לגו איקורא אפי' לא
 הי' צאיקור כדי ליתן טעם אקור וכי אוורי' דדוקא צב"ט הכ"ו צכנפל היתיר צב"א דצב"ג
 חס אין צאיקור כדי כתיבת טעם ויחה וס"כ אוורי' צוויין צווינו, כוללו ויין צווינו וויין צטאינו ויני שוין
 ואלו צווחתי' חתן זה הכלל ויין צווינו צב"ט ויין צטאינו ויטו צרותן טעם. לפיכך נראה דכי
 אוורי' לא דקא כפיל היתירא לגו אקורא דאוקר צב"ט גבי יין ציין אפי' צכנפלה חצית גדולה
 של היתר לתוך טיפה א"י של יין נסך כאקר הכל והיינו חומרא די"ב ושארי אקורין, ואע"ג
 דוחמריין צ"י צב"ג היכא דכפל איקורא לגו היתירא ראשון ראשון צטייל אללא א"כ כופל צב"א
 כדי כתיבת טעם, וטעמא דויילתא לפי שאותו דצר שהוא עווד צוקומו חסוד יוחר וון הצא
 עליו ולפיכך כשהאיקור עווד צוקומו אפי' כ"ט אוקר כל היין צבא עליו ואפי' חצית גדולה
 צב"א ונטוס חומרא די"ב אללא כשהיתיר צוקומו והאיקור צא עליו היתיר וצטיל חס האיקור
 א"כ צא עליו אקור ונוצה טיש צו כדי ליתן טעם בהיתר, וזה בענין שטינו צוקומו

דרכי' ע"ש וי"ס שארצין צתחילה פוסלין את המוקד ופני שמי המוקד צלין עליהן וליבו על פני
המים אין השארצה פוקלת אלא בשלשה לוגין, וכל הכי וי"ל צמין צמיו אצל צשאינו וי"ט
ק"ל טפי דמנרא דהתיכא דנפל צ"ל א"ל לנרא דאקורא ואין צמיו של אקורא כדי ליתן טעם צו
ווחת ודייטו דחנן י"ן צמיו צנותן טעם, ולפי דרך זה הדצר צמור שיש חלוק צין י"כ לשאר
אקורין צצ"כ א"ס נפל היחר ונרצה צ"ל א"ל לחוך אקור ונעט נאסר, וליבו צשאר אקורין צעינן
שיחא צאקור כדי נותן טעם, וכן צזה הדרך עלמור הוא החילוק שיש צין וי"ן צמיו וי"ן
צשאינו וי"ט צ"כ וכן נראה מדצרי הרמב"ם. וכראה לי שלפי שיטה זו אף צשאר אקורין
היכא דנפל התיכא לגו אקורא ונעט ונעט כגון צמוערה ונחציה לצור או וילכלל קטן דאפילו
כל היום כולו ראשון ראשון צטל וכאסר הכל שזו שאנו ונחמירין צ"כ ונצשאר אקורין אינו
אלא צהיחר ונרצה שנפל צ"ל א"ל לגו אקור ונעט צצ"כ א"ל אקור צמיו ונצשאר אקורין א"כ צ"כ
צשאינו וי"ט ווחת אצל צהיחר שנפל לחוך אקור ונעט ונעט אפי' צשאר אקורין א"כ צ"כ
צשאינו וי"ט ראשון ראשון צטל ואקור שהי אנו ואומרי' כן להקל צ"כ היכא דקא נפיל
אקורא לגו התיכא, וא"ס חשיבני לוור א"כ כי חנן דצ"ן צמיו לריך כדי ליתן טעם ואוקימנא
ל"ה צנפל חננרא דהתיכא לגו וי"א דאקורא דוקא צנכפל חננרא דהתיכא צ"ל א"ל הא צנכפל
ונעט ונעט אפי' אין צמיו כדי ליתן טעם צ"ן אקור דראשון ראשון צטל, ואי צנכפל צ"ל א"ל
דוקא עסקינן לננא ליה לאוקונא דקא נפיל חננרא דהתיכא צגו וי"א דאקורא, אפילו חננרא
דאקורא צמיו דהתיכא כנני ונחמרי' דכל שנפל צ"ל א"ל כדי ליתן טעם לא חמרינן ראשון
ראשון צטל וכנוו שכתצנו לנעלה, לא תקטי לך דאף על גב דודאי לננאי דמתחלינן צדקא
נפל חננרא דהתיכא לגו וי"א דאקורא דוקא צצת אחת ונחוקונא הא צזה אחר זה אפילו
אין צאקור כדי ליתן טעם צהיחר ראשון ראשון צטל, הכי וי"ל לענין שרייתא דפחות ונכדי
נתינת טעם דדוקא צצת אחת הא צזה אחר זה אפילו פחות ונכדי נתינת טעם אקורה הא
לענין אקורא דצנותן טעם ויילתא פסיקא קתני צין צנכפל [צצת אחת] וצ"ן צנכפל ונעט
ונעט דווי"א דרישא דיין צ"ן אוקר צכל שהוא צדקא נפיל התיכא לגו אקורא אקור צין
נכפל צצת אחת או ונעט ונעט וכנוו שפירשנו, ודכוותה קתני י"ן צמיו צנותן טעם דכל
היכא שיש צאקור כדי נתינת טעם נאסר הכל ונחוקונא שפיר צדקא נפיל חננרא דהתיכא
לגו וי"א דאקורא והכי קתני כל שיש צאקור כדי נתינת טעם ונחמרי' צשאינו וי"ט צכל הכי
גוכי דנחמרי' צכל שהוא וי"ן צמיו כלוור אפילו נפל התיכא צצת אחת הא צשאין האקור
כדי ליתן טעם אינו נאסר צכל הכי גוכי דנחמרי' צמיו צמיו אלא דוקא כנכפל ונעט ונעט
ונעט דראשון ראשון צטל, אצל צדקא נפיל חננרא דאקורא לגו וי"א דהתיכא לא הוי וי"ל
לאוקונא דא"ס כן לא ונחוקונא אלא צצת אחת ונחמרי' לענין ויילתא פסיקתא קתני צין צמיו
צמיו ולכל שהוא צין לשאינו וי"ט ונותן טעם כן נראה לי. ולפי"ז לא לנדרו לשאר אקורין
א"כ לנין צשאינו וי"ט צ"ן נסך שלא נאמר צהן ראשון ראשון צטל היכא דנפיל התיכא
לגו אקורא ולחננרא, ונכל וקוס דעת הרמב"ן ז"ל כך הוא דלא קאמרינן צהתיכא לגו
אקורא ראשון ראשון צטל לא צשאר אקורין ולא צ"ן נסך צשאינו וי"ט אף על פי שאנו
אומרי' כן להקל צ"ן נסך צדקא נפיל אקורא לגו התיכא, והטעם לפי שהאקור עשוי
להצטל אצל לא התיכא והוא ז"ל ונכדן או שאמרו צמיו צמיו לא דקא נפל התיכא לחוך
אקורא

אקולא דכנופל זעעט זעעט הוא ומקום דראשון ראשון צטל, וזה שאין כן צטאר אקורין לפי
 שאין היתר עשוי להצטעל, ווכל מקום יש לדקדק צעיקר שזעתייהו הכי אומר ר"י ראשון
 ראשון צטל והתיא צתוספתא גוי טעעס צוטיקה וכפלה זוזנו טפה כל שהוא אקורה יופני
 טעפה של יין נכך אקורה ואוקרת בכל שהוא ולא אמרינן דראשון ראשון צטל, זו אינה
 קוטיא טכזר כחצנו למעלה דטעמא דראשון ראשון צטל זופני שהיתר עומד צוקוונו
 ובחציצתו ומצטל האיסקור שהוא צל להתערב עמו, אבל בגוי טעעס צוטיקה טפה זו האקורה וין
 החצית עלמה היא ולפיכך הרי היא חסודה זופני שזעודה צוקוונו ואין היתר יכול לצטלה :
 ד' ע"ג. **דוקא** ללול קטן ללא כפיט עמודי' אבל חצית דכפיט עמודי' לא, וטעמא דזוילתח
 דחצית כיון דכפיט עמודי' הרי היא כאילו כל היין טבחצית זוחצר לצור

דכיון דכפיט עמודי' חצורו חטיב וכנופל צצח אחת דזוי וכל טכפל צצ"א כדי ליתן טעס
 צהיתר לא אמרינן דראשון ראשון צטל וכדאמרי' לעיל, אבל ללול קטן ללא כפיט עמודי' אין
 כל היין טצללול כנופל צצ"א לצור הילכך ראשון ראשון צטל, ואע"ג דקיי"ל כלוק חצור וין
 טצללול הרי הוא זוחצר לצור ע"י קלוח של כלוק אש"ס לא זוחקר שאין הנלוק חצור אלא
 לומר שהיין של זעלה דינו באותו יין שכתערב לזעטה וזרי הוא כזורה וכיון שאותו טכפל
 לזעטה כחצטל זנעטה היתר היאך יאקור יין של זעלה, אבל הרצ"ד ז"ל אומר דכי אמרי'
 ראשון ראשון צטל ה"ו היכא דזוקטף קטופי הא צזעטה ואינו זופסיק כיון דקיי"ל כלוק
 חצור הרי הוא כאילו כפל צצ"א, וכי תיזא ח"כ בחצית דכפיט עמודי' למה כאקר דכיון דזוקטף
 קטופי אין היין טבחצית חצור לין טצצור ובאותו טכפל לצדו ליכא כדי נתינת טעס דאי
 הכי פשיטא, תי' הרב ז"ל לכל שהקלות גדול כקלות חצית אע"פ שאין צו כדי נתינת טעס
 כל שהוא צעלמו חסוד אינו ראוי להצטעל צצצור יין טצצור :

שם. כ"י אחא רצין אומר ר"י יין נכך טכפל לצור וכפל טס קיתון של זייס, לכאורה זושוע
 דהאי זיזנרא דרצין אומר ר"י פליגי אדרב ילחק צו יוסף אומר ר"י ואדרב דזוי
 אומר ר"י, דקאומר דוקא ככפל טס קיתון של זייס הא לא"ה זוחכרי כולי' צור ולא זונרי'
 ראשון ראשון צטל, וכי תיזא כהי דפליגי' אדרב דזוי אומר ר"י דאמר אפי' צזעטה זוחצית
 ראשון ראשון צטל, אדרב ילחק צ"ר יוסף אומר ר"י. לא פליגי' דהא זודה איזו דבחצית דכפיט
 עמודי' לא אמרינן ראשון ראשון צטל זיזנרי' דרצין אומר רב זוחנן בחצית דכפיט עמודי'
 זוחקומא, לא זושוע הכי דח"כ לריך אחת לומר דיי"כ זה טכפל לצור הי' צו כדי
 נתינת טעס עד שהיין טצצור לא הי' יכול לצטלו וא"כ היאך צטל אותו קיתון של זייס א"ו
 הא דרצין אומר ר"י פליגי' אחריוו אדרב דזוי ואדרב ילחק זוחו טב' רש"י ז"ל ואין הלכה
 כרב דזוי דאחא רב ילחק זוחזייר ואחא רצין זוחזייר, זושוע דק"ל ז"ל דאזנוראי זינשו
 ואליצא דר"י דרב דזוי אומר הכי אומר ר"י ואחא רב ילחק זואנר דלא"ה אומר אלא הכי ואחא
 רצין זואנר דאש"ה לא אורה ר"י. אלא דוקא צטנפל טס קיתון של זייס הלכך לית הלכתא
 לא כרב דזוי ולא כרב ילחק צ"ר יוסף אלא כרבין אומר ר"י, אבל הרמז"ס ז"ל פסק צפ"ו
 זוח' זואכלות אקורות כרב ילחק צ"ר יוסף אומר ר"י דצללול קטן ראשון ראשון צטל, זושוע
 דס"ל ז"ל דכי צעיא רצין אומר ר"י קיתון של זייס דוקא בחצית דכפיט עמודי' זואפטר שהוא
 ז"ל זופרט זו שאמרו אבל חצית דכפיט עמודי' לא אפי' צזעטה זופסיק זואע"פ טלא הי' **קלוח**

צקלוה זה כדי ליתן טעם צהיתר אוסר הכל ופני חשיבותו כדברי הראש"ד ז"ל שא"כ לא
דוקא גטיס ציין שנפל כדי ליתן טעם ציין שצבור יהי' וזו החימה שלא הי' ציין שצבור כדי
לצטל וקיתון זה של ויסי ציטל אותו ווי"ו לענין פסק הלכה ודברי כולם ז"ל כלמוד דצמורה
ונחצית לצור לא אור"י ראשון ראשון צטל, ולפי מה שפרשנו למעלה אף בללול קטן כוי לא
אור"י ראשון ראשון צטל, אצל לדברי הרמב"ם ז"ל בללול קטן ראשון ראשון צטל. ופי הראש"ד
ז"ל דאע"ג דלית הלכתא כר"י לענין יין ציין ויהו גבי יין צמיס וויס ציין וכן לכל איסור
שנוחו כגון חלב ודס וכן כיולח צהו הלכתא כותי' שאס יפול האסור לתוך ההיתר ונעט ונעט
שאין צו נחיתת טעם צשעת כפילה אע"פ שנפל צו איסור כל היום כולו ונותר דראשון ראשון
צטל וכיון שנחצטל הרי הוא היתר גנור ולא די לו שאינו ונלטרף עוד לאסור אלא אף להיתר
ונלטרף לצטל האסור הנופל צו אחר וזכן דתכן צנוסי ערלה פ"צ הערלה ונעלה את הכלאים
והכלאים את הערלה והערלה את הערלה כילד קאה של ערלה שנפלה לנחיתס ואחר כך
נפלה קאה ועוד ערלה או קאה ועוד של כלאי הכרס זו היא שהערלה ונעלה את הכלאים
והכלאים את הערלה, והערלה את הערלה, פי' שאותו ועוד אחרון ונחצטל צקאה ערלה
שנחצטלה עם צתמי' ונעשית חולין גנורין והוא טיט צאותה קאה ונחיתס צאותו ועוד, והכן
כוי' לעיל ויכה התרומה ונעלה את הערלה והערלה את התרומה כילד קאה של תרומה שנפל
לנחה של חולין ואחר כך נפלו שלשת קצין ועוד ערלה או שלשת קצין של כלאי הכרס שנפלו
לנחה קאה חולין ואחר כך נפלה קאה ועוד תרומה זו היא שהתרומה ונעלה את הערלה
והערלה את התרומה, הנה נחצרר ונאלו כי התרומה והערלה לאחר שנחצטלו נעטו היתר
גנור אף לצטל איסור הצא על ידס לאחר וזכן כ"ט שאין ונלטרפי' עוד לאיסור, ודוקא צערלה
ובלאי הכרס דכיון שנחצטל אין לריך להעלותן כלל אלא נעשה הכל היתר גנור, א"כ בתרומה
לגבי ערלה ולכהן שאינו לריך להרים אצל תרומה לגבי חולין צישראל שלריך להרים לא דתכן
בתרומות קאה תרומה שנפלה לנחה ולא הספיק להגביהה עד שנפלה קאה אחרת הרי זו
אסורה ור"ט ויתר, וכן הדין לכל אסורין אחרים שכל נמוחו כגון כזית חלב שנפל צטל
שסיס של היתר ולא נמוח כ"א חליו' פיון שהאיסור קיים שאס יפול לקדירה אחרת
יאסור כחלב גנור אס יפול עוד צקדירה זו זית א' של חלב ונמוחו שניהס ילטרפו שניהס
לאסור את הקדירה ולא נחטבו את הראשון כאלו נמוח כולו כבר קודם נפילת השני שהרי
ונלאו צעין שעדיין ראוי לאסור צנוקוס אחר ונש"ה ונלטרף עם האחרון כדין התרומה וכן כל
כיולח צזה עכ"ד הרב ז"ל, נראה שטעמו ז"ל דרב דינאי תתי אור חדא דיי"כ אסורא לגו התיירא
אינו אוסר צב"ט, ועוד דאפי' ריבה עליו כל היום ראשון ראשון צטל ואע"ג דצקויתתא לא
קצירא לן כותי' היינו טעמיה ונקוס דלדחי' ליי' וינערי' דרצין אור ר"י דונטוע דס"ל דצי"כ אוסר
צב"ט אפי' התיירא לגו אסורא, אצל צנחי דאור לאסור שאינו אוסר צנוסהו ואפי' רבה עליו
כל היום ראשון ראשון צטל קצירא לן כותי' דלא אשכחן ונאן דפליג עלי' ונ"ו לדין לשאר
אסורין שאין אוסרין צנוס סהן א"כ ליי"כ ויין צשאינו ויין, אצל הרמב"ן ז"ל כהצ דאפי' צשאר
אסורין כוי' לא אור"י ראשון ראשון צטל אלא אס נפל צהיתר איסור ונעט אע"פ שנחצטל
ונחיות וייעטו אס חזר ונפל עם איסור שצלידופו של ראשון יס צו כדי נחיתת טעם נאסר היתר
זה דהא דסינן ליי' לדרב דינאי לומר דלא אור"י ר"י וכיון דלדיחיא לה לגנורי אידחיא וליתא

כלל ועמום דמילתא נוסוס דטעמא לא צטל ואפי' צנין צמינו דליכא לניקס אטעמא כיון דנפול
 טס שיעור טיס צו לתת טעם צכנגדו צשלא זיינו אקור, ואין לריך לומר צאיסור הנוקלה צלא
 הפסק דלא אור"י ראשון ראשון צטל דכנופל צצ"א דוי, אלכ אפי' סיכא דמקטק קטופי אקור
 דחור ונעור, ורמ' לדבר מדפרכינן לרצ דינוי ונחתי' דקחני יין צמיס צכותן טעם דמשומע
 דלדעתי' דרצ דינוי דאור ראשון ראשון צטל הוא דקשיא ונחתי' אלל לדין כיחא זאס כד' הלאצ"ד
 ז"ל שאומר דצאיסור כו"ט אמר ראשון ראשון צטל ליימא לי' לרצ דינוי ולדיך וי כיחא וסא ויין
 צשאינו זיינו את גופך נודית דראשון ראשון צטל דנחתי' הי' צנוס' ערלה א"ו ונשמע דלדין
 לית לן אף צשאר איסורין ראשון ראשון צטל אלכ איסור חור ונעור ומלכרף לאיסור, ועוד
 הציא רמ' מדפרכינן לחזקי' ונחתי' דשאר טל חולין ושל תרומה ואמרי' וסא אור אצ"י ל"ס אלכ
 שקדם וקלק את האסור דאלווא לא אור"י ראשון ראשון צטל, ואס איתא היכי וקשיין זיינא
 לחזקי' דאור הגדילו צהיטר וותר ליימא טעמי' דחוקי' ונוס דכיון שצטלו הניס לין נכך אע"פ
 טעכטיו נפל טס טל היטר אינו חור ונעור ככל איסורין שצתורס ושאיני תרומה ונפני שריך
 להריס דע"כ צתרוונה לישראל קא וייזי דאי לא"ס ראשון ראשון צטל לדברי' הלאצ"ד ז"ל, א"ו
 ונשמע שאין חלוק צין תרומה לשאר איסורין צענין זס שצכולן לרי אלישאר אס לא קדם לללק את
 האסור אקור דלא אור"י ראשון ראשון צטל ונודר"א צשלא קדם וקלק נשומע לנצנן דסא ר"ח
 דאקר ונוס דקצי' זס צ"ס גורס אקור ורצנן דשרו ונוס דקצי'א להו ז"ו גורס וותר וכלל
 דאס נפל טס איסור אקור אפי' רצנן ונודר דאקור ולא אור"י ראשון ראשון צטל, עוד הציא רמ'
 ונדגכקי' צירושלמי גריסין דל תרומה שכתצטלו עם עדשים חולין ואין צהס צבו"ט רצס עליהן
 גריסין טל חולין אקור ויין ונעור ויינו לאקור צתווי' סא לא תסא גדולה ויי"כ כוונ דתיור
 ציי"כ לתס רואס את סהיטר כנוו שאינו ואותו האקור אס י"ס צו כותן טעם אקור ואס לאו
 וותר דסא אונס ריצה עליהן גריסין טל תרומה אקור אלווא דאפי' צשאר איסורין לא אור"י
 ראשון ראשון צטל סהרי גריסין ועדשים ויין צשאינו ויינו הוא ותרומה ויין צשאינו ויינו צטל
 לגמרי צשטיס ואפ"ס כשריצה עליהן עד כדי כותן טעם חור האקור ונעור, וכי תיווא א"כ
 קשיא ונחתי' דערלה אינא קנטיא דהסס שאני ונפני שטיעורן צוואתים ואע"פ שנפלה עוד סאה
 אחת אכתי' אין צאיסור כדי ליתן טעם הלכך דינא הוא דניימא ראשון ראשון צטל דכיון
 דנצטל ונחתי' וייטונו ועדין לא כחוסף כ"כ טיחן טעם דין הוא שלא יסא נעור האקור
 הראשון, אלל ודאי אס כחוסף עד כדי כתיפת טעם חור איסור ראשון ונעור, הלכך ונחתי' דקחני
 יין צמיס צבו"ט לדין לית לן דרצ דינוי כפטיטה ונחתי' צאקורא לגו סתיירא שאע"פ שנפל
 כדרך הנופלים ראשון ראשון לא צטל, ואל"ת וסא אור"י צפ' כקוי דסס [ד' פ"ז] אור רי'
 הייח צר אצא אור ר' יוחנן ל"ס אלכ שנפלו וייס לחוך דס אלל דס לחוך וייס ראשון ראשון
 צטל ואע"פ טיס צו ונראית דס, וסא ונראית דס הנס כמותן טפס הכא אפי"ס ראשון ראשון
 צטל, י"ל דהסס לענין קדשים צטל אלל לענין אקורין לא צטייל וכדאור"י הסס עלה דסתייר
 ולענין כקוי דסס אינו כן דאין דחוי אלל מלות הלכך לענין אקורין כני אינו כן דגצי קדשים
 סוי טעמא ונוס דכיון דדסה אינו חור ונעור אלל לגצי מלות ואיסורין כיון טיס צו כשיעור

לכסוף חור ונעור :
 חם ונשלם, שבח לאל בורא עולם.

קול קורא לחכמי התורה ומחזיקיה

וביחוד לכבוד הגאון הנשכח ולרבותינו הגאונים אשר קדמו לנו

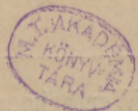
אליכם אישים נקרא המו נא אזן קשבת לקול מעיר קול מהיכל!

הנה מי ומי אשר בשם ישראל יכונה ובכבוד הספרות יתימר אשר לבנו לא יכאב ונפשו לא תדאב בהעלות על זכרוננו מספר כמה אלפים ספרים אשר אבדנו בגלותינו, ספרי נביאים, ספרי תנאים ואמוראים, ספרי גאונים וחכמים, קדושים וחסידים, אשר זכרונם נודע לנו אך מפי סופרים וספרים. ומי יודע עד כמה עוד הלכו לאבדון אשר לא נדע מהם אף לקרא אותם בשם, הו! נפשינו עלינו תתמוגג בזכרנו איכה יועם זהב תשתפכנה אבני קודש המסולאים בפי, ואנחנו בני ציון לבנו לבנו על הלליתם בזכרנו אשר כמה וכמה ספרי קדמונים אשר נמצאו פה עה"ק ת"ו למאות ולאלפים כאשר עוד ימצאו זכרונם בספרי דבי רבנן סבי דארעא קדישתא אשר למדו בהם, וכעת רובם נאבדו, מהם נרקבו, מהם עש אכלם, מהם נקרעו לגזרים.

לכן לכבוד ה' ולכבוד תורתנו הקדושה, הנתונה לנו למורשה, ומבוארה ומפורשה, ע"י חכמי התורה הקדושה, התעוררנו לעמול בזה הדבר שבקדושה, אשר כעת אין לה דורשה, והתחלנו לקבץ ספרי קדמוניות ישראל אשר בכ"י מונחים ומפוררים פעה"ק ת"ו, ואלינו נלוה עוד מחכמי ירושלים אשר כאיש אחד חברים נעסוק בהם לקרות ולהגייה לחזור עמרת תפארת ספרי קדשנו ליושנה עדי יבאו לדפוס להפיצם בקרב ישראל, וכבר עלו בידנו בעיה לקבץ על יד ולסדר כמה ספרים אשר קצר פה המצע מלהשתרע שמותם וענינם וראשון הבא לידינו הוא הספר הזה **הדרושי הר"ן** למס' ע"ז, אשר יותר מחמש מאות שנה עברו עליו וכמעט לא ניתן לקרות בו ואחר רב עמל וטורח סדרנו אותו עד אשר עיני הקורא תחזנה משרים.

ועתה אליכם חכמי ישראל עינינו צופיות ואל נדיבי עמנו אנו מיהלים כי תשישו לקראתינו וברב עונג ושמחה תקבלו את הספר הזה ותעמדו לעזרתנו איש כפי מסת ידו, והיה כי נראה ברכה במעשה ידנו אז לא נחשוך מלעמול עוד בספרי קדשנו ונוציא לאור יתר פליטת ספרי קדמונינו אשר אתנו בכ"י להפיץ תורה בישראל, כנפשות החפצים בהרמת קרן ישראל, ולהגדיל תורה ולהאדירה.

הכותבים והותמים בעיר עז לנו עה"ק ירושלים ת"ו בשי"א **לחדש תמוז "תרחס" ציון לפ"ק**, הצעיר אברהם עזריאל ס"מ.

הצעיר שלמה אהרן ווערטמיימער.

אדרעססע אלינו :

A u f r u f !

Welches jüdische Herz, dem das Schrifthum und die Literatur seiner Nation werth sind, wird sich bei dem Gedanken an den Verlust so vieler heiliger Bücher, die uns während der langen Zeit der Diasporah aus den Werken der Propheten, der Tanaiten der Amoräer und sonstiger hervorragender Gelehrten.

Wir beschloßen daher, alte Manuscripte, die hier in der hl. Stadt zerstreut sich vorfinden, zu sammeln, bis es uns gelingen wird, dieselben nach und nach zu veröffentlichen.

Zu diesem Zwecke schlossen sich uns mehrere Gelehrte in der hl. Stadt an u. es gelang uns mit Gottes Hilfe mehrere Werke zu sammeln, und zu ordnen. Das Erste das uns zu Händen kam, ist ein halachischeher Comentar des RABENU NISSIM zum Traksat ABODAH-SARA, über welchem beinahe 500 Jahre dahingegangen sind, ohne beinahe gelesen zu werden. Es gelang uns auch nach grosser Mühe dies Manuscript sorgfältig durchzusehen, zu corrigieren und zu ordnen.

Wir bitten daher alle Gelehrten und Edlen unseres Volkes uns zur Veröffentlichung dieses Werkes hilfreiche Hand zu bieten, wofür wir jedem Spender bereitwilligst ein Exemplar dieses Werkes zustellen werden und wenn wir die Früchte dieses Bemühens sehen werden, dann werden wir uns alle Mühe geben, auch die anderen bei uns vorhandenen Manuscripte zu veröffentlichen.

ABRAHAM AZRIEL.

S. WERTHEIMER.

Adresse Rabb. A. Azriel & Rabb. S. Wertheimer, Jerusalem (Palästina).

B

277.

l
he
We
gen

er
n

ress

BERLIN, Datum des Poststempels.

Sehr geehrter Herr!

Anbei erlaube ich mir, Ihnen einen von meinem seligen Vater verfassten Commentar zum Buche Daniel zu übersenden, über dessen Wert anerkannte Autoritäten ihr Gutachten abgegeben haben. Da ich mich leider in drückenden Verhältnissen befinde, wollte ich Sie erg. bitten, mir einen kleinen Beitrag zu den Druckkosten gütigst zu gewähren, damit es mir möglich werde, mein Geschäft in der Heimat aufrecht zu erhalten.

Hochachtend

H. S. Krestin.

Gefl. Sendungen erbitte an die Adresse des

Herrn **D. Lexandrowitz,**

C., Dragonerstr. 44.

*B. Löwenberg
Grenadierstr 35. II*

